

BURMESE
CLASSIC

မြပုလဲခင်

နေခြည်နှင့်ပန်း

ဗြိတိလင်

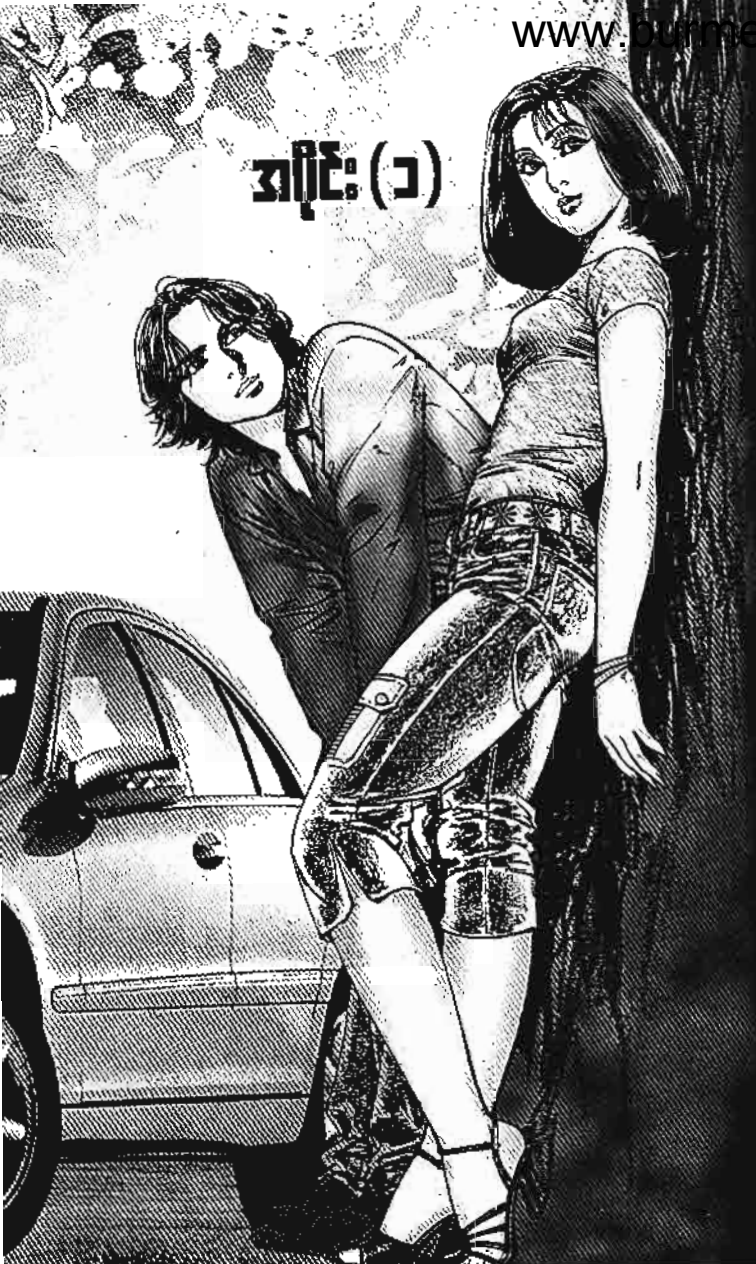
ဗြိတိလင်
 ဝန်ကြီးစစ်ပန်း/ဗြိတိလင် - ရန်ကင်း၊
 အောင်မြင်စာပေ၊ ၂၀၀၄၊
 အထူးအားဖြင့် ၂၅၇၀၀၂၀၀၀
 (၁) ဗြိတိလင်

မြန်မာ့...အောင်မြင်စာပေ၊ အတွဲအုပ်စု...အောင်မြင်စာပေ...
 စုစည်းစုစည်း...အောင်မြင်စာပေ... ၂၀၀၄၊ အနိမ့်... (၁၅၅)

BURMESE CLASSIC

အပိုင်း (၁)

BURMESE CLASSIC

အခန်း(၁)

“ရွတ်.. ရွတ်.. ဟေ့.. ဘွားဘက်တော်တွေ နေဦး”
 ခိုင်ဘွားနှင့်လှိုင်ဘွား ခြေလှမ်း တုန်ခန် ရပ်ဆိုင်းသွားပြီး
 နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ တဒင်တွင် အသံနှင့်အတူ
 မေကဆုန်သည် သူတို့နှားသို့ လွှားခနဲ ရောက်လာသည်။

“ဘာလဲ”

“ဖြေနိုင်လား”

“အင်း”

“နောက်နှစ်ခါ နင်တို့အိမ်မှာ ဝိုင်းမလို့ဆို”

“အင်း.. ဟုတ်တယ်”

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် သံပြိုင်ဖြေသည်။

“ဘယ်နှစ်ယောက် လက်ခံမှာလဲ ငါတက်ချင်လို့၊ ငါ့ကို

တော့ ဦးစားပေး တစ်ပဲနော်”

“မေမေက ငါးယောက်အထိ လက်ခံမယ်”

“နင်တို့အပါအဝင်လား”

“အေး”

“ငါတက်မယ်နော်”

“ပြည့်နေပြီဟ”

“မလိုချင်ဘူးဟာ၊ ငါတစ်ယောက်နဲ့ အပမ်းမကြီးပါဘူး၊

နင်တို့ဘွားတော်ကို ပြောပေး၊ နင်မပြောရဲရင် ငါဘာသာငါပြော

မယ်၊ ခုလိုက်ပြောရမလား၊ နင်တို့ကား ခါတိုင်းရပ်တဲ့ဆီမှာပဲ

လား”

“အေး.. ဒါပေမယ့် ဒီနေ့ မေမေလာမကြိုဘူး”

“ဒါဖြင့်ပြီးရောဟာ၊ ငါညရောက်မှ ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်၊

နင်တို့သွားတော့”

ခိုင်ဘွားနှင့်လှိုင်ဘွား ကားရပ်ထားရာနေရာသို့..

လျှောက်ခဲ့လေသည်။

“မလွယ်ဘူးထင်တယ် ကိုကို”

“မေမေနဲ့လား”

“အင်း.. မေမေက ငါးယောက်ပဲကောင်းတယ် ပြော

ထားတာ”

“အေးပါကွာ၊ သူ့ဘာသာသူ ပြောလို့ရတော့လည်း ရ ပေါ့၊ မရတော့လည်း ဒီပြင့်ဝိုင်း ရှာပါစေ”

ခိုင်ဘွားနှင့် လှိုင်ဘွား၊ မေကဆုန်တို့သည် တစ်ကျောင်း တည်း တစ်တန်းတည်းသားများ ဖြစ်ကြလေသည်။ ခိုင်ဘွားနှင့်

လှိုင်ဘွားသည် အနေတည်ကာ ရိုးရိုးကုတ်ကုတ်နှင့် စာကြိုးစား သလောက် မေကဆုန်ကတော့ မတည်ငြိမ်။ ပေါ်ပြူလာဖြစ်ချင်

သူ ဖြစ်သကဲ့သို့ ဖြစ်လည်းဖြစ်ပါသည်။ ကျောင်းသားကြီးများ၏ ပါးစပ်ဖျားတွင် မေကဆုန်၏အမည် ရေပန်းစားလျက်ရှိသည်။

ဒါကိုပဲ မေကဆုန်သည် ကျေနပ်စွာ ဂုဏ်ယူလျက်ရှိသည်။ ဒရိုင်ဘာဦးကြီးသည် မေကဆုန်ကို လှမ်းမျှော်ကြည့်ရင်း စိတ်ရှည်လက်ရှည် စောင့်ဆိုင်းနေရသည်။

မေကဆုန်သည် ပထမ အမြွှာကောင်းလေနှစ်ယောက်၊ နှင့် စကားပြောသည်။

နောက်ကောင်မလေးနှစ်ယောက်၊ ဒီကြားထဲ ရွတ်ရွတ် နောက်နောက် နေတတ်ပုံရသော အဝတ်အစား ဘိုသီဘတ်သီ

နှင့် ကောင်ကလေးတစ်ယောက်က ရောက်လာကာ ရောနှော၍ စကားဖောင်ဖွဲ့လေသည်။

ဟော လမ်းဘေးရေခဲထုပ် ဝယ်စားသည်။ ရယ်ရယ် မောမော စကားပြောနေကြဆဲ ဖြစ်သည်။

ကျောင်းရှေ့၌ အဖြူအစိမ်းများ၊ ရောင်စုံဝတ်မိဘနှင့် ကြိုသူများလည်း အတော်ရဲ့သွားလေပြီ။ ကားလမ်းဘေးထိုးကပ်

နေရာယူထားသော ကားများလည်း ကျဲပါးသွားလေပြီ။ ထိုအခါမှ မေကဆုန်တို့ လူစုကွဲသွားပြီး မေကဆုန်

www.burmeseclassic.com

သည် ကားရှိရာသို့ လျှောက်လာလေသည်။
 ဦးကြီး သက်ပြင်းချလိုက်မိသည်။
 ယခုခေတ်ကာလ မိန်းကလေးကို ထိန်းရတာသည်
 ယောက်ျားလေးကို ထိန်းရတာထက်များ ပို၍ခက်နေလေရော
 သလားမသိ။
 “ဦးကြီး အိမ်ကိုပဲ တန်းမောင်းတော့”

BURMESE CLASSIC

အဲဒါနန်း(၂)

“သားတို့ ဘယ်သွားချင်ကြသလဲ”
 ဒေါ်တင်လူလူဘွား၏မေးခွန်းကို ခိုင်ဘွားနှင့် လှိုင်ဘွား
 က ရုတ်တရက် မဖြေသေးဘဲ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်
 ကြည့်လိုက်ကြသည်။
 ခိုင်ဘွားက...
 “ငဝလီ”
 “နှစ်တိုင်းသွားတာ မရိုးဘူးလား”

ဒေါ်တင်လူလူဘွားက ထပ်ဆင့်မေးခွန်းထုတ်လိုက်သည်။

လှိုင်ဘွားက. . .

“မရိုးပါဘူး မေမေ၊ အပန်းဖြေခရီးဆိုတာ အဲဒီလို နေရာမျိုး၊ ဒါမှမဟုတ် မေမြို့၊ တောင်ကြီး၊ ကလေး၊ တစ်ခုခုပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ပင်လယ်ကမ်းခြေကို သားတို့သဘောအကျဆုံးပဲ”

“မေမေအချိန်မရဘူး၊ သားတို့ ဖိုးဖိုးနဲ့ပဲ သွားရမှာ၊ ဖိုးဖိုးကကော၊ အဖေ့. . . အဖေကော ငပလီ သွားချင်ရဲ့လား”

ဖခင်ဘက်သို့ လှည့်ကာ မေးလိုက်သည်။

“ဟ ကောင်းတာပေါ့ သမီးရယ်၊ ပင်လယ်အစားအစာစားလိုက်၊ အုန်းရေသောက်လိုက်၊ လှိုင်စီးလိုက်နဲ့၊ ကျန်းမာဝဖြိုးအားသစ်တွေတိုး၊ အဲ. . . ပြီးတော့ မဲလုံးပြီး ပြန်လာကြတာပေါ့”

ဒေါ်တင်လူလူဘွားက. . . ဖခင်ဦးအောင်ဘွားစကားကြောင့် ပြုံးမိကာ. . .

“ဒါဖြင့် အဖေတို့ မြေးအဘိုးသုံးယောက်ပဲ သွားကြတော့၊ ကျွန်မ လေယာဉ်လက်မှတ်အသွားအပြန်ကော၊ ဟိုတယ်အခန်းပါ စီစဉ်လိုက်မယ်၊ ဘယ်နှစ်ရက်နေချင်ကြသလဲ သားတို့”
“တစ်ပတ်”

အမြှာညီအစ်ကိုနှစ်ဦးက သံပြိုင်ထွက်လိုက်သည်။ ဒေါ်တင်လူလူဘွားက ပြုံးလိုက်မိပြီး။

“ကောင်းပြီလေ၊ ပြီးရင်. . . ဆယ်တန်းပြီး မတ်လလယ်ရောက်တာနဲ့ ကျူရှင်တွေ တက်တော့မှာနော်. . .”

“ဪ မေမေ၊ ကျူရှင်ဆိုလို့ သားတို့သူငယ်ချင်း တစ်

ယောက်ကလည်း သားတို့ခိုင်းမှာ တက်ချင်လို့တဲ့”

“လူပြည့်နေပြီလေ၊ ငါးယောက်ပဲ ကောင်းတယ်သားတို့”

“သူက သိပ်တက်ချင်နေတယ်”

“ဒါပေမယ့်”

“သမီးကလည်း ပညာပါရမီဆိုတာ ဖြည့်ဆည်းကောင်းပါတယ်၊ တစ်ယောက်ပိုလာတာနဲ့ ဘာမှပိုထူးမသွားပါဘူး၊ လက်ခံလိုက်ပါ”

ဖခင်ဦးအောင်ဘွားစကားကိုတော့ ဒေါ်တင်လူလူဘွား မငြင်းဆန်နိုင်ပါ။

“ဟုတ်ကဲ့အဖေ ကျွန်မလက်ခံလိုက်ပါမယ့်၊ ဒီလိုဆို ရင်လည်းထုံးစံအတိုင်းပဲ သားတို့သူငယ်ချင်း မိဘအုပ်ထိန်းသူကိုယ်တိုင် မေမေဆီလာခွင့်ပန်ဖို့ ပြောလိုက်ကြပေါ့”

သားနှစ်ယောက်မှက်နှာ ဝင်းပသွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရဖြင့် ဒေါ်တင်လူလူဘွား ကျေနပ်သွားသည်။

“ကိုင်း. . . သားတို့ ဘာပြောစရာရှိသေးလဲ”

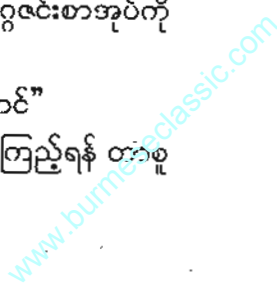
“မရှိတော့ပါဘူး မေမေ”

“ဒါဖြင့် မေမေစာသွားဖတ်တော့မယ်”

ဆေးခန်းကအပြန် ငှားလာခဲ့သော မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်ကို ယူကာ အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားလေသည်။

“ကိုင်း. . . အခွေထိုးကွာ၊ ကြည့်ရအောင်”

မြေးအဘိုးသုံးယောက်ကတော့ ဝှီဒီယိုကြည့်ရန် တာဝူလိုက်သည်။

“ကိုကို မေကဆုန့်ဆီ ဖုန်းဆက်ပြောလိုက်လေ”

“ဖုန်းနံပါတ်မှ မရှိတာ”

“ကျွန်တော့်မှာရှိတယ်”

“ဒါဖြင့် ညီညီပဲ ဆက်လိုက်တော့”

ခိုင်ဘွားက အခွေထည့်လိုက်သည်။

လှိုင်ဘွား တယ်လီဖုန်းခလုတ်များကို နှိပ်လိုက်သည်။

ခိုင်ဘွားက လှိုင်ဘွားကိုကြည့်ပြီး အံ့အားသင့်သွား

သည်။

မေကဆုန့် ဖုန်းနံပါတ်ကို ဒီကောင်အလွတ်ရနေပါလား ဟူသောအတွေးက သူ့ခေါင်းသို့ ရောက်ရှိလာသည်။

“ခိုင်ဘွားပါ”

ခိုင်ဘွားခေါင်းကြီးသွားသည်။ လှိုင်ဘွားအား လှည့် ကြည့်လိုက်တော့... လှိုင်ဘွားက မျက်စိတစ်ဖတ် မှိတ်ပြလိုက် သည်။

“မေမေ့ကို ပြောပြီးပြီ၊ အဲဒါ နင့်မိဘဖြစ်ဖြစ်၊ အုပ်ထိန်း သူတွေဖြစ်ဖြစ် လာအပ်တဲ့”

“.....”

“အင်း.. မတ်လဆယ့်ငါးရက်ဖွင့်ဖြစ်မယ်”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပဲနော်”

လှိုင်ဘွားက တယ်လီဖုန်းချလိုက်သည်။ တစ်ဘက်က ဘာတွေပြောသည်ကို ခိုင်ဘွား သိချင်လာသည်။

“ဘာတဲ့လဲ”

“သူ့အသေချာ တက်မယ်တဲ့၊ သူ့အဖေအားတဲ့နေ့ သူ

တို့လာခဲ့မယ် ပြောတာပဲ”

“အင်း.. ပြီးတာပဲ၊ ဒါထက်ညီညီက ဘာဖြစ်လို့ ကိုကို နာမည်သုံးရတာလဲ”

“ကိုကိုကလည်း အဆန်းလုပ်လို့ဗျာ၊ ကိုကိုနဲ့ ညီညီက ခွဲလို့ရလို့လား၊ ကိုကိုလည်း ညီညီအမည် သုံးနိုင်တာပဲ၊ မဟုတ် တာလုပ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ သက်သက်စတာ အဆန်းလုပ်လို့”

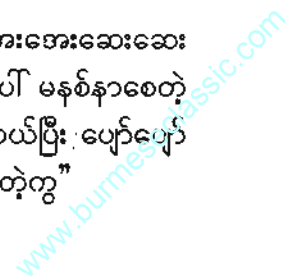
ခိုင်ဘွားသည် ဘာမှထပ်မပြောတော့။ လှိုင်ဘွားသည် သူ့ထက်ခုနှစ်မိနစ်ခန့်သာငယ်သော ညီဖြစ်သည်။ သို့သော် မေမေက ငါဟူသော နာမ်စားမသုံးစေရဘဲ ကိုကို၊ ညီညီဟုသာ သုံးခိုင်းသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူတို့နှစ်ဦး၏ ရုပ်သွင်လက္ခဏာကို မိခင်ကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ ခွဲခြားမရအောင် တူညီနေသော ကြောင့်ဖြစ်သည်။

ဆရာ/ဆရာမများ၊ သူငယ်ချင်းများ ခွဲခြားနိုင်အောင် ကိုကို၊ ညီညီဟု နာမ်စားသုံးခိုင်းသော်လည်း သူတို့သည် ‘ကျွန် တော်’ဟု ဆရာ/ဆရာမများကိုသုံးပြီး၊ သူငယ်ချင်းများကိုတော့ ငါဟုသာ ပြောလေ့ရှိသည်။

နှစ်ဦးစလုံးစာတော်ပြီး လိမ္မာရေးခြားရှိခြင်းကြောင့် ကျောင်း၌ ဘာပြဿနာမှမပေါ်ချေ။

“မင်းတို့နှစ်ယောက်က ဒီလောက်အေးအေးဆေးဆေး နေကြတာ မပျင်းဘူးလား၊ တစ်ဖက်သားအပေါ် မနစ်နာစေတဲ့ အကျိုးမပျက်စေတဲ့ ကျီစယ်မှုလေးတွေ ကျီစယ်ပြီး ပျော်ပျော် ရွှင်ရွှင်နေကြစမ်းပါကွာ၊ ပျော်ပျော်နေသေခဲ့တဲ့ကွ”

ဦးအောင်ဘွားက ဌာနဆိုင်ရာတစ်ခု၏ အငြိမ်းစား အရာရှိတစ်ဦးဖြစ်သည်။

“မင်းတို့ကိုဒီနေ့မှာ ဂျေဖ်ရိုက်သင်ပေးမယ်၊ ပြီးရင်ပျိုင်ပွဲတွေဝင်ရမယ်”

ခိုင်ဘွားက မျက်နှာမဲ့သွားသည်။

“ကျွန်တော် ဂစ်တာတီး သင်ချင်လို့”

လှိုင်ဘွားကတော့ တက်တက်ကြွကြွ... .

“ငပလီမှာလည် ဂျေဖ်ကွင်းရှိတယ်၊ အဲဒီမှာ စသင်မယ်”

“ဘာဖြစ်ဖြစ်အတတ်ပညာဆိုတာ တတ်ထားရင်... .

ကောင်းတယ်၊ ဟိုစပ်စပ်ဒီစပ်စပ်သာမဖြစ်ဖို့ အရေးကြီးတာ၊ ဂျေဖ်ကို မထူးချွန်ချင်နေပါစေ၊ ကျန်းမာရေးကစားနည်းတစ်ရပ် အနေနဲ့ နှစ်ယောက်စလုံး သင်ထားရမယ်၊ ဂီတာကတော့ ဆယ်တန်းဖြေပြီးတာနဲ့ သင်ပေတော့... မင်းတို့အမေ ခွင့်မပြုလည်း ငါခွင့်ပြုမယ်၊ ခုတော့ စာကြိုးစားကြ၊ ဆယ်တန်းမှာ အမှတ်ကောင်းကောင်းနဲ့ အောင်ဖို့က အရေးကြီးတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဘိုးဘိုး”

ဆယ်လေးနှစ်ကျော်အရွယ်ဖြစ်၍ ရည်မှန်းချက်က မသေမချာ မရေရာကြသေး။ ဒါကို လူကြီးမိဘများက နားလည်းပါးနပ်စွာဖြင့် ကြိုးကိုင်ပေးတတ်ဖို့လိုသည်။

ဖတဆိုးကလေးများ ဖြစ်ကြသော်လည်း အားငယ်စိတ် မရှိစေရန် မိခင်ဒေါ်တင်လူလူဘွား စီးပွားပြည့်စုံစွာ ရှာပေးထားရုံမက ရင်အုပ်မကွာလည်း ထားရှိသည်။

မိမိကတော့ ဘိုးအေတစ်ယောက်အနေဖြင့် စောင့်

ကြည့်ကာ ကြပ်မတ်ပေးထားရုံသာရှိသည်။ မိမိ၏သမီး စိတ်ဓါတ်နှင့် အရည်အချင်းကို ကြိတ်၍ ကျေနပ်ဂုဏ်ယူပြီးသား ဖြစ်သည်။ သားနှင့် မိခင်အကြား ကွာဟမှုမရှိစေရန်တော့ မျက်ခြည်မပြတ်တမ်း စောင့်ကြည့်ပေးခဲ့သည်။

မြေးနှစ်ယောက်စလုံးက နိုင်ငံခြားစွန့်စားခန်းအခွေကို စိတ်ပါဝင်စားစွာ ကြည့်နေကြသည်။

ဦးအောင်ဘွားကပါ မြေးများနည်းတူ အာရုံကို ဗွီဒီယိုဇာတ်လမ်းဆီသို့ ပို့လိုက်လေသည်။

ဒေါ်တင်လူလူဘွားကတော့ သူမ၏ အိပ်ခန်းတွင်း... . ခုတင်ပေါ်ဝယ် မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်ကလေး ပြုတ်ကျကာ အိပ်ပျော်လျက်ရှိလေသည်။

မိသားတစ်စု၏တာဝန်ကို... မိန်းမသားတစ်ဦးတစ်ယောက်အနေဖြင့် ရုန်းကန်ကြိုးစားရသည်မှာ မလွယ်ကူ၊ ကိုးနာရီကျော်သည်နှင့် ခြေကုန်လက်ပန်းကျကာ အိပ်ပျော်နေကြဖြစ်လေသည်။

www.burmeseclassic.com

“ဒယ်ဒီ”

“ဘာလဲ ဘေဘီ”

“မီးကို ကျရှင်လိုက်အပ်ပေးလေ”

“ဘေဘီကလည်း ဘာသာစုံ ကျရှင်ဆရာတွေနဲ့ ဝိုင်းပါခေါ်လေ”

ဦးတိုင်းဇော်က ခပ်ပေါ့ပေါ့ပင် ဘီယာလေးသောက်လိုက် ထမင်းစားလိုက် လုပ်နေသည်။

“မဟုတ်သေးဘူး ဒယ်ဒီ၊ မီးက ဝိုင်းကောင်းကောင်း ဆစ်ခုံမှာ တက်ချင်လို့ မီးတို့အတန်းကပဲ”

“တက်ချင်တက်လေ”

ဦးတိုင်းဇော်က ခပ်ပေါ့ပေါ့ပင် လွယ်လင့်တကူ ခွင့်ပြုလိုက်သည်။ တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေး မိတဆိုးလေးဖြစ်သဖြင့် အချစ်ဟူသမျှ သူကလေးအပေါ်တွင်သာ စုပြုံထားသည်။ သူကလေးမျက်နှာ မညိုစေရ၊ လိုသမျှ မရမရှိ မဖြစ်စေရ။

“တက်ချင်တိုင်း တက်လို့မရဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဘေဘီ”

ဤစကားကိုတော့ဦးတိုင်းဇော်စိတ်ဝင်စား သွားပြီပြန်မေးလိုက်သည်။

“အဲဒီဝိုင်းရဲ့ ကြီးကြပ်သူဘွားတော်ကြီးက အုပ်ထိန်းသူတို့ယံတိုင်လာအပ်မှ လက်ခံတာ”

“ဘွားဘွားနဲ့ သွားလေ”

“ဟင့်အင်း.. ဒယ်ဒီနဲ့ပဲ သွားချင်တယ်၊ ဒယ်ဒီကိုယ်တိုင် လိုက်ပို့”

ဦးတိုင်းဇော်က သမီး၏ မျက်နှာလှလှကလေးကို ငေးကြည့်လိုက်သည်။ သမီးတောင် အပျိုကြီးဖားဖား ဖြစ်နေပြီပဲ။ စာတော်သော သမီးအတွက် သူစိတ်ချလက်ချရှိသည်။

သမီးကျောင်းကြိုကျောင်းပို့အတွက် အမျိုးတော်သော ဦးကြီးဟူသော ဒရိုင်ဘာရှိနေပြီ။ အစားအသောက်မှန်ကန်ဖို့ အတွက် သူ၏မိခင်ကြီး ဒေါ်အယ်နီရှိသည်။ အိမ်ဗာရီယာ ကြီး ဩပ်ရန် အလုပ်သမားနှစ်ဦးလည်း ထားပေးထားသည်။ အစစ

www.burmeseclassic.com

အရာရာ လိုလေသေးမရှိစေရ။

“ဒယ်ဒီ မအားဘူး”

“ဟင့်အင်း... အလုပ်တွေပစ်ထားပြီး မီးကို လိုက်ပို့ပေးရမယ်”

သမီးက အလိုမကျသဖြင့် မျက်နှာကြီးနီရဲကာ နှုတ်ခမ်းမထူမပါးကလေးက စုတိုင်းကာ ထော်လာသည်။ ဦးတိုင်းဇော်ရယ်လိုက်ပြီး သမီး၏ ခေါင်းလေးကို ပုတ်ကာ...

“ကောင်းပြီး သန်ဘက်ခါညနေ ဒယ်ဒီလိုက်အပ်ပေးမယ်”

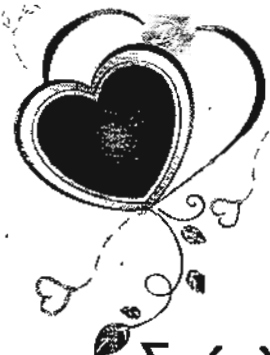
“ဒါမှ မီးဒယ်ဒီကွ၊ ဒါကြောင့် ဒယ်ဒီကို ချစ်တာ”

“ရွတ်”

ဦးတိုင်းဇော်၏ မဟာနဖူးပြောင်ပြောင်ကို ရွတ်ခနဲ ဖွေးမွေးပေးပြီး ပြေးထွက်သောသမီးကိုလှမ်းကြည့်ရင်း သက်ပြင်းခုလိုက်သည်။ သမီးက ဘောင်းဘီတိုကလေးနှင့် ဖြစ်သည်... အကြည့်ကို လွဲဖယ်လိုက်ပြီး တွေးလိုက်သည်။ သမီး၏အရပ်က မိမိပခုံးကို မိနေပြီ၊ အလုံးအရပ်လည်း ထွက်နေပြီဆိုတော့...

အင်းသမီးဝတ်ပုံစားပုံအတွက် မာမိုကိုပြောမှ ဖြစ်ဦးမည်။ မာမိ အိပ်ပြီလား။ ဘီယာထပ်ပွဲလိုက်သည်။

ထိုညလည်း မိခင်ဒေါ်အယ်နီနှင့် စကားမပြောဖြစ်ခဲ့ပါ။ မူးမူးနှင့် အိပ်ရာဝင်ခဲ့လိုက်လေသည်။

အခန်း(၄)

“ဟဲ့လို”

“ခိုင်ဘွားနဲ့ လှိုင်ဘွား တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ တွေ့ချင်

“ဘယ်သူလဲကွဲ့၊ အန်တီက သားတို့မေမေပါ”

“မေကဆုန်ပါ။ ခိုင်ဘွားတို့နဲ့ တစ်တန်းတည်းပါ။ ခိုင်

ဘွားတို့ပိုင်းမှာ ကျူရှင်တက်မယ်လို့ ပြောထားတဲ့သူပါ အန်တီ”

“ဪ ဟုတ်လား၊ အန်တီက ယောက်ျားလေး သူငယ်

ချင်းမှတ်လို့ လက်ခံတာ”

ကြီးကျယ်လိုက်တာဟု မေကဆုန်၏စိတ်တွင်း ရေရွတ်လိုက်သည်။ သူငယ်ချင်းမှာ ကျား/မ ခွဲစရာလား။

“ယုပန်းကလည်း သူတစ်ယောက်တည်းဖြစ်နေလို့ မီးကိုခေါ်တယ်။ မီးကလည်း တစ်ယောက်တည်း သင်ရတာထက် အပြိုင်အဆိုင်သင်ဖို့ကို ပိုစိတ်ဝင်စားလို့ပါ အန်တီ၊ အဲဒါ ဒီညနေ မီးလာခဲ့မလို့”

“အေးလေ ပညာရေးနဲ့ပတ်သက်ရင် ယှဉ်ပြိုင်တာ အကောင်းဆုံးပဲ။ လာရင် ညနေလေးနာရီကနေ ခြောက်နာရီအတွင်း လာခဲ့ပါ။ ခြောက်နာရီကျော်ရင်တော့ အန်တီ အိမ်မှာ မနို့ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီ စိတ်ချပါ”

တစ်ဘက်မှ ဖုန်းချသွားသဖြင့် မေကဆုန်လည်း တယ်လီဖုန်းချပြီး၊ ဖခင်အိပ်ခန်းရှိရာသို့ အပြေးအလွှားသွားလိုက်သည်။

ဖခင်အိပ်ခန်းဝယ် ဒေါ်အုန်းက သိမ်းဆည်းနေသည်။

“ကြီးအုန်း ဒယ်ဒီကော”

“သွားပြီးလေ၊ မနက်ခုနစ်နာရီကတည်းက”

“ဟာ သေတော့မှာပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး”

ဖခင်အိပ်ရာအပေါ် ပစ်လွဲလိုက်ပြီး . . . ခုတင်ဘေးတယ်လီဖုန်းကို လှမ်းယူလိုက်သည်။ ဖခင်၏ ဟန်းဖုန်းနံပါတ် . . .

များကို နှိပ်လိုက်သည်။

“ဟဲလို”

“ဒယ်ဒီ မီးပါ”

“ဒယ်ဒီ ကားပေါ်မှာဘေဘီ၊ ဘာပြောမလို့လဲ”

“ဒယ်ဒီ ဒီနေ့လေးနာရီအရောက် မီးကို လာခေါ်ပြီး တာရှင်လိုက်အပ်ပေး”

“ဒယ်ဒီ ပဲခူးသွားနေတာ ဘေဘီ၊ အချိန်မီရောက်အောင်တော့ပြန်လာမယ်၊ တကယ်လို့ မမီရင် ဘွားဘွားနဲ့ သွားသိုက်လေ”

“ဟင့်အင်း . . . ဒယ်ဒီနဲ့ပဲ သွားချင်တယ်”

“ဘယ်ကိုသွားရမှာလဲ”

“ခြောက်မိုက်ခွဲ၊ အိမ်အမှတ်(. . .)ကို”

“ကောင်းပြီ . . . ကောင်းပြီ၊ ဒယ်ဒီရောက်အောင် ပြန်လာ”

“ကတိနော် ဒယ်ဒီ”

“ကတိ . . . ကတိ . . . ဒါပဲ ဘိုင့်”

“ဘိုင့်”

မေကဆုန်သည် ချလိုက်ပြီး ခုတင်ပေါ်မှ ပြေးဆင်းခဲ့သည်။

“ဘွားဘွားရေ . . . ဘွားဘွား”

ဒေါ်အုန်းက . . .

“လက်လက်ကို ထနေတာပဲ၊ အဖေအိပ်ရာလည်း မနေ”

၂၂

တွန့်သွားသော ခေါင်းအုန်းနှင့် အိပ်ရာခင်းကို ပြန်ဖြန့်ခင်ရင်း ဒေါ်အုန်းက ပွစိပွစိ ပြောလိုက်သည်။

“တစ်ယောက်တည်း မွေးထားပေလို့သာပဲ၊ နှစ်ယောက်လောက်များဆိုရင် ငါတို့အသက်ထွက်မယ်”

ပြောပြီး မေကဆုန်အိပ်ခန်းဘက်ကို ကူးလိုက်သည်။

မေကဆုန် အိပ်ခန်းသည် ရှုပ်ပွလျက်ရှိနေရာ... .

ဒေါ်အုန်းသည် သက်ပြင်းရှည်ကြီး ချလိုက်လေသည်။ ဤအိမ်ရှိ အရှင်သခင် သုံးယောက်စလုံး၏ အိပ်ခန်း

သုံးခန်းသည် ဘယ်အခန်းမှ ရှင်းသန့်မနေပါ။

ဒေါ်အယ်နီက ပိုဆိုးသေးသည်။ အိပ်ခန်းတွင် ပေါ်

မျှ စားဆေး၊ အားဆေးများကို အင်္ဂလိပ်ဆေး၊ ဗမာဆေး၊ ရုတ်ဆေး၊ အစုံအလင်ရှိသည်။ ဆေးတိုက်ဖွင့်၍ တောင် ရသည်။

ပြီးတော့လည်း ဟုတ်တိပတ်တိမသောက်၊ လွင့်လည်း မပစ်ရန် ထို့ကြောင့် ဆေးပုလင်းများကို လိုက်သိမ်း... မေးလျှင် ဖြေနိုင်

အောင် နေရာသတ်မှတ်ထားပေးရသည်ကလည်း အလုပ်တစ်ပိုသေးသည်။

သုံးယောက်သုံးမျိုး၌ ဦးတိုင်းဇော်က အတော်ဆုံးဖြစ်သည်။ မိုးလင်းမှမိုးချုပ်သည်အထိ အိမ်မှာရှိမနေ။ သူ့အဝတ်

ဟောင်းတစ်စုံကို ယူသိမ်းခြင်းနှင့် အိပ်ရာသိမ်းပေးခြင်း၊ အခက်ဖုန်လှဲပေးခြင်းကလွဲ၍ သူ၏ဗဟိုရကို သိပ်မထမ်းဆောင်

မေကဆုန်ကတော့ ကလေးတစ်ဦးလိုပင် အရှင်မလည်း ဆော့သည်။ မီးဖိုချောင်ထဲလာပြီး ထမင်းဟင်းချက်ထဲ

လာကစားချင် ကစားသည်။ ခြံထဲလည်း ဆင်းဖွ့ချင်ဖွ့သည်။

အပြင်ထွက်သွားလျှင် သူတို့အမောရဆုံးဖြစ်သည်။ ဘွားအေကလည်း သည်းသည်းလှုပ်... သူကလည်း တစ်စိမှ အငြိမ်မနေ။ ဘွားအေကိုလည်း မကြောက်။

အင်း အိမ်တစ်အိမ်ကောင်းဖို့ဆိုတာ အိမ်ရှင်မသာလျှင် အဓိကသော့ချက်ဖြစ်သည်။

အိမ်ရှင်မ မရှိသော အိမ်ကြီးသည်၊ အကွပ်မဲ့ကြမ်းပမာ ဗရမ်းပတာနှင့်ပါလား။

ဒေါ်အုန်းသည် အဝတ်ဟောင်းများကို ကောက်ယူ ထွက်ခဲ့ပြီး စိတ်က အိမ်ရှင်မ မေမေမြင့်ကို သတိရလိုက်သည်။ အင်မတန်အေးဆေးသော အိမ်ရှင်မတစ်ဦးဖြစ်သည်။ သူမဆုံးသွားသည်မှာ မေကဆုန်တစ်သက်ဖြစ်သည်။

“ဟဲ့... မအုန်းတစ်ယောက်ကော ဘယ်ရောက်နေသလဲ၊ လာစမ်းဦးကွယ်၊ ငါ့မြေးက ဒီမနက်စာကို ဘဲပေါင်းစားချင်ဇာယ်တဲ့၊ သွားဝယ်စမ်းပါဦး ဘဲတစ်ကောင်လောက်၊ ဦးကြီးကို မောင်းခိုင်းလိုက် မြန်မြန်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့” ဟုပြောလိုက်ရသော်လည်း စိတ်တွင်းမှာ ဘော့ “လုပ်လိုက်ဟ၊ ဒါကြောင့် ဒီကောင်မလေး ဒီလောက်ဆိုးနေတာ”ဟု... .။

www.burmeseclassic.com

“ဟဲလို. . ဘေဘီ၊ ဒယ်ဒီ ရှစ်မိုင်ရောက်နေပြီ ငါးနာရီခွဲ
 နေပြီဆိုတော့ ဘေဘီကိုလာခေါ်ဖို့ အချိန်ရတော့မှာ မဟုတ်
 ဘူး ဒယ်ဒီဝင်လိုက်ရုံမလား၊ ဒါမှမဟုတ် နောက်နေ့မှလား”
 “လုပ်လိုက်ရင်ဒီအတိုင်းချည်းပဲ ဝင်လိုက်တော့ နောက်
 နေ့မှ မီးသွားတွေ့မယ်၊ အဆင်ချောအောင်လည်း ပြောဦးနော်
 ဒယ်ဒီအဲဒီမှာမတက်ရရင် မီးဘယ်ကျရှင်မှ မယူတော့ဘူးသိ
 လား”

“အေးပါ ဘေဘီရယ်၊ စိတ်ချ. . ဒါပဲနော်”
 ဦးတိုင်းဇော် ဖုန်းခလုတ်ကို ပိတ်ပြီး ကားကို ဂရုတစိုက်
 မောင်းနှင်လိုက်သည်။ ခြောက်မိုင်ခွဲရောက်လျှင် အိမ်နံပါတ်. .
 “ဟင်. . အိမ်ရှင်နာမည်တောင် မမေးရသေးပါလား”
 ဟူသောအတွေးကြောင့် ဖုန်းကိုကောက်ကိုင်ကာ ခလုတ်နှိပ်ရ
 ပြန်သည်။
 “ဟဲလို”
 “ဘေဘီ. . ဒယ်ဒီပါ၊ ဒယ်ဒီသွားရမယ့် အိမ်ရှင်နာမည်
 က ဘယ်သူလဲ”
 “မသိဘူးလေ”
 “ဟေ. . ဒါဖြင့်”
 “အို ဒယ်ဒီကလည်း သမီးသူငယ်ချင်းတွေနာမည် မေး
 လိုက်ပေါ့”
 “မီး သူငယ်ချင်းတွေနာမည်က”
 “ခိုင်ဘွားနဲ့ လှိုင်ဘွား၊ အမြွှာညီအစ်ကို”
 “ယောက်ျားလေးတွေလား”
 “ညီအစ်ကိုပါဆို ယောက်ျားလေးတွေပေါ့၊ ဒယ်ဒီကလဲ”
 “ခြောက်မိုင်ခွဲရောက်လာပြီ၊ ဒါပဲဘေဘီ”
 ဦးတိုင်းဇော် ဖုန်းခလုတ်ကိုပိတ်ပြီး ချထားလိုက်သည်။
 သမီးပြောသောခြံကို ရှာဖွေလိုက်သည်။ တွေ့ပြီ၊ ခြံတံခါးပိတ်
 ထားသဖြင့် ဟွန်းတီးလိုက်သည်။ ခြံစောင့်က ပြေးလာဖွင့်ပေး
 သည်။
 ကားတစ်စီးကလည်း ပေါ်တီကိုအောက်၌ အသင့်ရပ်

www.burmeseclassic.com

ထားသည်။

ထိုကားနောက်၌ ကပ်ရပ်လိုက်ပြီး အိမ်တံခါးဝဆီသို့ ဦးတည်လိုက်သည်။

ဒေါ်တင်လူလူဘွားကလည်း.. ဆေးခန်းသွားခါနီးမှ ရောက်လာသူဧည့်သည်အတွက် အချိန်ယူလက်မခံတော့ဘူးဟု အိမ်ထဲမှထွက်လာ..

ပေါ်တီကိုအောက်မှ လှေကားထစ်တစ်ထစ်ဆီသို့ ခြေအဆင်း ဦးတိုင်းဇော်သည် မှန်တံခါးကိုဖွင့်ကာ ထွက်လာသော အမျိုးသမီးကိုလှမ်းအတွေ့...

“ဟင်”

ရင်တွင်းဝေဒနာလှိုင်းတံပိုးတို့ ဝုန်းခနဲရိုက်ခတ်ပြီး အံ့အားသင့်သွားသည်။ ခြေလှမ်းတို့သည် ရောက်ရာလှေကားထစ်၌ ကျောက်ချပြီးဖြစ်သွားသည်။

ဒေါ်တင်လူလူဘွား၏ မျက်ဝန်းအစုံဝိုင်းစက်သွားသည်။ တဆက်တည်း တည်ငြိမ်နေပြီဟုထင်ထားသော နှလုံးသားသည် တည်ငြိမ်ခြင်းကင်းမဲ့စွာဖြင့် တဆတ်ဆတ်တုန်ရီလှုပ်ရှားသည်။

“လူလူ”

နာကျင်မှုဝေဒနာကို ခံစားရတာခြင်းအတူတူ... ယောက်ျားများက ထိန်းချုပ်နိုင်စွမ်းပိုမိုရှိသည် ထင်ပါသည်။ ဦးတိုင်းဇော်ထံမှ တုန်ရီလှိုင်းမောသောအသံ စတင် ထွက်လာသည်။

“ဒါ လူလူအိမ်လား”

ဒေါ်တင်လူလူဘွား ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ သောတ

လုံးက ရင်တွင်းဆို့နှင့်လျက်ရှိသည်။

“ခိုင်ဘွားနဲ့ လှိုင်ဘွားဆိုတာ”

ဒေါ်ထင်လူလူဘွား ရင်တွင်းသို့ အားအင်တစ်ခုပြန် ဆိုရောက်ရှိလာသည်။ ချက်ချင်းတုန်လှုပ်မှုဝေဒနာတွေကို ထိုအားအင်က တွန်းဖယ်ပြစ်ကာ သွက်လက်စွာဖြင့်...

“ကျွန်မသားတွေလေ ဦးတိုင်းဇော် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဦးတိုင်းဇော်က လျှို့ဝှက်နက်နဲသော အပြုံးတစ်ရပ်ကို ပြုံးလိုက်ကာ...

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ဇော်က.. အဲ ကျွန်တော်က အမြှာညီအစ်ကိုရဲ့အမေနဲ့ လာတွေ့တာ”

“ဘာကိစ္စများပါလိမ့်၊ ကျွန်မဆေးခန်းသွားချိန်နီးနေလို့ လက်ခံစကားပြောချိန်တောင်မရတော့ဘူး”

“ကောင်းပါပြီလေ ရပါတယ် လိုရင်းတိုရှင်းပဲ ပြောပါမယ်၊ ကျွန်တော့်သမီး မေကဆုန်ကို ဒေါ်တင်လူလူဘွားတို့အိမ်မှာလုပ်မယ့်ဝိုင်းမှာ တက်ခွင့်ပေးပါလို့ ကျွန်တော်အုပ်ထိန်းသူ မိဘအနေနဲ့ လာအပ်တာပါ”

“သမီးကော”

“ပဲခူးကနေ တန်းလာတာဖြစ်လို့ သမီးကိုဝင်ခေါ်ဖို့ အချိန်မရလိုက်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ပါမလာဘူး”

“သမီးကကော အဖေလိုများ ကတိတွေဘာတွေ ပျက်တတ်လား၊ အချိန်ကို မလေးမစား လုပ်တတ်သလား”

ဦးတိုင်းဇော် မျက်နှာပျက်သွားသည်။ အတိတ်မြို့ဟောင်းကို တူးဆွနေသည် ဒေါ်တင်လူလူဘွားကို ကြည့်လိုက်

“သမီးဟာ အမေတူသမီးပါပဲ ကထိတစ်ခုကို လွယ်လွယ်ကူကူနဲ့ မဖျက်တတ်ပါဘူး၊ ပြဿနာတစ်ခု အနှာင့်အယှက် အဟန့်အတားတစ်ခုကြောင့် အချိန်နောက်ကျသွားခဲ့တာ ဖြေရှင်းချက်ပေးတော့လည်း. . .”

ဒေါ်တင်လူလူဘွား၏ နှလုံးသားတို့ တဆတ်ဆတ်တုန်ခါလာသည်။ နှလုံးသားပေါ်မှ ဒဏ်ရာဟောင်းတို့ အံ့ကြွလာလေပြီ။

“ကိုင်း. . . ဦးတိုင်းဇော် ယုတ္တိမတန်တဲ့ ဖြေရှင်းချက်တစ်ခုကို ပုံပြင်တစ်ပုဒ်လိုနားထောင်ဖို့ ကျွန်မမှာမရှိဘူး၊ ရှင့် သမီးကို သားသမီးချင်း ကိုယ်ချင်းစာတဲ့အနေနဲ့ ကျွန်မလက်ခံပါတယ်။ စည်းကမ်းချက်တွေကိုတော့ ရှင်ဟာအဖေဖြစ်နေတဲ့ အတွက်ကြောင့် ကျွန်မပြောမပြောတော့ပါဘူး၊ သမီးကိုပဲပြောပြပြီး တိုင်းမိတေပယ်လ်လည်း ကျွန်မနောက်တော့ ပေးလိုက်ပါမယ်၊ ရှင်သွားနိုင်ပြီ”

ဦးတိုင်းဇော်ရင်ထဲ ခံရခက်သော ဝေဒနာရပ်တို့ ကြီးစိုးလာသည်။ သို့သော် ထိုစိတ်ကို ထိန်းချုပ်ကာ. . .

“ကျွန်တော်အရင်သွားလို့ဖြစ်မလား ဒေါ်တင်တင်လူဘွား၊ ခင်ဗျားကားက ရှေ့ကထွက်မှ ဖြစ်မှာပေါ့”

“ကောင်းပြီ၊ ကျွန်မလည်း ဆေးခန်းသွားတော့မှာပဲ”

ထိုအချိန်တွင် အိမ်တွင်းတံခါးပွင့်လာပြီး အဖော်မိန်းကလေးစလင်းဘတ်အိတ်ကြီး တစ်လုံးကိုယူကာ၊ သတို့နှစ်ဦးအနီးတွင်ခပ်ရို့ရို့ကလေး အရိုအသေပေးကာ ကားအတွင်းသို့

ထည့်ပေးလိုက်သည်။ ပြီးတော့ အိမ်အတွင်းသို့ပြန်ဝင်သွားသည်။
“မနီ. . . ထံခါးတွေဘာတွေ သေသေချာချာပိတ်ထားတော့”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ”

ဦးတိုင်းဇော်က မိမိကားပေါ် အရင်နေရာယူကာ စက်နိုးထားရင်း ဒေါ်တင်လူလူဘွားကို စောင့်ဆိုင်းလိုက်သည်။

ဒေါ်တင်လူလူဘွားကလည်း ကားဆီသို့ အေးဆေးစွာ လျှောက်လှမ်းလိုက်သည်။ ဦးတိုင်းဇော်ရှေ့တွင် ဘာမှမမှုသလို၊ မဖြစ်သလို မခံစားရသလို ဟန်ဆောင်ထားသော်လည်း ကားသော့ကိုကိုင်တွယ်ကာ စက်နိုးလိုက်သောသူမလက်သည် တုန်ရီနေပါလားဟု သတိပြုမိကာ မိမိနှလုံးသားကို မိမိမကျေနပ်ဖြစ်သွားရလေသည်။

အခန်း(၆)

လှည်းတန်းလိုအကွက်အကွင်းကျသောနေရာ၌ ဆေးပစ္စည်းအရောင်းအဝယ်၊ ဓါတ်မှန်၊ ဓါတ်ခွဲခန်း အထွေထွေကုအပါအဝင် ရောဂါမျိုးစုံကုသမားတော်များပါ ကုသပေးနိုင်သော “သက်သာ” ဆေးခန်းကြီးတစ်ခုကို ရှယ်ယာမပါဘဲ တစ်ဦးတည်း မတည်ပွင့်လှစ်နိုင်သော ဒေါ်တင်လူလူဘွား၏ စွမ်းရည်ကို ဦးတိုင်းဇော် မချိုးကျူးဘဲမနေနိုင်။

ဦးတိုင်းဇော်သည် “သက်သာ” ဆေးခန်းနှင့် ကပ်ရက်စားသောက်ဆိုင်၌ ထိုင်ကာ၊ ကြေးအိုးတစ်ပွဲနှင့် အအေးမှာပြီး စုံစမ်းရေးစလုပ်လေသည်။ သွက်သွက်လက်လက်ရှိသော စားပွဲထိုးအား . . .

“သက်သာဆေးခန်းပိုင်ရှင်က ဘယ်သူလဲကွ၊ မင်းသိသလား”

“သိတာပေါ့ အာစရိရာ၊ အမျိုးသမီးလှလှကြီး တစ်ဦးဗျ၊ ဆရာဝန်ပဲ”

“သူ့အမျိုးသားကကော”

“ကြုံကြုံဖန်ဖန် . . သူကမုဆိုးမဗျ၊ သူ့ဆေးခန်းမှာတော့ ကျွန်တော်အမေက သန့်ရှင်းရေးလုပ်နေတာ၊ သူ့အမျိုးသား ဆုံးတာ ဆယ်နှစ်လောက်ရှိပြီထင်တယ်၊ ကလေးတွေ ငါးနှစ်အရွယ်ကတည်းကတဲ့၊ သားနှစ်ယောက်နဲ့ ဖခင်ကို လုပ်ကျွေးနေတာ”

“ဪ . . မင်းက သတင်းတယ်စုံပါလား”

“ဒီထက်စုံချင်ရင်တောင် ပြောနိုင်သေးတယ်”

ချာတိတ်ကဘေးဘက်ဝဲယာသို့ ကျိုးကန်တောင်းမှောက်ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးမှခပ်တိုးတိုးနှင့် . . .

“လေဒီကြီးကမိုက်တော့ ဒီဆိုင်ပိုင်ရှင်ရဲ့ညီ လူပျိုကြီး . . တွေလား . . ကောင်တာမှာထိုင်ရင်း နှာခေါင်းမီးတောက်နေတဲ့ ဗိုလ်လေ သူကအသဲအသန်လိုက်နေတာ”

ဦးတိုင်းဇော်ရင်ထဲ ပူပန်သွားသည်။

ဒေါ်တင်လူလူဘွား ခင်ပွန်းဆုံးသွားခြင်းနှင့် ပတ်သက်

www.burmeseclassic.com

၍ သူ့ဘာကြောင့်မသိရသနည်း။ ဪ ဂျပန်မှာ သွားလုပ်
သည့်သုံးနှစ်ဟူသော အချိန်ကဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

“ဆေးခန်းက ဘယ်အချိန်ပိတ်တာလဲ”

“ဆယ်နာရီမှ ပိတ်တယ်”

“သူ အဲဒီအချိန်မှပြန်သလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဆယ်နာရီခွဲလောက်မှ”

ခြောက်မိုင်ခွဲရှိ ပြည်လမ်းပေါ်မှအိမ်နှင့် လှည်းတန်းဆို
တော့လည်း ပူစရာမလိုချေ။ ညဉ့်နက်သန်းခေါင်လောက်အထိ
လူပြတ်သောနေရာမဟုတ်။

ကြေးအိုးလေးငါးစွန်းမျှသာသောက်ပြီး ပေါ်ကာသံဗူး
ကိုယူကာကောင်တာ၌ ငွေရှင်းပြီး သူပြန်ထွက်ခဲ့သည်။

သူ့ကုမ္ပဏီရှိရာသို့ ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။ အိမ်ပြန်လျှင်
သမီးဂျီထူသမျှ သူဖြေရှင်းပေးနေရဦးမည်။

ကုမ္ပဏီရုံးခန်း၌ ဖုန်းပလပ်များကိုဖြုတ်၊ ဖုန်းခလုတ်ကို
ပိတ်ပြီး ဒရင်းဘတ်၌လှဲချလိုက်သည်။

ပြည်ဖုံးကားချထားခဲ့သော အတိတ်ဇာတ်ကြောင်းတို့
သည် အသစ်တစ်ဖန်မွေးဖွားလာလေသည်။

အပိုင်း (၂)

“ဇော်က နောက်ကျတယ်ကွာ၊ အဖော် သာခေါ်မလာ
ရင် လူလူတစ်ယောက်တည်း ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ကြောင်နေ
ပေါ့”

ဆိုင်ကယ်စီးပြီးရောက်နှင့်သူ တင်လူလူဘွား၏
တွေ့သံကို စက်ဘီးစုတ်ကလေးနင်းပြီး ရောက်လာသူ တိုင်း
က အပြုံးမပျက် သည်းခံလေသည်။

“ဇော် ဝပ်ရှော့ဆရာက ဒီညနေလာယူမယ့်ကားကိုး

ပြီးပြင်ခိုင်းလို့ပါ လူလူရာ”

“ဇော်က အချိန်ကို သိပ်မလေးစားဘူး”

“ဇော်အချိန်ကို သိပ်လေးစားတာပေါ့ လူလူ၊ ဇော် အ
တွက်အချိန်တိုင်းဟာ စက္ကန့်နဲ့အမျှ တန်ဖိုးရှိပါတယ်၊ ကိုင်း..
ဘယ်သွားကြမလဲ”

“ထုံးစံအတိုင်းပေါ့”

တိုင်းဇော်၏ စက်ဘီးကို သစ်သစ်လွင်က ယူစီးသွားပြီး
တင်လူလူဘွား၏ ဆိုင်ကယ်ကို တိုင်းဇော်ကမောင်းပြီး တင်လူလူ
ဘွားက နောက်တထိုင်ကာ ပွဲကောက်ရေတံခွန်သို့ ထွက်ခဲ့ကြ
လေသည်။

တိုင်းဇော်၏ ကျောပြင်ကိုပါးအပ်ကာ တိုင်းဇော်ခါးကို
တအားဖက်ပြီးလိုက်ပါခဲ့ရသည့် အချစ်အရသာမျိုးကို တင်လူ
လူဘွား ဘယ်အရာနှင့်မှ မလဲနိုင်ပါ။ တစ်ကောင်ကြွက် တစ်
မျက်နှာ၊ မိဘမရှိဘဲ ဦးလေးတစ်ဦး၏အိမ်မှာ ခိုကပ်နေပြီး
ကျောင်းစရိတ်ကိုတော့ ဝပ်ရှော့တစ်ခု၌ တောက်တိုမယ်ရလုပ်
ဆိုင်ပေးရင်း ဆွယ်တန်းကိုဖြေဆိုကာ ဂုဏ်ထူးများနှင့် အောင်
မြင်ခဲ့သောချစ်သူ တိုင်းဇော်အတွက် တင်လူလူဘွား ဂုဏ်ယူပါ
သည်။ ပွဲကောက်ရေတံခွန်ရောက်ရှိတော့ ထုံးစံအတိုင်း ရေတံ
ခွန်အနီး အုတ်ခုံကလေး၌ ထိုင်ကာ...

“ဇော် ဘာဆက်လုပ်မယ် စိတ်ကူးထားသလဲ”

“ဇော် ရန်ကုန်မှာရှိနေတဲ့အဒေါ်ဆီသွားမယ်၊ အဲဒီမှာ
နေပြီး စက်မှုတက္ကသိုလ် ဆက်တက်မယ်လို့ စိတ်ကူးထားတာပဲ”

“ဇော် အဒေါ်က ထားပါ့မလား”

www.burmeseclassic.com

“ဇော် အဒေါ်က သားထောက်သမီးခံမရှိဘူး ဒါပေမယ့် သိပ်အချောင်အလည်တော့ မဟုတ်ဘူး။ သူ့ယောက်ျားက ရုံးဝန် ထမ်းဆိုတော့ ဇော်လည်း ဝိုင်းလုပ်ပေးပြီး ဇော်ပညာရေး အတွက်တော့ ဇော်ရှာဖွေရမှာပေါ့”

“ဇော်ရယ်”

တင်လူလူဘွားက ချစ်သူကို သနားဝရုဏာသက်စွာဖြင့် ဝေးကြည့်မိလေသည်။

“ဒါဘဝပဲပေါ့လူလူ ဘဝဆိုတာ ရုန်းကန်ခြင်းလေ ဇော် ကျေနပ်ပါတယ်”

“ဘယ်တော့လောက်သွားမှာလဲ”

“မကြာခင်ပေါ့ ဘယ်တော့သွားဖြစ်မယ် ဆိုတာတော့ ဇော် မခန့်မှန်းနိုင်ဘူး ဇော်အဒေါ်ဆီ ရေးထားတဲ့စာရတဲ့နေ့ ပေါ့”

“ဇော်အဒေါ်က လက်မခံဘူးဆိုရင်ကော”

“မြန်မာပြည်မှာ နေစရာတွေ ပေါ့ပါတယ်။ ဘုန်းကြီး ကျောင်းတစ်ကျောင်းမှာ ဘုန်းကြီးကျောင်းသား သွားလုပ်ပြီး ကျောင်းကိုတော့ ဆက်တက်ဖြစ်အောင် ဆက်တက်မယ်လို့ စိတ်ကူးထားတာပဲ”

“ဇော်ရယ် လူလူ ဇော်ကို အကူအညီပေးချင်တယ် ဇော် လက်ခံပါလား”

တင်လူလူဘွားက သူ့မ လက်ခလယ်၌ စွပ်ထားသော စိန်လက်စွပ်ကို ချွတ်လိုက်သည်။

“ဒါဘာလုပ်တာလဲ”

“ဒီလက်စွပ်က လူလူကို ဘွားဘွားမသေခင်က ပေးသွား တဲ့အမွေပစ္စည်းဖြစ်လို့ လူလူပိုင်တယ် လူလူပစ္စည်းဇော်ကိုပေး တာ ဇော်ပညာရေးအတွက် လိုအပ်လာရင် အသုံးချဖို့ပဲ ယူထား ပါဇော်”

တိုင်းဇော်က ဖြုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်ပြီး တင်လူလူဘွား အား ခပ်စိမ်းစိမ်းကြည့်ကာ ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောလိုက်သည်။

“လူလူ မင်း ငါ့အချစ်ကို မစော်ကားနဲ့ကွာ မင်းလက်စွပ် မင်းပြန်ဝတ်လိုက်ပါ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဇော်”

“ဝတ်ဆိုဝတ်ကွာ”

“ချစ်သူဘဝပဲရှိသေးတယ် သူ့ဩဇာကြီးပဲ လူကိုလည်း ဘိန်းလိုက်ဟောက်လိုက်နဲ့ ယူမှားယူပြီးရင် အမှုန့်ဖြစ်သွားမလား။ သိပါဘူး”

တင်လူလူဘွားက မကျေမနပ် ပွစိပွစိဖြင့်ပြောပြီး လက် စွပ်ကိုပြန်ဝတ်လိုက်သည်။

တိုင်းဇော်က စုပွစုပွလုပ်နေသော တင်လူလူဘွားကို ကြည့်ပြီး ဒေါသတို့ကျေပျက်သွားကာ ရယ်ချင်သွားသည်။

သို့သော် . . မျက်နှာကို ခပ်တည်တည်ပင်ထားကာ

“နောက်ကိုကွာ . . ဇော်အပေါ်မှာ အဲဒီလိုအားပေးပုံပိုး

အဲဒီမလုပ်ပါနဲ့ လူလူရယ်၊ ဇော် ယောက်ျားပါ ဇော် လူလူဆီက အချစ်ကလွဲရင် ဘာမှမလိုချင်ဘူး၊ ဇော်ရထားပြီပဲ လူလူအချစ် ကို အဲဒီအချစ်ဟာ ဇော်အတွက် အားဆေးပါ စိတ်ချပါ လူလူ

ဇော် အင်ဂျင်နီယာဖြစ်မှ လူလူကိုလက်ထပ်မယ်”

တိုင်းဇော်က တင်လူလူဘွားဘေးတွင် ပူးကပ်ထိုင်လိုက်ပြီး ပုခုံးစွန်းလေးကိုဖက်ကာ. . .

“လူလူအပေါ်ဇော်ချစ်တဲ့အချစ်က ဖြူစင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် မေတ္တာအင်အားကြီးမားပါတယ်. လူလူ၊ ဇော်အပေါ် အရောင်ဆိုးဖို့ မကြိုးစားနဲ့ကွာ၊ ဇော်မကြိုက်ဘူး. . .”

“လူလူက ဘာအရောင်ဆိုးလို့လဲ”

“စောစောကလေး စိန်ရွှေရတနာဆိုတဲ့ ရုပ်သတ္တုနဲ့ ဇော်မေတ္တာကို အရောင်ဆိုးဖို့ကြိုးစားတာ မဟုတ်ဘူးလား”

“တော်ပါတော့. . ကျွန်တော်မျိုးမ မှားသွားပါတယ် ဦးဖြူစင်ကြီးရယ်၊ နောက်နောင် မကျူးလွန်တော့ပါဘူးတဲ့ရှင်. . ဒီတစ်ကြိမ်တော့ ချမ်းသာပေးတော်မူပါ၊ ဘယ်နဲ့ရှင် ချစ်သူနဲ့ ချိန်းတွေ့ပါတယ် ဘယ်ကတရားဟောဆရာ ဓမ္မကထိကနဲ့များလာတွေ့တယ် မသိပါဘူး”

“လူလူနော် ဇော်ကို အသည်းယားအောင်မပြောနဲ့နော်ကဲ. . .”

“အို. . ဟိုး. . ဆရာ ကြည့်”

တင်လူလူဘွား အားမပါသော ရုန်းဖယ်မှုကြောင့် တိုင်းဇော်၏အနမ်းစက်ကွင်းအတွင်း ငြိတွယ်သွားလေသည်။

ရေစီးကျသံ ကျေးဌာန်သာရကာလေးများ၏ အော်မည်သံက ချစ်သူတို့၏ ဘာသာဘာဝလေးများကို ကြည်နူးစွာ ဖုံးပေးလျက် ရှိလေသည်။

“တိုင်းဇော် ခဏ”

ဝပ်ရှော့ရှော့မလှမ်းမကမ်းမှရပ်၍ သစ်သစ်လွင်မှာ လှမ်းလိုက်သည်ကို မျက်စိရှင်း၊ နားပါးသော တိုင်းဇော်ကလည်း ခြင်္သေ့မြင်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကားအောက်မှထွက်ကာ သစ်သစ်ရောင်ရသို့ လျှောက်သွားခဲ့သည်။

“ဘာလဲ သစ်သစ်”

“အရေးကြီးလို့ပေါ့”

“ဘာအရေးကြီးတာလဲ”

ဝက်သစ်ချပင်အောက်သို့ သစ်သစ်လွင်က စက်ဘီးကို တွန်းသွားရင်း ဦးတည်လိုက်သဖြင့် တိုင်းဇော်ကလည်း ဘုမသိ ဘမသိနှင့် လိုက်သွားသည်။

“မနေ့က နင်တို့ချိန်းတွေ့တဲ့ကိစ္စကို လူလူတို့ မိဘတွေ က သိသွားတယ်”

“ဟင်”

“ဦးအောင်ဘွားက ဒေါသမထိန်းနိုင်ဘဲ လူလူကိုရိုက် လိုက်တာ အညံ့အမည်းထောင်စွဲပြီး ဖူးယောင်လို့”

တိုင်းဇော်၏ရင်တွင် ကြေကွဲခြင်း ခံပြင်းခြင်းတို့ ဝုန်းခဲ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“ငါပန်းသွားပို့တာတောင် သူ့ဆင်းမလာရဲဘူး ပြတယ် ပေါက်ကနေလှမ်းပြီး လူလုံးပြတယ် အိမ်ဖော်မလေးက ဘယ်သူ့ မမြင်အောင် ပန်းကိုလှမ်းယူပြီး ငါ့လက်ထဲကို စာထည့်လိုက်တယ် ခရော့”

စာရွက်သေးသေးလေးသာဖြစ်သည်။ လုံးထွေးထား သည်။

“အခြေအနေကတော့ ဆိုးဆိုးရွားရွားပဲ စာရွက်တော့ ကိုင်ခွင့်ရှိပုံမရဘူး”

ဇော်

အထေးကိုပို့ဖို့ စိစဉ်နေကြပြီ။ ညဆယ်နာ နောက်ပိုင်း အိမ်နားက ဇော်လာနေကျ ဝက်သစ်ချပင်ကြ

အောက်မှာစောင့်နေပါ အခြေအနေပေးတာနဲ့ ထွက်လာခဲ့ မယ်။

လူလူ

စာရွက်ကလေးကိုဖြန့်ကာ သေချာစွာခေါက်ပြီးအိတ် ကပ်အတွင်းထည့်လိုက်သည်။

“နင် ဘာလုပ်မှာလဲ”

“စွန့်စားရမှာပေါ့”

“ငါဘာကူညီပေးရမလဲ ဘယ်လို... ခိုးသွားရမှာလဲ”

“သီပေါမှာ စိုင်းကျော်ခိုင်ရှိတယ်လေ၊ သူ့ဆီခိုးသွားမယ် ဟိုရောက်မှ မီးစင်ကြည့် ကကြတာပေါ့”

“နင်တို့ ပညာရေးကကော”

“ရယူလိုမှုနှစ်ခုစလုံးမှ တစ်ခုခုကိုပဲ ရယူရတော့မယ် အနေအထားဆိုတော့လည်း တစ်ခုခုကိုစွန့်လွှတ်လိုက်ရတော့မှာ ပေါ့ သစ်သစ်ရာ”

“ကောင်းပြီလေ၊ ညလာခဲ့ရင် အဝေးပြေးကားတစ်စီးနဲ့ တိုက်ရိုက်နင်ခိုးသွားနော်”

သစ်သစ်လွင်က သူငယ်ချင်းကောင်းပီသစွာနှင့် အကြံ ပေးရှာသည်။

“စိတ်ချပါ ငါဝပ်ရှော့မှာလုပ်တာလေ၊ ကားတစ်စီး ဆွဲ သွားလို့ရပါတယ်၊ ဒါမှမဟုတ် ဆိုင်ကယ်ပေါ့”

“အေးအေး ငါသူတို့အိမ်က ကောင်မလေးစေးအလာ ကို စောင့်တွေ့ပြီး ဒီညကစပြီး နင်ဆက်ဆက်စောင့်နေမယ့်အ

ကြောင်း သွားပြောလိုက်မယ်နော်”

“အင်း စာရေးပေးရဦးမလား”

“မရေးနဲ့ စာက မိချင်မိသွားနိုင်တယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် ဒီညဆိုတာမပြောနဲ့ အဆင်သင့်ပဲလို့သာ

ပြောလိုက်၊ နေဦး ဘာမှယူမလာနဲ့လို့လဲ ပြောလိုက်”

သစ်သစ်လွင်က တိုင်းဇော်စိတ်ဓါတ်ကို သိပြီးဖြစ်ရာ

ဘာမှ ထပ်အထွန့်မတတ်တော့ပဲ။

“ကောင်းပြီ. . စိတ်ချ ငါသွားတော့မယ်”

“အေး”

တိုင်းဇော်ရင်ထဲ အမည်မဖော်နိုင်သော ဝေဒနာလမ်း

က ကြီးစိုး၍ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

အချစ်အတွက် စွန့်စားရဲသော သံတ္တိသွေးသည် သူတစ်

ကိုယ်လုံး ပြန်နဲ့လျက် ရှိလေသည်။

လူလူကို လူလက်လွတ် အဆုံးအရှုံးမခံနိုင်ပါ။

လူလူသည် သူ၏အချစ်ဦး၊ သူ၏ဘဝ၊ သူ၏နှလုံးသာ။

သူ၏ဝိညာဉ်၊ သူ၏လိပ်ပြာဟု. . .

တိုင်းဇော်သည် ကြည်နူးစွာဖြင့် ဝက်သစ်ချကိုင်း တစ်

ကိုင်းကို လှမ်းခုန်ကာနှူးလိုက်လေသည်။

ကျောပိုးအိတ်ထဲသို့ လိုအပ်မည်ထင်သောအရာများနှင့် ငွေကိုပါ ထည့်လိုက်သည်။ ဆိုင်ကယ်ထဲ ဓါတ်ဆီကို အပြည့် ထည့်လိုက်သည်။

“မင်းတကယ် စွန့်စားတော့မှာလား တိုင်းဇော်”

တိုင်းဇော်အပေါ် သံယောဇဉ်ရှိသော ဝပ်ရှော့ဆရာက မေးလိုက်လေသည်။

“တကယ်ပေါ့ဆရာ ကျွန်တော်သူ့ကို ချစ်ခဲ့တဲ့အချစ်က

တခဏတာအတွက်မှ မဟုတ်ပဲ တစ်ဘဝတာအတွက်ပါ။ ကျွန်တော်သူ့ကိုလတ်လွတ် အဆုံးအရှုံးသွားရင် ကျွန်တော့်ဘဝ ရှင်သန်ခြင်းဟာ အဓိပ္ပာယ်မရှိတော့ဘူး ဖြစ်သွားမှာပေါ့”

ဝပ်ရှော့ဆရာက ပြုံးလေသည်။

“အင်း.. ဒီလိုအရွယ်မှာတော့ ဒီစကားမျိုးတွေပဲ ပြောကြပေမှာပေါ့။ ငါတို့ကို အရွယ်ရောက်တော့လည်း အချစ်ဆိုတာ ဘဝမဟုတ်ပါဘူး ဘဝရဲ့အစိတ်အပိုင်း တစ်စိတ်တစ်ဒေသလောက် ကလေးသာပါလို့ ယူဆလာကြပေးတော့မှာပေါ့”

တိုင်းဇော်က ဘာမှမပြောဘဲ ပြုံးရုံသာပြုံးလိုက်ပြီး..

“ဆရာ့ကို ကျွန်တော်ကန်တော့ခဲ့ပါတယ်။ တရားရုံးမှာ လက်မှတ်ထိုးပြီး အခြေအနေအရ ခိုင်မာသွားတာနဲ့ ကျွန်တော် ဆရာ့ဆီမှာပဲ အလုပ်ပြန်လာလုပ်မှာပါ။ ဆိုင်ကယ်ကို ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းနဲ့ ပို့ခိုင်းလိုက်မယ်နော်”

“အေး.. အေး.. ဆိုင်ကယ်က အရေးကြီးပါဘူး။ မင်းတို့ ဆယ့်ရှစ်နှစ်ပြည့်ပြီးကြပြီလား”

“ပြည့်ပြီးကြပါပြီ။ ကျွန်တော်က ခြောက်လတောင်စွန်းပြီး သူက လေးလ”

“အေး ဒီလိုတော့လည်း တရားဥပဒေအရ အဆင်ပြေတာပေါ့ကွာ”

တိုင်းဇော်က ဝပ်ရှော့ဆရာအား ထိုင်ကန်တော့ လိုက်သည်။

နာရီကြည့်လိုက်တော့ ကိုးနာရီခွဲနေပြီ..

“ကျွန်တော်သွားတော့မယ် ဆရာ”

“အေးအေး.. အကြံအစည်အောင်မြင်ပြီး သွားလမ်းလားလမ်းများ သာယာဖြောင့်ဖြူးပါစေကွယ်”

ဝပ်ရှော့ဆရာသည် ဆုပေးရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ တိုင်းဇော်သည် ဆိုင်ကယ်ကို ကျွမ်းကျင်စွာနင်းပြီး တင်လူလူဘွား ရှိရာလမ်းဆီသို့တည်လိုက်သည်။

ဆိုင်ကယ်ကို တင်လူလူဘွားတို့ အိမ်အနီးရောက်ခါနီး သုံးလေးအိမ်အလိုတွင် တွန်းသွားပြီး ချိန်းဆိုထားရာ ဝက်သစ်ချပင်ကြီးအောင်တွင် ရပ်လိုက်သည်။

လမိုက်ညဖြစ်သဖြင့် အမှောင်ထုက ကြီးစိုးနေသည်။ စိတ်စောနေသဖြင့် တိုင်းဇော်အတွက် စက္ကန့်တံရွေ့လျားမှုသည် ပင် ရှည်ကြာလွန်းသည်ဟု ထင်လိုက်ရသည်။

တင်လူလူဘွားတို့အိမ်ကြီးမှ မာကျူရီမီးရောင်များ ကွယ်ပျောက်သွားပြီး ညမီးရောင်ကလေးမျှလောက်သာ ရှိတော့သည်။

ဆယ်နာရီခွဲလူလူအချိန် အရိပ်တစ်ခုသည် ခြံထောင့်တစ်နေရာဦးတိုးပေါက်မှ တိုးထွက်လာသည်။

တိုင်းဇော် ထိုအနီးသို့ ကပ်ခါသွားလိုက်သည်။

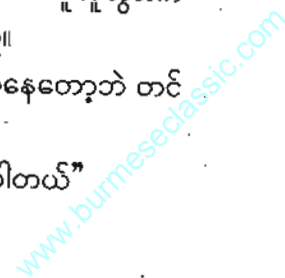
“ဇော်”

“လူလူ”

ရင်ခုန်ခြင်း၊ တုန်လှုပ်ခြင်းနှင့်အတူ တင်လူလူဘွားက တိုင်းဇော်၏ရင်ခွင်တွင်းသို့ တိုးဝင်လိုက်သည်။

သတိရှိသောတိုင်းဇော်က အချိန်ဆွဲမနေတော့ဘဲ တင်လူလူဘွားအားရင်ခွင်တွင်းမှ ဆွဲခွါကာ..

“လာ.. လူလူ ပြေးကြစို့ ဆိုင်ကယ်ပါတယ်”

လက်ဆွဲခေါ်ကာ ဆိုင်ကယ်ရပ်ထားရာဆီသို့ ခေါ်ခဲ့သည်။ ဆိုင်ကယ်ပေါ် အမြန်ဆုံးတက်စေပြီး မောင်းထွက်ခဲ့လေသည်။

တင်လူလူဘွားက တိုင်းဇော်၏ကျောပြင်ကို ပါးအပ်ကာ ထုံးစံအတိုင်းတင်းကြပ်စွာ ဖက်လျက်လိုက်ပါလာသည်။

ချစ်သူနှင့်အတူ နေရတော့မည်။ တင်လူလူဘွား ကျေနပ်ခြင်းနှင့်အတူ ရင်ခုန်လှိုက်မော လျက်ရှိသည်။ ချစ်ခြင်း၏ အနာဂတ်အတွက် စိတ်ကူးယဉ်လျက်... .

အခန်း(၁၀)

ဆိုင်ကယ်သံကြောင့် ဦးအောင်ဘွား ရုတ်တရက် နိုးလာသည်။ ဘေးမှမိန်းမအား... .

“တင်တင် ထစမ်း ထစမ်း၊ မင်းသမီးအခန်းကို သွားကြည့်စမ်း... မြန်မြန်ထ”

“အင်”

အအိပ်မက်သော ဒေါ်တင်တင်က သူ၏ဝဝဖိုင်ဖိုင်ခန္ဓာကိုယ်ကို အားယူကာ ထူမနေရသည်။

www.burmeseclassic.com

“ဟာကွာ အရေးထဲဒီမိန်းမဟာ ကိုယ့်ဟာကိုမနေတာ နဲ့ပဲ မပြီးတော့ဘူး”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ဦးအောင်ဘွားသည် သမီးဖြစ်သူ တင်လူလူဘွား၏ အိပ်ခန်းဆီသို့ လျင်မြန်သောအဟုန်ဖြင့် သွား လိုက်သည်။

အိပ်ခန်းတံခါးဖွင့်နေသဖြင့် စိုးရိမ်စိတ်က ခေါင်းနားပန်း ကြီးသွားပြီး တံခါးကိုတွန်းဖွင့်ကာ မီးဖွင့်လိုက်သည်။

ကုတင်ပေါ်၌ သမီးရှိမနေ။

“ကားထုတ် ကားထုတ် ခွေးမ ခွေးဇာတ်ခင်းသွားပြီး”

ဒေါ်တင်တင်မှာ ဦးအောင်ဘွား၏ ဒေါသတကြီး အသံ ကြောင့် မျက်လုံးအစုံဖြူကျယ်သွားကာ အိပ်ချင်စိတ်လွင့်ပြယ် သွားပြီး အိပ်ခန်းတွင်းမှ ပြေးထွက်ခဲ့လေသည်။

“ဘာလဲ ကိုအောင်၊ ခွေးက ဘယ်ကတက်လာတာလဲ”

“ဪ... သေတော့မှာပဲ နင်နေခဲ့”

ဦးအောင်ဘွားက အောက်ထပ်သို့ ပြေးဆင်းသွားသည်။

တစ်အိမ်သားလုံး လှုပ်လှုပ်ရွံရွံနှင့် နိုးလာသည်။

ဒရိုင်ဘာကလည်း ကားဝိုဒေါင်မှာနေ၍ တံခါးဖွင့်လိုက်

သည်။

“ကားထုတ်... ကားထုတ်”

“ခြံတံခါး တစ်ယောက်သွားဖွင့်စမ်း”

ဦးအောင်ဘွားက အမိန့်များကို တရစပ်ပေးတာ ကား

ပေါ်တက်လိုက်သည်။

ဒရိုင်ဘာလည်း ဦးအောင်ဘွားတက်မိသည်နှင့် ကားကို

မောင်းထွက်ခဲ့လေသည်။

“ဘယ်မောင်းရမလဲ”

“ဟိုင်းဝေး လမ်းမပေါ် အရင်မောင်း”

ရဲအရာရှိတစ်ယောက်ဖြစ်သော ဦးအောင်ဘွားအနေ ဖြင့် တရားခံကို ဘယ်ပုံဘယ်နည်း ခြေရာကောက်ရမည်ကို အ တတ်သိပြီးသားဖြစ်သည်။

ဟိုင်းဝေးလမ်းပေါ် သို့သူတို့ကားရောက်သည်နှင့် နောင် ချီဘက်သို့ ဦးတည်သွားသော ဆိုင်ကယ်လ်မီးနီကလေးကို လှမ်း လိုတ်ရသည်။

ရဲစခန်းသို့လှမ်း၍လည်း ညဏ္ဍတိကျ တာဝန်များကို အ ကြောင်းကြားလိုက်သည်။

“ဆိုင်ကယ်နဲ့ အမြန်လိုက်ခဲ့ သူ့ခိုးဖမ်းမလို့”

ဦးအောင်ဘွား၌ သားသမီးဇောကပ်သော်လည်း သေ နတ်နှင့်တော့ လှမ်းမပစ်ပါ။

သမီးကိုခိုးပြေးသူမှာ ပြည်သူလူထုကို အနှောင့်အယှက် ပေးနေသော လူဆိုး၊ ဓားပြမဟုတ်။

သူတို့မိသားစုကိုသာ နှောင့်ယှက်သူဖြစ်သည်။ မိသားစု အရေး ကိုယ်ရေးကိုယ်တာအရေးအတွက် အခုလောက်အထိ ဒုက္ခပေးရသည်ပင် ရှက်နေသည်။

ဆိုင်ကယ်က သူတို့လိုက်လာမှန်းသိ၍ တောလမ်းထဲသို့ ဆင်း၍ မောင်းချသွားသည်။ သူတို့ကားလည်း တတ်နိုင်သမျှ တော့ လိုက်မောင်းချသည်။ သို့သော် ကားသည် ဆိုင်ကယ်လို တော့ချောင်ချိချောင်ကြားမရချေ။

“တောက်”

ထိုစဉ်သူတို့ဌာနမှ ဆိုင်ကယ်တစ်စီး ရောက်လာသည်။

“ဆရာ”

“ဆက်လုပ်”

“အသေပစ်လား.. အရှင်လား”

“ဘာကွ.. အရှင်.. အရှင်.. ဘယ်သူမှ ထိခိုက်ဒဏ်

ရာ မရှိစေနဲ့”

ရဲဆိုင်ကယ်လိုက်သွားသည်။ ဆိုင်ကယ်နှစ်စီးသည် ထင်ရှားပင်ကြား တောင်ကုန်း၊ တောင်ဂမူကြား တက်လိုက်ဆင်းလိုက် ကွေ့လိုက်ကောက်လိုက် ပတ်လိုက်နှင့် ရိပ်ခနဲ ရိပ်ခနဲ.. .

ရဲဆိုင်ကယ်က သူတို့၏ ကားရှိရာသို့ မြှားပို့သည်။

တိုင်းဇော်၏ မျက်ဝန်းသို့ ကားမီးတန်းကြီး စူးရှစွာဝင်

ရောက်လေသည်။

လူလူသတိထား.. .

တိုင်းဇော် မျက်လုံးများ ပြာဝေသွားသည်။ ဘာကိုမှ မမြင်တော့။ ထိုကြားထဲ သူ၏နှလုံးသားကို အော်ဟစ်သတိပေးလိုက်သည်။

ဝုန်း.. .

ကြီးမားသော ထိခိုက်မှုတစ်စုံတစ်ရာဟုသိလိုက်ရပြီး ဦးအောင်ဘွားမျက်စိကို စုံမှိတ်ထားလိုက်လေသည်။

ရင်တွင်း၌ “ဘုရား.. ဘုရား.. သမီးလေး.. သမီးလေး”ဟု အတ္တကြီးစွာဖြင့် သမီးအတွက်သာ စိုးရိမ်မိလေသည်။

ကားဘေးမှ မလှုပ်မယှက်ရပ်နေမိသည်။

“တော်သေးတယ်ဆရာ ကောင်လေးကလျှင်လို့ ဆိုင်ကယ်ပေါ်က လှိမ့်ချလိုက်တယ်၊ ဆိုင်ကယ်ပဲ သစ်ပင်နဲ့တိုက်သွားတာ”

ဦးအောင်ဘွားသည် ကားမီးရောင်အောက်မှနေ၍ ကတိကလွှာ ထဲနေသော သမီးနှင့် တိုင်းဇော်ရှိရာသို့ လျှောက်လိုက်သည်။

နှစ်ဦးစလုံး မေ့မြောနေကြသည်။

ဒဏ်ရာတွေက ပြင်းပြင်းထန်ထန်တော့ ရကြပုံမပေါ်။

“ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ”

“နှစ်ယောက်စလုံးခေါ်ခဲ့ ဒီကောင်လေးကို ဆေးရုံပို့မယ် ပြီးရင်သမီးကိုအိမ်ခေါ်သွားမယ်”

“ဆိုင်ကယ်ကကော”

“နောက်မှ တစ်ယောက်ယောက် လာယူခိုင်းပြီး ဝင်းဝပ်ခွန်ကိုပို့လိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ”

ဦးအောင်ဘွားသည် ကားရှိရာသို့ပြန်လည်းလျှောက်ဆက်သည်။

ရင်ထဲ၌ ရတတ်မအေးအောင် ခံစားလိုက်ရသည်။ သူဆက်လုပ်သင့်သနည်း။

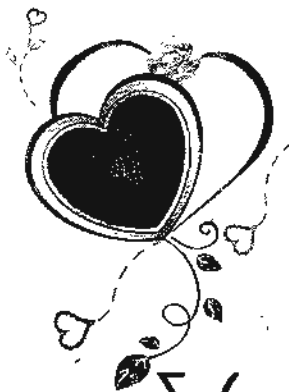
“သမီးတစ်ကောင် နွားတစ်ထောင်” ဆိုသည့် ငွှေးစကားစဉ် တယ်မှန်ကန်ပါလား။

www.burmeseclassic.com

မြပုလဲခင်

၅၂

အခန်း(၁၁)

တိုင်းဇော်သတိရလာတော့ တစ်ကိုယ်လုံး နာကျင်တို
ခဲနေသော ဝေဒနာရပ်ကြောင့် မလှုပ်မယှက်နိုင်အောင် ဖြစ်
သည်။

“မောင်တိုင်းဇော် သတိရပြီလား”

သူ၏ ကားဝပ်ရှော့ဆရာကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။

“ကျွန်တော်ဘယ်ရောက်နေတာလဲ လူလူကော လူ

“မင်း ပြင်ဦးလွင်ဆေးရုံကို ရောက်နေတာ စခန်းမှ

“မယ်တိုင်ပဲ မင်းကိုလာပို့သွားတာ”

တိုင်းဇော် ဦးအောင်ဘွားကို ကျေးဇူးတင်သွားသည်။

“အား ထင်းရှူးတောအတွင်း၌ ပစ်မထားခဲ့ရှာပါလား။

“လူလူကော ဘာဖြစ်သွားသေးသလဲ”

“ဒါတွေတော့ ငါတို့ဘာမှ မသိဘူး”

“မင်းကို ဆေးရုံပို့ထားတဲ့အကြောင်းနဲ့ မင်းစီးသွားတဲ့

မိကယ်ကို ငါ့ဝပ်ရှော့ခဲလာပို့ပေးတယ် ဒါပဲ”

“ဆိုင်ကယ်တော်တော်ပျက်စီးသွားမှာပဲနော်”

“ကိစ္စမရှိဘူး လူမသေငွေမရှားပါဘူးကွာ၊ မင်းဘာမှ မ

တာပဲ ငါက ဝမ်းသာလှပါပြီ၊ ကိုင်း.. ကိုင်း.. မင်းပြန်အိပ်

တံဦး မိုးလင်းမှ တစ်ခေါက်ပြန်လာမယ်”

တိုင်းဇော်ဘယ်လိုလုပ် ပြန်အိပ်၍ရမည်နည်း။ တင်လူ

ဘွားချစ်သူ လူလူ၏အခြေအနေကို မသိရမချင်း သူရတတ်

အားနိုင်။

“ဆရာ”

“ဟေ.. ဘာလဲ မောင်တိုင်းဇော်”

“ကျွန်တော့်ကို တစ်ခုလောက်ကူညီပါဦးဆရာ”

“ဘာများလဲကွ”

“ကျွန်တော် လူလူရဲ့သတင်းအမှန်ကို သိချင်ပါတယ်၊

ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း သစ်သစ်ကို စုံစမ်းခိုင်းပေးပါ”

“အေးပါကွ၊ မင်းမှာလဲ သေကောင်ပေါင်းလဲ ဖြစ်ခဲ့တာ

ပင် ဒီကလေးမလေးပေါ် စိတ်မပြတ်နိုင်သေးပဲကိုး”

တိုင်းဇော်ဘာမှမပြောတော့ဘဲ မျက်လုံးကိုသာ စုံ့ဖို့ဟ်

www.burmeseclassic.com

လိုက်သည်။

ချစ်သူအပေါ် အသက်ပေး၍ချစ်ခဲ့သည်ကို မိမိမှ
၍မည်သူမှမသိနိုင်။ အချစ်အတွက် နောက်ဆုံးစက္ကန့်လေး
တောင် သူ့သတိရှိခဲ့သည်။ ဆိုင်ကယ်ကို မထိန်းနိုင်သည့် အခ
ဆိုင်ကယ်လက်ကိုင်ကိုလွတ်ကာ ချစ်သူကိုဆွဲဖက်ပြီး ဆိုင်က
ပေါ်မှခုန်ဆင်းခဲ့သည်။ ဒါတောင် မိမိကိုယ်သာ မြေပြင်ပေါ်
အနာခံ၍ လှိမ့်ချခဲ့သည်။ ဒါတွေ လျှပ်တပြတ်အတွင်း ဆုံးဖြ
ချက်နှင့် လုပ်ဆောင်ချက်ဖြစ်သည်။

သူ့ဘဝမှာ တွယ်တာစရာ မိဘများလည်းမရှိ သူ့မိ
များက သူ့ကိုမွေးသွားပြီး ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ဆိုသလို ဆုံးသူ
ကြသဖြင့် စနေပြုလ်မွေသည်ဆိုကာ သူ့အား မည်သူကမှ လ
မခံချင်ကြ။ နောက်ဆုံး ဦးလေးလူပျိုကြီးကသာ သူ့အားမွေ
သည်။ ဦးလေးမိန်းမယူတော့ သူသည် အငြိုအငြင်ခံရပြန်သ

ထို့ကြောင့် . . သူ့ဘဝအတွက် အချစ်သည် လူလူ
ယောက်တည်းအပေါ်၌သာ စုပြုံ၍အင်အားဖြစ်ခဲ့သည်။

လူလူကို သူသိပ်ချစ်သည်။ သူ၏အချစ်ဟူသမျှ
လူလူအတွက်။

သူ့ဘဝသည် လူလူအတွက်။
လူလူအတွက် သူ့အသက်ရှင်နေထိုင်ခြင်းသည်
မိပ္ပာယ်ရှိသကဲ့သို့ ထင်နေသည်။

“လူလူ ဘာမှမဖြစ်ပါစေနဲ့”

သူ့ခေါင်းသည် မူးဝေလာပြီး အိပ်ပျော်သွားလေသ

“အိပ်နေတယ်”

နော်”

“ဆေးတိုက်ရဦးမယ်”

တီးတိုးအသံများကြောင့် သူနိုးလာသည်။

“ဟော . . နိုးလာပြီလား”

“တိုင်းဇော်၊ နင်ဘာမှ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မဖြစ်ဘူး

သစ်သစ်ရောက်ရှိလာခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့နာပြုဆရာမ
ကလည်း ဆေးတိုက်ရန် လုပ်နေသည်။

“ဆေးသောက်ရအောင်”

“ကျွန်မ နွားနို့ယူလာတယ် တိုက်လို့ရမလား ဆရာမ”

“ရပါတယ် တိုက်ပါ။ ပြီးရင် ဒီဆေးတွေ တိုက်လိုက်နော်

ထားခဲ့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာမ”

ဆရာမသူတို့အနီးမှ ထွက်သွားသည်နှင့် တိုင်းဇော်

က . .

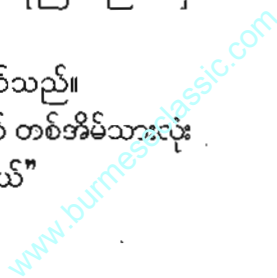
“လူလူကော”

“ပြောပါမယ်ဟယ် . . အားရှိသွားအောင် နွားနို့လေး
သောက်လိုက်ဦး”

တိုင်းဇော်သည် သစ်သစ်လွင်၏စကားကို နားထောင်
လိုက်သည်။ သူပကတိ ကျန်းမာသန်စွမ်းဖို့ အရေးကြီးသည်။ ဒါမှ
ဆက်လက်၍ လှုပ်ရှားနိုင်မည်။

နွားနို့ နွေးနွေးလေး သောက်ချလိုက်သည်။

“ငါမနက်အစောကြီး ပန်းသွားပို့တယ် တစ်အိမ်သားလုံး
မရှိတော့ဘူး ရဲ့တစ်ယောက်ပဲခြံစောင့်နေတယ်”

အပိုင်း (၃)

“ဟင်”

သူတစ်ကိုယ်လုံး ဟင်းလင်းပြင်ထဲသို့ လွင့်ပါးသွားသကဲ့သို့ ခံစားလိုက်ရသည်။

လူလူနှင့် ဝေးကွာသွားခြင်းသည် သူ့အတွက် စွမ်းအားများ လျော့ပါးသွားလေပြီ။

“ဘယ်ကို့ . . . ဘယ်ကို့ပြောင်းသွားသလဲ”

“ရဲသားကို ငါမေးကြည့်တော့ စခန်းပျံ့က စခန်းမှာပဲနေတော့မယ် စခန်းပျံ့မိသားစုကတော့ မနက်လေးနာရီကပဲ ပြောင်းသွားကြတယ် ဘယ်လိုပြောင်းသွားတယ်ဆိုတာ မသိဘူးတဲ့”

“ဒါဖြင့် ငါဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဟင်”

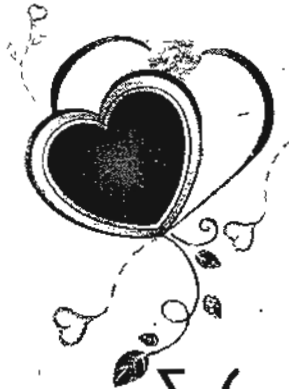
“အသာနေစမ်းပါဦး၊ မင်းဘာမှ ဖုတ်ပူမီးတိုက်မလုပ်နဲ့ လူလူတို့ ဘယ်ပြောင်းသွားတယ် ဆိုတာကို ငါတို့အရင်စုံစမ်းကြမယ်၊ ပြီးမှ မီးစင်ကြည့်ကတာပေါ့၊ လောလောဆယ် နင်နေကောင်းအောင်နေ . . . တော်သေးတယ် မကျိုးမကန်းလို့”

တိုင်းဇော် ဘာမှဆက်မကြားတော့။

ချစ်သူနှင့်ဝေးကွာခြင်းဟူသော ဝေဒနာဆိုးကြီးက သူ့နှလုံးသားကို တဆက်ဆက်တုန်ခါနာကျင်နေစေရန် နှိပ်စက်ကာလူပြုနေလေတော့သည်။

ခံရခက်လိုက်သည့် ဝေဒနာဆိုးကို တိုင်းဇော်အလူးအလဲ ခံစားလိုက်ရသည်။

အခန်း(၁၂)

အလန်းပေးထားသော ကိုးနာရီတွင် နာရီကထမြည်ရာ အတိတ်အိပ်မက်ထဲ နစ်မြောသွားရာမှ သူ့လန့်နိုးလာခဲ့သည်။

ဦးတိုင်းဇော် ကမန်းကတန်း ထလိုက်သည်။ ဖုန်းနှင့်သူ့လက်ကိုင်အိတ်ကို ဆွဲယူကာ အခန်းအတွင်းမှ ထွက်ခဲ့သည်။ အပြင်ဘက်တွင် ညစောင့်အလုပ်သမားနှစ်ဦးကို တွေ့လိုက်သည်။

“ဖုန်းပလပ်တွေ ပြန်တပ်ထားလိုက်တော့ အစစအရာရာ သတိဝီရိယနဲ့နေကြနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ”

ဦးတိုင်းဇော်ကားကို ပြည်လမ်းမကြီးဘက်သို့ ဦးတည်လိုက်သည်။ သမီးကို သတိရလိုက်သည်။ ဖုန်းခလုတ်ကိုဖွင့်ကာ သမီးသို့ ဖုန်းခေါ်လိုက်သည်။

“ဟဲလို. . ဒယ်. . ဒယ်ဘယ်ရောက်နေသလဲ ဒီမှာဘွားဘွား သွေးတိုးလို့”

“ဒေါက်တာခေါ်လိုက်ပြီလား”

“ခေါ်လိုက်ပြီ. . ဒေါက်တာက ဆေးရုံတင်ရမယ်ဆိုပြီး ခေါ်သွားတယ်”

“ဟင်. . ဘယ်ဆေးရုံလဲ ဘေဘီ”

“ဆေးရုံကြီးပဲ ခေါ်သွားမယ်ပြောတာပဲ”

“ဟုတ်လား. . ဒယ်ဒီလိုက်သွားလိုက်မယ်”

“ဒယ်နေဦး ကျူရှင်ကိစ္စအဆင်ပြေရဲ့လား”

“ပြေတယ် ဘေဘီ ပြေတယ်. . ဒါပဲနော်”

ဦးတိုင်းဇော်သည် ကားကို ဟံသာဝတီအဝိုင်းမှ ပြန်ပတ်၍ မြို့ထဲဘက်သို့ ပြန်လှည့်လိုက်လေသည်။

ကံကြမ္မာအတားအဆီးက တတိယအကြိမ် နှောင့်ယှက်ဦးမှာလားဟု ဦးတိုင်းဇော် စိုးထိတ်မိလေပြီ။

သူရင်ထဲ၌ ရှင်သန်နေဆဲဖြစ်သော အချစ်သည် ယခုတဖန် ပြန်လည်သက် ဝင်လှုပ်ရှားလာလေပြီ။

ဒေါ်တင်လူလူဘွားသည် ပိုင်ဆိုင်သူကင်းမဲ့နေသော

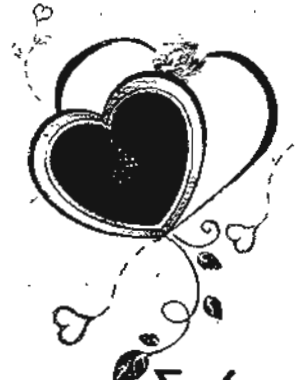
အနှောင့်ဖွဲ့မဲ့သူ လွတ်လပ်သော အမျိုးသမီးတစ်ဦးနေဖြင့် သူပြန်လည် ဆုံးဆည်းလိုက်ရပြီ။

ရှင်းပြခွင့်မကြုံခဲ့သော အတိတ်ဖြစ်ရပ်များကို သူရှင်းပြချင်ပါသည်။

သို့သော် ကျေးဇူးရှင်တစ်ဦး၏အရေးက နှလုံးသားအရေးထက်ပို၍ အရေးကြီးသည်ဖြစ်ရာ သူဆေးရုံဘက်သို့ ရွေးချယ်လိုက်သည်။

ဒေါ်တင်လူလူဘွား ဆေးခန်းပိတ်အပြန် တွေ့ဆုံရန်ကြိုးပမ်းမည့် အစီအစဉ်ကို တစ်ရက်နောက်ဆုတ်ရွှေ့ဆိုင်းလိုက်ရသည်။

ဦးတိုင်းဇော်ရင်ထဲ မီးတောက်တစ်ခုက ဟုန်းဟုန်းတောက်လောင်လျက်ရှိချေသည်။

အခန်း(၁၃)

ဒေါ်အယ်နီ၏ အသက်ကို သူမမိလိုက်။

ဆေးရုံလူနာတင်ကားပေါ်၌ပင် ဆုံးပါးသွားသည်ဟု သူသိလိုက်ရသည်။ မိမိအပေါ်၌ တစ်သက်လုံးကောင်းခဲ့သော ဒေါ်အယ်နီအတွက် သူယူကြိုးမရခံစားလိုက်ရသည်။

“သွေးက မတရားတက်ပြီး ဦးနှောက်သွေးကြောပြတ် သွားတယ် သူငယ်ချင်း”

ဒေါက်တာထွန်းဝင်းက သူ့ကျောပြင်ကိုပုတ်ကာ အားပေးရင်းပြောလေသည်။ ဦးတိုင်းဇော်ရင်ထဲ နှင့်နေအောင် ခံစား

လိုက်ရသည်။ ယောက်ျားတန်ခိုး မျက်ရည်များ ရစ်ဝဲလာသည်။

ဒေါ်အယ်နီ၏ ရုပ်ကလပ်ကို ကန်တော့လိုက်ပြီး ပိတ်ဖြူဖြူနှင့် မျက်နှာကိုဆွဲဖူးအုပ်လိုက်သည်။

“အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲလည်းစားတယ် ငါးသလောက်ပေါင်းလည်း စားတယ်တဲ့လေ၊ ဒီလောက်ပူတာ ဘယ်ခံနိုင်မလဲ၊ ခေါင်းထိုးတယ်ဆိုပြီး ရေချိုးတော့ အဲဒီမှာလဲကျသွားတာပဲ၊ မင်း သမီးက သတိရှိတော့ ချက်ချင်းပဲ ငါ့ကိုဖုန်းဆက်ခေါ်ခဲ့တယ်၊ ရောက်ရောက်ခြင်းပဲ ငါလည်းကျိုးစားကုသရင်း ဆေးရုံကို တန်းခေါ်ခဲ့တာပဲ”

အင်းလေ သူ့သက်တမ်းက ဒီလောက်အထိပဲဆိုတော့လည်း.. ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ သူငယ်ချင်းရယ်.. ၊ မင်းဘက်ကလည်း တာဝန်ကျေခဲ့တာပဲ”

“မင်းလည်းတာဝန်ကျေတာပဲ၊ ကိုင်း.. ငါတို့ သူ့အတွက် လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တာတွေကို လိုက်လုပ်ရအောင်”

“အေး.. .”

ဒေါ်အယ်နီ၏ ရုပ်ကလပ်ကို နောက်ဆုံးတစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး သူ့လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။ အခန်းပြင်ရောက်မှ.. တပည့်တပန်းများနှင့် ဒေါ်အယ်နီအမျိုးမျိုးကို နီးစပ်သလို ဖုန်းဆက်အကြောင်းကြားရင်း အိမ်သို့ပြန်ခဲ့သည်။ သူ့ခေါင်းထဲသို့ မေးခွန်းတစ်ခုက နေရာအပြည့် စိုးမိသွားသည်က... .

“ဘေဘီလေးအတွက် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

အုန်းနို့(၁၄)

ဦးတိုင်းဇော်၏ ယောက္ခမကြီး၏ နာရေးကို ဒေါ်တင်လူအဘွား သတင်းစာ၌ ဖတ်လိုက်မိသည်။

သက်ပြင်းချလိုက်မိသည်။ သားတို့က ရှိမနေသဖြင့် သူ့ဆီသို့သူငယ်ချင်းမလေး၏ အဘွားနာရေးကို သတင်းမမေးနိုင်ကြပေ။ မိမိသွားသင့်သလား။

မိမိနှင့် ပတ်သက်စရာမရှိတော့ဘူး ထင်သည်။ သားတို့နှင့် ပတ်သက်၍သာ ကလေးများ၏ ပညာရေး

www.burmeseclassic.com

၆၄

မြို့လင်

လူမှုရေးအတွက် သူ့အပိုင်းက သူ့အိမ်မှာလာနေချိန်ကလေးတွေ စောင့်ရှောက်ပေးရုံသာရှိသည်။

တယ်လီဖုန်းဖြည့်သံကြောင့် သတင်းစာကိုချကာ ဖုန်းကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

“အမိန့်ရှိပါ”

“လူလူ . . ဇော်ပါ”

ဒေါ်တင်လူလူဘွား၏ ခန္ဓာကိုယ်လည်း . . အလိုအလျောက် မတ်မတ်ဖြစ်သွားသည်။

နှလုံးသား၌ မြဲနေသောဝေဒနာဟောင်းက အံ့ကြွနကျင်လာသည်။

“လူလူနဲ့ ဇော်တွေ့ချင်တယ် လူလူဆီကို ဇော် ခဏလဲ ခဲ့လို့ရမလားဟင်”

“ဟင် . . ရှင် . . မရဘူး . . မရဘူး”

“ခု ဇော်ကားလေ၊ လူလူတို့ခြံနဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ ရှိနေတဲ့ မှတ်တိုင်အောက်မှာ ရပ်ထားတယ်၊ ဇော်လာချင်ပြီ လူလူ၊ ခွင့်ပေးပါနော်”

“ဟင့်အင်း . . ဟင်အင်း . . ရှင်လုံးဝမလာရဘူး၊ ရှင်ကို ကျွန်မ မတွေ့ချင်ဘူး၊ မမြင်ချင်ဘူး၊ အိုရှင် . . ကျွန်မမပတ်သက်ချင်တော့ဘူးဇော် . . အဲ . . ဦးတိုင်းဇော်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ လူလူ”

“ကျွန်မမှာ သားတွေနဲ့ . . ပြီးတော့ ရှင်မှာသမီးနဲ့”

“အဲဒါဘာဖြစ်သလဲ”

“ရှင်နော်”

“ရှင်ယောက်ျား အသုဘဖြစ်နေတဲ့အချိန်မှာတောင် ရှင် ဒီစကားမျိုး ပြောထွက်ရသလား”

ဒေါ်တင်လူလူဘွား တယ်လီဖုန်းချရန် စိတ်ကူးလိုက်သော်လည်း လက်တွေ့၌ မချရက်ပါ။ လိုက်ကာကို အသာလှုပ်ကာကြည့်လိုက်သည်။

ပြောထားသည့်အတိုင်း လမ်းမပေါ်တွင် သူမနေ့ကစီးလာခဲ့သော ပါဂျဲလ်ရိုးအနက်ရောင်လေးတစ်စီး ရှိနေသည်။

“ရှင်ပြန်တော့”

“ဇော် . . လူလူကို ရှင်းပြခွင့်တစ်ခါတော့ပေးပါ၊ အဲဒါကလည်း ဇော်ဘဝမှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ အသိမပေးတော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ထားတဲ့ ဖြစ်ရပ်တစ်ခုပါ”

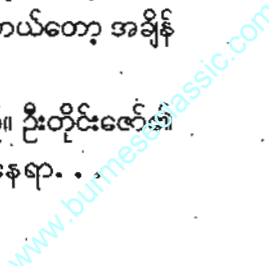
“ဒါဖြင့်ရင်လည်း . . ရှင် ရှင်းမပြန်တော့ပေါ့”

“လူလူကိုတော့ ရှင်းပြရမယ်လေ၊ လူလူဟာကိုယ့်ရဲ့နှလုံးသားပဲ”

ဒေါ်တင်လူလူဘွားရင်ထဲ တလှုပ်လှုပ်ခုန်လာသည်။ လေးဆယ်နားနီးလာမှ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်၏ ရင်ခုန်ခြင်းမျိုးက အသစ်တဖန်ရှင်သန်လာသည်ကို ထူးကဲစွာသတိပြုလိုက်မိသည်။

“ကိုယ့်ရဲ့နှလုံးသားကတော့ ကိုယ်ပြည်ဖိုးကားချထားတဲ့ ဝေဒနာအကြောင်းကို သိသင့်ပါတယ်၊ ကိုယ့်ကိုဘယ်တော့ အချိန်ပေးမှာလဲ”

ဒေါ်တင်လူလူဘွား စဉ်းစားလိုက်သည်။ ဦးတိုင်းဇော်၏ တဖွတ်ထိုးစိတ်နှင့်ခွဲကို မိမိက သိပြီးသားဖြစ်နေရာ . .

“ကောင်းပြီး မနက်ဖြန် ရှင့်ယောက္ခမကြီး အသုဘချပြီး ရင် (. . . .) ကိုလာခဲ့”

“အိုကေ တကယ်နော်လူလူ၊ ဇော် အရမ်းကို ဝမ်းသာပြီး ကျေးဇူးတင်သွားပြီးကွာ”

ဒေါ်တင်လူလူဘွား တယ်လီဖုန်းကိုချလိုက်သည်။

ပါဂျဲလ်ရိုးကား၏ ရှေ့ခန်းမှ မှန်တစ်ဝက်ကျသွားပြီး . . . နေကာမျက်မှန်တပ်ထားသော သူတစ်ဦးက လက်ပြလိုက်စေသည်။

လိုက်ကာကို ကမန်းကတန်းစေလိုက်သည်။

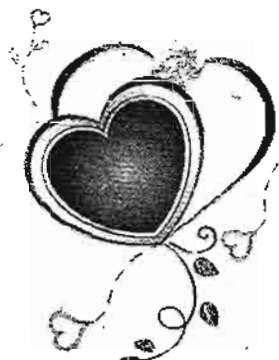
ရင်ခုန်ခြင်းက မြင်းရိုင်းတစ်ကောင် ကခုန်ခြင်းကဲ့သို့ ပီ

လား။

ခက်ပြီး လူလူ အသည်းမှ သိပ်ချစ်စရာကောင်းတဲ့ အမြဲ သားနှစ်ယောက်နဲ့လေ၊ သူတို့ကို မထောက်ထားပဲသည်း ရင်ခုတ်တုန်းပဲလား။

ဒေါ်တင်လူလူဘွား မျက်ရည်များရစ်ဝဲလာသည်။ လိုက်ကာကို အသာပြန်ဟကြည့်လိုက်သည်။ သူ့ကားမရှိတော့ . . .

‘အချစ်’ ဇော်ကိုချစ်ခဲ့သော ‘အချစ်’ မိမိနှလုံးသားထဲ အပြီးပိုင်ထွက်သွားဖို့ နှင်ခဲ့သော်လည်း ယခုထက်ထိ သူ့ထွက်သွားသေးပါလားဟဲ့ . . . ။

အချစ်နန်း (၁၅)

မင်္ဂလာဒုံလေယာဉ်ကွင်းရှိ စားသောက်ဆိုင်ကို ဒေါ်တင်လူလူဘွား ရွေးချယ်ခြင်းက အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောနိုင်သည်။ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်း ဆွေမျိုးညာတိများ လာကြိုသလို ပို့သလိုလိုနှင့် တွေ့ဆုံခြင်း၊ စကားပြောခြင်းမျိုးဟု အသိမိတ်ဆွေတွေ တွေ့သွားလျှင်လည်း ထင်နိုင်သည်။

လေယာဉ်အတက်အဆင်းကို ငေးကြည့်နေမိသဖြင့် အားသို့ ဦးတိုင်းဇော်ရောက်လာခြင်းကို ဒေါ်တင်လူလူဘွား သတိ

မပြုမိလိုက်။

“စောင့်နေရတာကြာပြီလား လူလူ”

“မကြာသေးပါဘူး ဦးတိုင်းဇော်”

“ဇော်လို့ပဲခေါ်ပါလား”

ဘေးချင်ကပ်ရပ် ကုလားထိုင်မှာ သူထိုင်လိုက်သည်။

“ကျွန်မ ရှင်ရှင်းပြတာကို နားထောင်မလို့ လာတာပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် လူလူ”

ဦးတိုင်းဇော်က နေကာမျက်မှန်ကို ချွတ်လိုက်သည်။

ပြီးတော့ ဒေါ်တင်လူလူဘွားကို စူးစူးစိုက်စိုက်ပင် ကြည့်လိုက်သည်။

ဒေါ်တင်လူလူဘွားက ထိုအပြုအမူကို ဟန့်တားရန် ဟန့်ပြင်လိုက်ပြီးမှ သူ့မျက်လုံးအိမ်တွင် တွေ့ရသော လွမ်းဆွတ်ခြင်တမ်းတခြင်း၊ ကြေကွဲခြင်းများနှင့် ယုတ်နွယ်နေသော မေတ္တာအကြည့်ခါတ်များကိုပါ တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ဘာမှမပြောဘဲ မျက်လွှာချလိုက်သည်။

“လူလူ”

“တစ်ခုခုစားပါဦးလား”

“ဘာဂါနဲ့ ဘလက်ခဲကော်ဖီလောက်ဆိုရင် လုံလောက်ပါပြီ။ ဇော် မနက်စာမစားရသေးဘူး။ သမီးကအရမ်းသောင်းကျန်နေတယ်။ အဘွားကလည်း သူ့ကိုတအားချစ်ပြီး တအားအလိုက်တာကိုး”

“ကျွန်မတော့ သားတွေကို အလိုမလိုက်ဘူး ကတိတတ်တတ်တဲ့ယောက်ျားကောင်း ယောက်ျားမြတ်လေးတွေဖြစ်အောင်”

အမြဲတန်းလေ့ကျင့်ပေးနေတယ်”

ဒေါ်တင်လူလူဘွားက နာကျင်ခါးသီးစွာဖြင့် ခုနီးခနဲ့ ပြောလိုက်သည်။

ဦးတိုင်းဇော်က ပြုံးလိုက်သည်။ ခွင့်လွှတ်သောအပြုံးဖြစ်သည်။

“ရှင် ကျွန်မချိန်းတဲ့နေရာကို အချိန်မီရောက်မလာခဲ့တဲ့ အကြောင်းရင်းကို ကျွန်မသိရင် ကျေနပ်ပါပြီ”

“ဟုတ်ပြီ ဤကမ္ဘာလောကကြီးမှာ ဤအကြောင်းကို သိသူ သုံးယောက်ပဲရှိတယ်။ အဲဒီသုံးယောက်အနက် နှစ်ဦးဟာ တွယ်လွန်သွားပြီး တစ်ဦးပဲကျန်တယ်။ အဲဒါဇော်ပဲ ဇော်ဘယ်သူတို့မှမပြောတော့ဘူးလို့ ရည်ရွယ်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် လူလူကို ခုလိုအခြေအနေမျိုးမှာ ပြန်တွေ့လိုက်ရတော့ ဇော်ဘဝရှဲ့ နောက်ဆုံးထွက်ပေါက်တစ်ခုအနေနဲ့ ဇော်ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ဇော်ပြင်လိုက်တာပါ”

“ဇော် တစ်ယောက်တည်း သိတယ်ဆိုတော့ သက်သေတွေကို ဖျောက်ဖျက်ပစ်လိုက်တဲ့သဘောလား ဦးတိုင်းဇော်”

“လူလူ စွပ်စွဲချင်သလို စွပ်စွဲပါလေ... ဇော်ခံဖို့ အသင့်ပဲ။ ဒါပေမယ့် ဇော် လူလူဆီက ကတိတစ်ခုတောင်းချင်တယ်”

“ကတိမတည်တဲ့လူက တစ်ဘက်သားဆီကတော့ ကတိတောင်းတတ်တယ်လား”

“လူလူ”

ဦးတိုင်းဇော်က စားပွဲပေါ်တင်ထားသော ဒေါ်တင်လူလူဘွား၏ လက်ကို အုပ်မိုးကိုင်လိုက်ပြီး တောင်းပန်တိုး၍သော

အကြည့်နှင့်အတူ အားပျော့သောလေသံလေးနှင့်...

“ဇော် တောင်းပန်ပါတယ် လူလူ၊ ဇော်အပေါ် ချစ်သူ တစ်ယောက်အနေနဲ့ နာကျည်းမုန်းတီးခဲ့ရင်တောင်မှ ရှိခဲ့ဖူးတဲ့ သူငယ်ချင်းမေတ္တာလေးနဲ့ သည်းခံပြီး နားထောင်ပေးပါ၊ ဇော် တောင်းဆိုတဲ့ကတိကိုလည်း ပေးပါ”

ဒေါ်တင်လူလူဘွားရင်တွင် အစိုင်အခဲ အတန်ငယ် လျော့ပါးသွားသည်။

“ဘာကတိလဲ”

“ဇော်ပြောမယ့် အကြောင်းအရာကို ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြောပါဘူးဆိုတဲ့ကတိပဲ”

“ဘာအကြောင်းအရာမို့လို့လဲ”

“သိပ်ကို အပြစ်ကင်းစင်ပြီး ဖယောင်းလိုနုနယ်သေးတဲ့ ဘဝတစ်ခုရဲ့ အနာဂတ်အတွက်ကြောင့်ပါ လူလူ၊ ဇော် လူလူကို ယုံကြည်စွာပြောရတာကလည်း လူလူဟာ ဇော်နှလုံးသား ဇော် ဘဝဖြစ်နေတာရယ်၊ ပြီးတော့ ဆရာဝန်တစ်ဦး၊ ပြီးတော့ သား သည်မိခင်... မိခင်တစ်ဦးရဲ့ မေတ္တာစေတနာမျိုး အပြည့်ရှိနိုင်တဲ့ မိန်းမတစ်ဦးဖြစ်လို့ ဇော်က ယုံကြည်စွာနဲ့ဖွင့်ပြောရမှာ”

“ကဲပါ နိဒါန်းတွေ ဒီလောက်ပျိုးမနေနဲ့ရှင် ကျွန်မ ကတိ ပေးပါတယ်၊ ကိုယ့်အတွက် အကျိုးရှိရှိ မရှိရှိ သူတစ်ပါးအကျိုးကို နစ်နာစေမယ့် ကိစ္စမျိုးကို ကျွန်မ မလုပ်ပါဘူး၊ ရှင် တောင်းတဲ့ ကတိကို ကျွန်မပေးနိုင်လိမ့်မယ်ထင်ပါတယ်”

“ပေးနိုင်လိမ့်မယ်ဆိုရင်နဲ့မရဘူး ပေးပါတယ်ဆိုမှ”

ဒေါ်တင်လူလူဘွားက ဦးတိုင်းဇော်အား မျက်စောင်

ထိုးလိုက်သည်။

“ကဲပါ လက်ကိုလဲလွှတ်ပါဦး၊ ရှင်တောင်းတဲ့ ကတိကို လည်း ပေးပါတယ်၊ မုန့်စားဦးလေ မနက်စာ မစားရသေးဘူး ဆို...”

ဒေါ်တင်လူလူဘွား၏ မသိစိတ်မှ ကြင်နာစိတ်ကလေး ဘွားခနဲ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ဦးတိုင်းဇော်က ကျေနပ်စွာပြုံးလိုက်ပြီး ဟန်ဘာဂါကို လူစားလိုက်သည်။ ထိုစဉ် ဘလက်ခံကော်ဖီကို ဒေါ်တင်လူလူ ဘွားက ကိုယ်တိုင်ဖျော်ပေးလေသည်။

ဒါကို ဦးတိုင်းဇော်က အတိုင်းမသိသော မြတ်နိုးမှုဖြင့် သူမ၏လှုပ်ရှားမှုလေးများကို တစ်မိမိခွဲခွဲကြည့်နေမိသည်။

“လှဆဲပါလား ချစ်သူရယ်”

အပိုင်း (၄)

အခန်း(၁၆)

တိုင်းဇော်၏ ရန်ကုန်ရှိအဖေက တိုင်းဇော်ကို လက်မခံနိုင်။ သူတို့ပါးစပ်နှစ်ပေါက်တောင် အနိုင်နိုင်ရုန်းကန်နေရသည်။ သူ့မေတ္တာတရားခေါင်းပါးစွာ တုန့်ပြန်လာသောစာကို တိုင်းဇော် ချဲ့သည်။

သစ်သစ်လွင်က...

“ဒီလိုဆိုရင် နင်ငါ့ကြီးတော်အိမ်မှာ သွားနေပါလား။ သူ့အဖေက ရန်ကုန်မှာနေတယ် သူ့ဌေးတွေပဲ။ ဒါပေမယ့် သူ့ယောက်ျား

ဆုံးသွားတော့ ဘာမှမလုပ်တတ်မကိုင်တတ်ဖြစ်ပြီး ရှိတဲ့ပစ္စည်း ထူရောင်းစားနေရတာ၊ ငါ့ကိုတောင် လာနေဖို့ခေါ်တာ ငါကလည်း သိတဲ့အတိုင်း ဒီမြို့ကခွာနိုင်တာမဟုတ်တော့ နင်ပဲသွားလိုက်ပါ။ နင် ဝပ်ရှော့လုပ်ငန်းလည်း နားလည်တော့... ဘကြီးထားခဲ့တဲ့ ဝပ်ရှော့ကို နင်ကြီးကြပ်သွားနိုင်လိမ့်မယ်ထင်တယ်”

တိုင်းဇော် သိပ်စဉ်းစားမနေဘဲ...။

“အေးလေ လူလူလည်း ဒီမြို့မှာမရှိတော့တဲ့အတူတူ ငါလည်း မနေချင်တော့ပါဘူး။ ရန်ကုန်ဆိုတော့ ငါ့ပညာရေးနဲ့ လည်း နီးစပ်တယ်... ငါသွားမယ် နင်လိုက်ပို့ပေးမလား”

“အေး... အဖေနဲ့ ငါလိုက်ပို့ပေးမယ်၊ ကြီးကြီးအယ်နီက အဖေအစ်မလေ”

သို့နှင့် တိုင်းဇော်သည် ဒေါ်အယ်နီတို့အိမ်ကို ရောက်ခဲ့ပြီး ဒေါ်အယ်နီ၏ တူအဖြစ်နှင့် ပြုတ်လုလုဖြစ်သော ဝပ်ရှော့ကို ပြန်လည်ဦးစီးကာ နလံ့ဆူခဲ့လေသည်။

ဒေါ်အယ်နီ၌ သမီးတစ်ယောက်ရှိသည်။ မေမေမြင့် ဖြစ်သည်။ ဆယ်တန်းကျောင်းသူဖြစ်ပြီး တိုင်းဇော်ကပင် ညီမလေးတစ်ဦးသဖွယ် စောင့်ရှောက်ပေးခဲ့သည်။

ဒါတွေအားလုံးကို ရန်ကုန်ဆေးတက္ကသိုလ် အမှတ်တံ၌ ပညာလာရောက်ဆည်းပူးသော တင်လူလူဘွား သိပြီးသားဖြစ်သည်။ အလုပ်တစ်ဘက်နှင့် စက်မှုတက္ကသိုလ်တက်နေသော တိုင်းဇော်သည် အားလပ်ချိန်တွင် တင်လူလူဘွားရှိရာသို့ ခေါ်တွေ့ပြီး ချစ်သူတို့ ဒုတိယအကြိမ် ဆုံတွေ့ကြလေသည်။

“ဇော် မေမေမြင့်နဲ့ ပူးပူးကပ်ကပ် မနေနဲ့နော်”

“သွေးမတော်သားမစပ်နဲ့ ကြီးချင်းထား ကြီးချင်းငြိ... အိုးချင်းထား အိုးချင်းထိဆိုတဲ့စကားက ရှေးလူကြီးတွေက မဟုတ်ဘဲနဲ့ အလကားမသတ်မှတ်ခဲ့ဘူး”

“စိတ်ချပါ... ဇော်ဘဝမှာ လူလူကလွဲရင် ဘယ်မိန်းမကိုမှ လူမထင်ဘူး”

“လူမထင်တော့ ဘာထင်လို့လဲ”

“နတ်သမီးလေးတွေလို့ ထင်တာပေါ့”

“သွား... နတ်သမီးလေးတွေ တစ်ဘက်လေးငါးရာနဲ့ သွားနေ”

တင်လူလူဘွားက တိုင်းဇော်ကို တွန်းချပြီး ခြေဆောင့်ထွက်သွားလေသည်ကို တိုင်းဇော်က ဖုတ်ဖတ်ခါထပြီး ကမန်းကတမ်း ပြေးလိုက်ရလေသည်။

တင်လူလူဘွား မိဘများက နယ်၌ဖြစ်သည်။ တင်လူလူဘွားနှင့် တိုင်းဇော်ပြန်လည် မဆက်သွယ်နိုင်ဘူး။ တိုင်းဇော်လို တစ်ကောင်းကြွက်တစ်မျက်နှာသမားအတွက်လည်း တက္ကသိုလ်ဟူသောအဆင့်နှင့် မနီးကပ်နိုင်ဟုလည်း ယူဆထားပုံရသည်။ သူ့သမီးကို စိတ်အေးလက်အေးပင် ရန်ကုန်ရှိ အမျိုးတစ်ဦးအိမ်၌ ထားကာ ကျောင်းတက်စေသည်။

ထို့ကြောင့် တိုင်းဇော်နှင့် တင်လူလူဘွားတို့ စိတ်အေးလက်အေးနှင့် အားလပ်သောအချိန်တွင် ချိန်းဆိုတွေ့နိုင်သည်။

“လူလူ နေဦးလေ၊ ဇော်ဆိုလိုတာက နတ်သမီးဆိုတာ လူက ထိလို့ကိုင်တွယ်လို့ မရဘူးလေ လူလူဆိုတာ”

“သွား နတ်သမီးဆိုတာလှတယ်၊ ငါက လူဆိုတော့ နတ်

သမီးလောက်မလှဘူး၊ ငါကလွဲရင် အားလုံးသောမိန်းမတွေက လှတယ်လို့ ဆိုလိုတာပေါ့၊ သွား... လူတောင်မယူသေးဘူး ချစ်သူ အဆင့်ပဲ ရှိသေးတာကို... ”

တိုင်းဇော်က ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောကာ နှုတ်ခမ်းစုနေသောချစ်သူကို ကျီစယ်နေခြင်းဖြစ်သည်။

“အလကားပါ လူလူရယ်၊ လူလူကလွဲရင် ဖွဲ့နဲ့ဆန်ကွဲကြီးပဲ၊ ကဲပါအချစ်ရယ် ဇော်ကကျီစားတာကို ချောရတာနဲ့ အချိန်ကုန်နေလို့မဖြစ်ဘူး၊ လူလူဘယ်သွားချင်လဲပြော”

“အိမ်ပြန်ရမယ်ကိုယ်တော် ဒီနေ့မေမေတို့ ရောက်မယ်တဲ့”

“ဟုတ်လား ဒီလိုဆိုရင် လမ်းထိပ်ကနေ ပြန်လှည့်ရတော့မှာပေါ့နော်”

“ဒါပေါ့”

“စိတ်ပျက်ပါတယ်၊ အရင်တစ်ခါကလို ဆိုင်ကယ်နဲ့ ခိုးပြေးလိုက်တာ အေးပါတယ်”

“ဘာလုပ်ကျွေးမှာလဲ”

“ဝပ်ရှော့တစ်ခုလုံး ပိုင်နေမှတော့ကွာ ကြီးကြီးကိုတောင် ပြောထားသေးတယ်၊ ကြီးကြီးက အချိန်မရွေးခိုးလာခဲ့တဲ့”

“တကယ်လား”

“တကယ်ပေါ့ သစ်သစ်က အကုန်ဖောက်သည်ချသွားပြီးပြီလေ”

တင်လူလူဘွားက သူ့ရင်ဘတ်ကလေးကို သူဖိကာ သက်ပြင်းလေးချလိုက်ပြီး...

“တော်သေးတော်ပေါ့ဇော်ရယ် လူလူက ဇော်နဲ့မေမေမြင့်ကို စိတ်မချဖြစ်နေတာ”

“စိတ်ချ ဒီကောင်မလေးလည်း မခေဘူး ရည်းစားနဲ့ဗျ”

“ဟုတ်လား ဒါထက်သူ့ ဆယ်တန်းအောင်သွားပြီးနော်”

“အင်း... နောင်နှစ်တက္ကသိုလ်တက်ရမယ် ထင်တယ်၊ မေဂျာရိုးရိုးပဲ ရမှာပါ၊ အမှတ်မှမကောင်းဘဲ ကြီးကြီးကတော့ ဝမ်းသာနေရှာတယ်”

တိုင်းဇော်သည် ရိုးသားသော ဒေါ်အယ်နီကိုတော့ မမြင်လိုက်ရသော မိခင်ကိုယ်စား ရိုးသားစွာဖြင့် ကျေးဇူးပြုနေသည်။ သူတို့၏စီးပွားရေးကို မိမိ၏စီးပွားရေးကဲ့သို့ပင် ကြိုးစားလုပ်ကိုင်ပေးခဲ့သဖြင့် ဒေါ်အယ်နီတို့ စီးပွားရေးသည် သူ၏ခင်ပွန်းရှိစဉ်ကကဲ့သို့ပင် ခေါင်းထောင်လာနိုင်ခဲ့သဖြင့်...

တိုင်းဇော်ကျောင်းတတ်ရန်ပင် ကားတစ်စီးပေးထားနိုင်လေသည်။

“အင်း ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ လူလူတော့ စိုးရိမ်တယ် ဇော်ရယ်၊ ဇော်လို လုပ်ရည်ကိုင်ရည်ရှိတဲ့ လူပျိုကို ဘယ်သမီးရှင်မဆို သားမက်မတော်ချင်ပဲ နေပါ့မလား”

“နေပါတယ် ဦးအောင်ဘွားလိုလူမျိုးက မိမိရှိမရှိ အုတ်ကြားမြက်ပေါက်လိုကောင်းမျိုးကို သားမက်မတော်ချင်ဘူး”

“တော်ပါတော့ဇော်ရယ် မပြောပါနဲ့တော့”

တင်လူလူဘွားက တိုင်းဇော်၏နှုတ်ခမ်းကို သူ၏ ဖြူသွယ်ပျော့ပြောင်းသော ဖော့ဖယောင်း အသွင်သဏ္ဍာန်လက်ဖျောင်းကလေးများဖြင့် အုပ်မိုးလိုက်သည်။

တိုင်းဇော်က ဘေးဘီကိုကြည့်ကာ တင်လူလူဘွား၏
လက်များကို အသာယူ နမ်းရှုံ့လိုက်သည်။

“ကြည့်စမ်း ကလိုက်တာ၊ သွား သူများတွေမြင်ကုန်မယ်”
တင်လူလူဘွားက လက်ကိုအုပ်သိမ်းပြီး ဒေါသမပါသော

ပြုံးပူလေးဖြင့် မာန်ခဲပြီး မျက်စောင်းထိုးလိုက်သည်။ တိုင်းဇော်က
မချီမချဉ်ပြုံးကာ ကားတံခါးကို ဆွဲဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

ထိုနေ့က တင်လူလူဘွားနှင့် နောက်ဆုံးတွေ့ဆုံခဲ့ခြင်း
ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု တိုင်းဇော် လုံးဝမထင်မှတ်ခဲ့ပါချေ။

အခန်း(၁၇)

ညကြီးမင်းကြီး တယ်လီဖုန်းခေါ်သံ ထွက်ပေါ်မြည်
ဟည်းလာသဖြင့် တိုင်းဇော် အပြေးအလွှားကိုင်လိုက်သည်။

“ဟဲလို”

“ဇော်လား.. လူလူပါ ဇော်၊ မနေ့က မေမေတို့ရောက်
လာတာ အကောင်းမဟုတ်ဘူး ဇော်နဲ့လူလူတို့ သတင်းကိုကြား
ပြီး ဒေါ်လေးယောက်ျားရဲ့တူနဲ့ စေ့စပ်ပေးမလို့တဲ့၊ မနက်ဖြန်ည
နေ စေ့စပ်ပြီး အားချင်းလက်ထပ်ပေးတော့မှာ”

ရေပက်မဝင်အောင် ကရားရေလွှတ်သလို တတွက် တွတ်ပြောနေသော တင်လူလူဘွား စကားကြောင့် . . တိုင်းဇော် တုန်လှုပ်သွားလေသည်။

“ဟုတ်လား ဒီလိုဆိုအခု ဇော်လာခေါ်ရမလား”

“မဖြစ်ဘူးဇော် . . အားလုံးက စောင့်ကြည့်နေကြတယ် လူလူကိုလည်း အပြင်ထွက်ခွင့်ပေးမှာမဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ခုဖုန်းဆက်တာကကော”

“ဘယ်သူမှမသိဘူး အိပ်ကုန်ကြပြီ၊ ဒါကြောင့် ခိုးဆက် တာ ခြံထဲမှာတော့ ညစောင့်နှစ်ယောက်စလုံးမအိပ်ဘဲ လှည့်ပတ် စောင့်နေတယ်”

“ဒီလိုဆို ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲလူလူ၊ ဇော်ကအခုလာခဲ့ ပြီး အဲဒီညစောင့်နှစ်ယောက်ကို သိပ်လိုက်ရမလား”

“ဟာ . . မလုပ်နဲ့၊ ပြဿနာတွေ အလိုလိုကြီးထွားလာ လိမ့်မယ် ဇော်သေသေချာချာနားထောင် မနက်ဖြန်ဗိုလ်ချုပ်ဖေ မှာ မောင်မောင်ဇင်နဲ့ စေစပ်လက်စွပ်သွားဝယ်မယ်၊ အဲဒါအက်စ် အမ်အိုင်ရှေ့မှာ ဇော်ကားရပ်ထား”

“ဘယ်နှစ်နာရီနဲ့ ဘယ်နှစ်နာရီကြားလဲ”

“ဆယ်နာရီသွားမယ်ဆိုတော့ ဆယ်နာရီကနေ စစောင့် နေ အခြေအနေပေးတာနဲ့ ထွက်ခဲ့မယ်”

“အိုကေ ယောက္ခမကြီးတွေကို ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ . . သူတို့စိတ်မချလေလေ ဇော်နဲ့ အမြန်ဆုံးယူဘို့ နီးစပ်လေထေ ပဲ့”

“အရေးထဲ အပြောင်အပြက် ပြောနေသေးတယ်၊ ဒါမိ

နော် လူလူပြောတောတွေ မှတ်မိတယ်မှတ်လား”

“မှတ်မိပါတယ် ကိုးနာရီခွဲမှာ ဓါတ်ဆီအပြည့်ထည့်ပြီး အက်စ်အမ်အိုင်ရှေ့မှာ ဇော်စောင့်နေမယ်၊ ဒီတစ်ခါတော့ . . တကယ်အိုရတော့မှာပေါ့နော် လူလူ”

“ဇော်နော် . . ဒါပဲ . . ဒါပဲ”

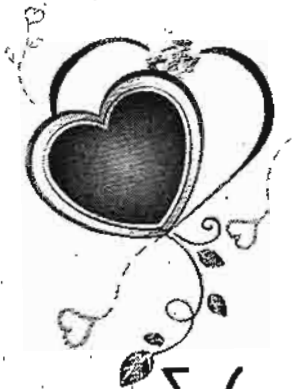
တစ်ဖက်မှ တယ်လီဖုန်းချသွားသည်။ တိုင်းဇော်စိတ် လှုပ်ရှားပြီး ကျွန်ရစ်ခဲ့လေသည်။ တယ်လီဖုန်းကို အသာချလိုက် ပြီး အိပ်ရာဝင်ခဲ့သည်။ နာရီလှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ညဉ့်သန်းခေါင် သံကိုပင် လွန်မြောက်၍ နံနက်တစ်နာရီသုံးဆယ်မိနစ် ဖြစ်နေ သည်။ ယနေ့မှ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် မိမိကဒီအချိန်ထိ အိပ်ရာ ဆင်သေးဘဲ ကျူတိုရီရယ်အတွက် ပြင်ဆင်နေမိသည်။ ထို့ကြောင့် အယ်လီဖုန်းကို ချက်ခင်းကိုင်နိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။

မြှာနတ်မောင်သည် မိမိတို့နှစ်ဦးဘက်မှ အလေးသာ တာ ရပ်တည်ပေးနေသည် ထင်ပါရဲ့။

တိုင်းဇော် တောင်တွေးမြောက်တွေးနှင့် အိပ်မပျော်နိုင်။

မြပုလဲ

အခန်း(၁၈)

“သား.. သား.. မောင်ဇော်လုပ်ပါဦးကွယ်၊ ကိုယ်တော့နည်းတော့မယ် ထင်ပါရဲ့”
 စေ့ထားသော အိပ်ခန်းတံခါးကို တွန်းဖွင့်ပြီး ဝင်ရောက်လာသူ ဒေါ်အယ်နီ၏ ပြုံးပြုံးပြာပြာ ထိတ်လန့်တကြားအော်ကြောင့် တိုင်းဇော်လန့်နိုးသွားခဲ့သည်။
 “ဟင်”
 “မြန်မြန်လာပါဦးသားရယ်”

နေမြင့်နှင့်ပန်း

“မင်းညီမ ခေါ်လို့လဲမရတော့ဘူး”
 “ဘယ်မှာလဲ”
 “သူ့အခန်းထဲမှာ”

တိုင်းဇော် ညကစိတ်ကူးယဉ်လက်ထပ်ပွဲလေး ကျင်းပနေသဖြင့် နံနက်မိုးလင်းကာနီးမှ အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်ဖြစ်ရာ အိပ်ချင်မူးတူးနှင့် အိပ်ခန်းတွင်းမှ ပြေးထွက်ပြီး အပေါ်ထပ်သို့ ပြေးထက်ခဲ့သည်။

မေမေမြင့်အခန်းရောက်တော့ အေးစက်နေသော မေမေမြင့်ကို ခုတင်ပေါ်တွင် ကန့်လတ်ဖြတ်လဲနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ အိပ်ဆေးပုလင်းလွတ်တစ်လုံးက ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင်ပွင့်ထွက် စုတ်ပြုနေသော စာရွက်များကလည်း ကြမ်းပြင်ပေါ်ပြန့်လျက်... .

“ဟင်”
 သွေးခုန်နှုန်းကို စမ်းသပ်ကြည့်လိုက်ပြီး... .
 “ကား.. ကားထုတ်.. .”

မထွေးဈေးသွားတယ်။ တိုင်းဇော် အချိန်ဆိုင်းမနေဘဲ မေမြင့်ကို ပွေ့ချီကာ.. .

“ကြီးကြီးပိုက်ဆံအိတ်ယူခဲ့ ကားတံခါးသွားဖွင့်ထားပေး”
 “အေး.. အေး.. .”

ဒေါ်အယ်နီလည်း ပိုက်ဆံအိတ်ဆွဲယူကာ ကားသော့ယူစိုဒေါင်ဘက်သို့ အပြေးအလွှားသွားလေသည်။

တိုင်းဇော်က မေမေမြင့်ကို ပခုံးပေါ်၌ မှောက်ခုန်ထား ထမ်းလိုက်သည်။ သူ့ဦးနှောက်ထဲဝင်လာသော လျှပ်တစ်ပြက်

၈၄

မြို့ပုလဲခင်

အသိကြောင့် နာရီကိုလှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ. . .

“ကိုးနာရီထိုးရန် ဆယ်မိနစ်အလို”

ရင်ခုန်နှုန်း မြန်သွားသည်။

ဆေးရုံကြီးနှင့် ဗိုလ်ချုပ်ဈေးအနီးလေးပါ။ အချိန်မီနိုင်ပါသည်။ ဆေးရုံကြီးအနေပေါ် ဌာနသို့ ကားကိုမောင်းခဲ့လေသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲကြီးကြီး”

“မပြောချင်ပါဘူး သားရယ်၊ မင်းညီမ သိပ်မိုက်တယ်”

တိုင်းဇော်ရင်ထဲ၌ မီးတောက်နေလေပြီ တပူပေါ် နှစ်ဖု

ဆင့်ခြင်းခံနေရသည်။
“အခြေအမြစ်မရှိတဲ့လူတစ်ယောက်နဲ့ ကြီးကြီးသဘောမတူတာကို မကျေမနပ်ဖြစ်ပြီး ကြီးကြီးမသိအောင် တရားရုံးတစ်ခုမှာ နှစ်ဦးသဘောတူ လက်မှတ်ရေးထိုး လက်ထပ်ထားကြတယ်လေ၊ ခုမှ ဗူးပေါ်သလို ပေါ်လာတာ”

တိုင်းဇော် ခေါင်းနားပန်းကြီးသွားသည်။ မေမေမြင့်အာလည်း မိုက်လိုက်တဲ့မိန်းကလေးရယ်ဟု ရင်ထုမနာ စိတ်တွင်းပြောဆိုလိုက်မိသည်။ တဆက်တည်း ချစ်သူလူလူကို သတိရသည်။ သူ့စောင့်နေရှာတော့မည်။ မိမိဘာလုပ်ရမည်နည်း။

“ရှေးလူကြီးတွေကကား တယ်မှန်တယ် သားသမီးယုံလုံးကန်းတော့တာပဲ၊ ခုတော့ တိတ်တဆိတ် လက်ထပ်ထားတဲ့ ယောက်ျားက ဖားကန်မှာ သူ့ဌေးဖြစ် သွားကြံတာ အဆက်သွယ်မရ ကိုယ်ဝန်ကလည်း ရှိပြီးဆိုတော့”

“ဗျာ”

တိုင်းဇော်ခေါင်း မိုးကြိုးအပစ်ခံရသည့်နှယ် ဖြစ်သွ

သည်။ ယခုမှ တကယ့်ပြဿနာပင်။ မိမိ၏ ပြဿနာကို တဒင်္ဂမေ့လျော့သွားသည်။

“ဒါဖြင့် မေလေးခင်ပွန်းကို အမြန်ဆုံး အကြောင်းကြားဗုပေါ့. . .”

မိမိကျေးဇူးရှင်၏ အရေးအခင်းသည် မိမိ၏အရေးအခင်းသာဖြစ်သည်။ တတ်နိုင်သမျှကူညီရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“အင်းလေ. . . ဒါပဲရှိတော့တာပေါ့ အမိုက်မက အမေမသိအောင် လုပ်ထားတဲ့ကိစ္စဆိုတော့ အမေ့ကို ရင်မဆိုင်ရဲဘဲ သူ့အကောင် သစ္စာဖောက်သွားပြီးထင်ပြီး စာချုပ်စာတမ်းတွေ ဆုတ်ဖြုတ်ပြီး ဒေါက်တာက သူ့ရောဂါအရပေးထားတဲ့ အိပ်ဆေးကို အလွန်အကျွံသောက်လိုက်တာ ထင်ပါရဲ့”

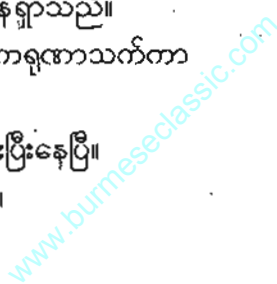
“ခေါင်းအေးအေးထားပြီး စိစဉ်ပေးတာပေါ့ ကြီးကြီးရယ် သူတို့လူငယ်ချင်း မေတ္တာကလည်းရှိပြီးသားလည်းဖြစ် လက်ထပ်ပြီးနေတော့ ကောင်လေးကို ပြန်ခေါ်ပြီး ဧည့်ခံပွဲလုပ်ပေးလိုက်ကြတာပေါ့ ကြီးကြီးရယ်”

“အင်း. . . ဒါပဲရှိတော့တာပေါ့ ဘုရားသိကြားမလို့ သမီးကလေး ဘာမှမဖြစ်ပါစေနဲ့”

ဒေါ်အယ်နီမှ သမီး၏မိုက်မဲသမျှကို ခွင့်လွှတ်လိုက်ပြီး သမီးဇော်ဖြင့် မျက်ရည်ကျကာ ဆုတောင်းနေရှာသည်။

တိုင်းဇော်သည် ဒေါ်အယ်နီအပေါ် ကရုဏာသက်ကာ ဖြေသိမ့်မှုကို တတ်နိုင်သမျှပေးပြီး. . .

နာရီကြည့်လိုက်တော့ ဆယ်နာရီထိုးပြီးနေပြီ။ ခွဲဖွဲ့ငါးမိနစ်အလို မိနိတ်ပါသေးသည်။

“စောင့်နေပါ မကြာခင်အခြေအနေ သိရမှာပါ” ဟု သူ့ နာပြုဆရာမတစ်ဦးက ပြောသောအခါမှ အရေးပေါ်ခန်း အပြင် ခုံတန်းလျားလေး၌ ဒေါ်အယ်နီကို နေရာချထားပေးပြီး . .

“ကြီးကြီးစောင့်နေပါ။ ကျွန်တော် ခဏအပြင်သွားလိုက် ဦးမယ်”

“ဘာသွားလုပ်မလို့လဲ သား”

ခုလိုအခြေအနေမျိုး၌ တိုင်းဇော် အမှန်အတိုင်း ပြောမ ထွက်ချေ။

“အိမ်ကို ဖုန်းသွားဆက်ပြီး ဒေါ်ထွေးတို့ကို ယူလာစရာ ရှိတာတွေ လာပို့ခိုင်းမလို့ပါ”

“အေးအေးမြန်မြန်နော်သား”

ဒေါ်အယ်နီ အဘယ်မျှအားငယ်ကာ သောကရောက် နေမည်ကိုတိုင်းဇော်သိရှိနေသဖြင့် စိတ်မကောင်းနိုင်ပါ။ သို့သော် တစ်ဖက်မှာကလည်း အသက်တမျှချစ်ရသူက ရှိသေးသည်။

ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် လူလူကိုသွားခေါ်ကာ လုံခြုံသော တစ် နေရာပို့ထားပြီးမှ မေမေမြင့်ကိစ္စကို ဆက်စီစဉ်မည်။ ဆေးရုံကြီး နှင့် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းဈေးကို ကူးရသည်။ နီးနီးလေးဖြစ်သော် လည်း မီးပျံ့မှာ နှစ်ကြိမ်မိသေးသည်ဖြစ်ရာ . . .

ကားရပ်ရန်နေရာလွတ်ရှာပြီး ထိုးရပ်လိုက်ရသည်။ နာရီ ကိုကြည့်တော့ ဆယ်တစ်နာရီထိုးရန် ခုနစ်မိနစ်လိုသေးသည်။ မိမိနောက်မကျနိုင်ပါ။ သူမက အိမ်ကဆယ်နာရီမှ ထွက်မည်ဆို တော့ အက်ဖ်အမ်အိုင်အတွင်းဝင်ကာ တယ်လီဖုန်းဆက်ရင်း မိမိ ကားထားရာကိုပါ မျက်ခြေမပြတ်ကြည့်နေလိုက်သည်။

“ဒေါ်ထွေးလား ကျွန်တော်တိုင်းဇော်ပါ မေမေမြင့်အ တွက် အဝတ်အစားသုံးလေးစုံနဲ့ ခါတ်ဗူး၊ ရေဗူး၊ လူနာအတွက် လိုအပ်မယ့် အသုံးအဆောင်တွေယူပြီး ဒရိုက်ဘာနဲ့ မိသေးကို လွှတ်လိုက်၊ အရေးပေါ်ဆောင်မှာ မေမေမြင့်နာမည်မေးပြီး ရ အောင်သွား . . ကြီးကြီးရှိနေလိမ့်မယ်၊ မှတ်မိတယ်နော် . . အင်း သွေးအားနည်းပြီး နှလုံးရောဂါ ပြန်ထလို့ပါ၊ ဒါပဲ . . ဒါပဲ . .”

မေမေမြင့်အတွက် အကောင်းဆုံးအခြေအနေ ဖြစ် အောင်ကလည်း ဖုံးဖုံးဖိဖိ ပြောဆိုရသေးသည်။ အရှက်အ ကြောက်နှင့် လူလုပ်သော မြန်မာအမျိုးသမီးများအကွက် ဂုဏ် သိက္ခာသည် အဘယ်မျှအရေးကြီးကြောင်း မေမေမြင့် ကျန်းမာ လာလျှင်တော့ ဆုံးမစကားပြောရဦးမည်။

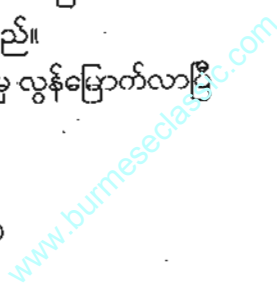
တိုင်းဇော် ကားထဲဝင်ထိုင်ကာ တင်လူလူဘွား ဘွားခနဲ ရောက်လာမည့်အချိန်ကို ရင်ခုန်စွာမျှော်လင့်စောင့် ဆိုင်းနေမိ သည်။

နာရီစက္ကန့်တံ ရွှေ့လျားမှုမှသည် မိနစ်တံရွှေ့လျားမှု သိသာသွားရာမှ နာရီလက်တံ ရွှေ့လျားမှုပါ သိသာလာရာ . . . တစ်နာရီထိုးသွားလေပြီ။

တိုင်းဇော် တယ်လီဖုန်း ထပ်မံဆက်လိုက်သည်။ ကိုင်မည့်သူ မရှိခြင်းလား။ လိုင်းဖြတ်ထားခြင်းလားမသိ။ ဆေးရုံသို့ တစ်ခေါက်ပြေးလိုက်သည်။

မေမေမြင့် အခြေအနေဆိုးရွားခြင်းမှ လွန်မြောက်လာပြီ ဟုသိလိုက်ရသည်။

“သားဘယ်သွားနေတာလဲ”

“ကားပျက်နေလို့ပါကြီးကြီး၊ ကျွန်တော်မျက်နှာတောင် မသစ်ရသေးဘူး အိမ်ပြန် ရေမိုးချိုးပြီးမှ ညနေဘက် တစ်ခေါက် လာမယ်၊ ကြီးကြီးကော ထမင်းစားပြီးပြီးလား”

“ပြီးပါပြီ မိသေးတို့ယူလာတယ်”

“နာစ်တွေဘာတွေ ငှားဖို့စီစဉ်လိုက်ပါလား ကြီးကြီး”

“အေးအေး သားသွားလေ၊ ကြီးကြီးပဲ စီစဉ်လိုက်ပါမယ်”

တိုင်းဇော်သည် စိတ်မချသော်လည်း ပြန်ခဲ့သည်။ အခု အချိန်မှာ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်သည်ပြောပြော ချစ်သူနှင့် တွေ့ဖို့ကအရေးကြီးနေသည်။

တင်လူလူဘွားနေထိုင်ရာ ရွှေတောင်ကြားရှိ သူမ၏အပေါ်အိမ်သို့ ဦးတည်လိုက်သည်။

ခြံစောင့်က တံခါးဖွင့်မပေးပဲ အတွင်းမှနေ၍ . .

“ဘယ်သူနဲ့တွေ့ချင်လို့လဲ”

“တင်လူလူဘွား”

“မရှိဘူး၊ စောစောကပဲ တရားရုံးမှာ လက်ထပ်ဖို့သွားတယ်”

“ဘယ်အချိန်ကလဲ”

“ကိုးနာရီကတည်းက ထွက်သွားကြတာပဲ မနတ်စာကို ဘယ်ဟိုတယ်ဆိုလားပဲ အဲဒီမှာ စားကြလိမ့်မယ်”

တိုင်းဇော်မယုံကြည် နားကြားများလွဲနေသလားဟု ထင်ကာ . . .

“ဘယ်သူလက်ထပ်တာလဲ”

“ဟောဗျာ ခင်ဗျားမေးတဲ့ တင်လူလူဘွားလေ ဒီအိမ်ရှင်

သူ့ထူမလေဗျာ၊ ဒီတစ်ယောက်တည်း အပျိုရှိတာ”

“ဘယ်သူနဲ့လဲ”

“သင်္ဘောသားတစ်ယောက်ပဲဗျာ၊ ဒီအိမ်ကို ဝင်ထွက်နေတာပဲ”

တိုင်းဇော်‘တောက်’တစ်ချက်ခေါက်ကာ လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။

အမှားအယွင်း တစ်ခုတော့တစ်ခုပါပဲ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်ရသည်။

နောက်နေကျောင်းသို့လိုက်သွားတော့လည်း တင်လူလူဘွားကို မတွေ့ရဘဲ . . လက်ထပ်ပြီး ဟန်းနီးမွန်းထွက်သွားသည် ဘာသာ သိလိုက်ရသည်။ နောက်နေ့သတင်းစာတွင် လက်ထပ်ပြီး ဇနီးကြောင်း ပါလာသည်။

မေမေမြင့် ကိစ္စရှိနေသဖြင့် မိမိနှလုံးသားပြဿနာကို ခြေရှင်းခွင့်မသာဘဲ ဖားကန်သို့လိုက်ကာ စုံစမ်းသောအခါ၌လည်း မေမေမြင့်အမျိုးသားကို ရှာဖွေ၍မတွေ့ သတင်းအစအနလည်း ခရေချေ။ ထိုအခါ တိုင်းဇော်သည် ကျေးဇူးတရားကို နှလုံးသားဖြင့် ပေးဆပ်လဲလှယ်လိုက်သည်။ မေမေမြင့်ကို လူသိရှင်ကြား လက်ထပ်ယူခဲ့လေသည်။

သို့သော် ယခင်ကကဲ့သို့ နှမသဖွယ် စောင့်ရှောက်ခဲ့သည်။ သူများအမြင်တွင်တော့ လင်မယားသဖွယ်ရှိသည်။

မည်သို့ဆိုစေ တိုင်းဇော်သည် မေမေမြင့်ကို အထူးဂရုစိုက်ခဲ့သည်။ မေမေမြင့်ဝမ်းတွင်းမှ ကလေးအနာဂတ်အတွက် မိမိကိုယ်မိမိ ဖခင်တစ်ဦးသဖွယ်ပင် စောင့်ရှောက်ခဲ့ပါသည်။

မေမေမြင့်မီးဖွားပြီး အခြေအနေမကောင်းဘူးဆိုကာ သူ
နှင့်ဒေါ်အယ်နီကို ဆရာဝန်များက လူနာနှင့် တွေ့ခွင့်ပေးသော
အခါ. . .

“အ. . အစ်ကို သမီးလေးကိုစောင့်ရှောက် ”

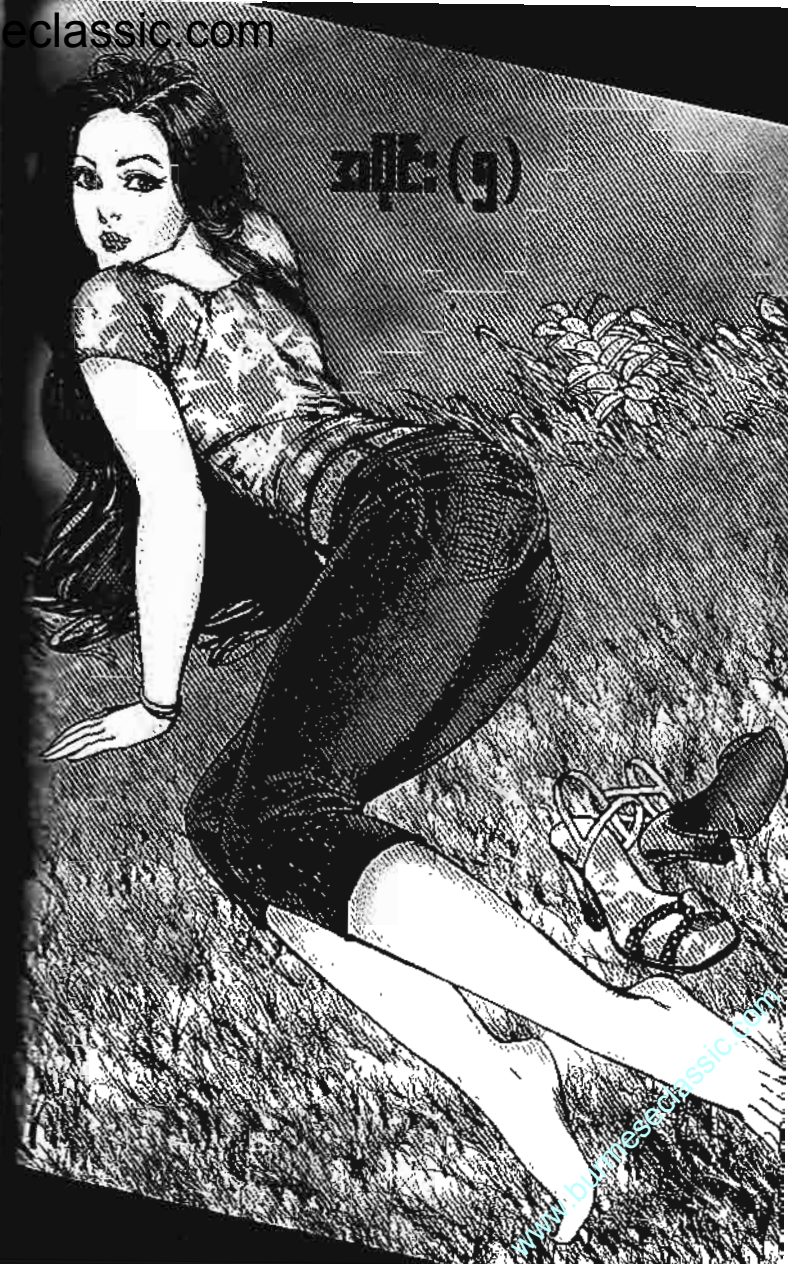
ဟုသာ ဆုံးအောင်မမှာနိုင်ရှာဘဲ အသက်ပျောက်သွားခဲ့
လေသည်။

ဒေါ်အယ်နီကို အမေနေရာထား မေမေမြင့်သမီးလေး
ကို မိမိသမီးရင်းချာကဲ့သို့ မှတ်ယူကာ စောင့်ရှောက်ခဲ့သည်မှာ
ယနေ့ထိပင်. . .။

မိမိတစ်သက် မေကဆုန်ဟာ မိမိသမီးမဟုတ်ပါဘူးဟု
မည်သူမှမသိစေရဟု သံဗိဠာန်ချခဲ့ပါသည်။
သို့သော်. . .

အပိုင်း (၅)

အချိန်(၁၉)

ဦးတိုင်းဇော် စကားဆုံးတော့ ဒေါ်တင်လူလူဘွားရင်ဝယ် တသိမ့်သိမ့်ခုန်လာသည်။

“တကယ်လို့ ကျွန်ဟာ မောင်မောင်ဇင်နဲ့ လက်ထပ်မဖြစ်သေးဘဲ ရှင့်အိကို ရောက်လာတယ်ဆိုရင်ကော... ရှင် မေမေမြင့်ပြဿနာ ဘယ်လိုရှင်းပေးမလဲ”

“ဇော်ကို စိတ်ကူးယဉ်ဆန်တယ်ပဲပြောပြော... ဇော် လူလူကိုပဲ လက်ထပ်မယ်၊ ပြီးတော့... လူလူကို ဟန်ဆောင်ကိုယ်

စန်ဆောင်ခိုင်းပြီ မေမေမြင့် မီးဖွားချိန်ရောက်တော့ တစ်နေရာသွားမွေးလာတော့ လူလူနဲ့ ဇော်ကလေး လုပ်ပစ်လိုက်မှာပေါ့။ တောက်ဘူးလား၊ ဒီအကြောင်းတွေ လူလူကို တိုင်ပင်မလို့ ကိုယ်ထားခဲ့ပါတယ်၊ အခြေအနေအရ မလွဲသာမရှောင်သာလို့ နောက်ကျသွားခဲ့တာကို လူလူက စိမ်းကားလွန်းတယ် လူလူလက်ထပ်ပြီးမှ ကိုယ်မေမေမြင့်ကို ဟန်ဆောင်လက်ထပ်ခဲ့ပြီး ညီမလေးတစ်ဦးလို စောင့်ရှောက်ခဲ့ပါတယ်၊ ဒါ ဇော်ရဲ့သစ္စာတရားပါ လူလူ”

“ကျွန်မ အဟောင်းတွေအသစ်မဖြစ်ချင်တော့ဘူး ဇော်၊ ကျွန်မရဲ့ မစူးစမ်းမဆင်ခြင်မှုကြောင့် ကျွန်မပဲ ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ လူလူ”

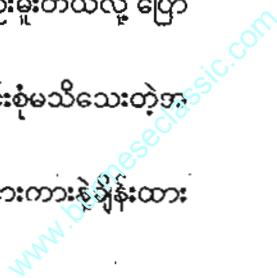
“ဆယ်နာရီတိတိမှာ ချိန်းထားတဲ့နေရာကို ကျွန်မရောက်ခဲ့တယ် ရှင့်ကားကိုမတွေ့ဘူး၊ သိပ်မကြာလိုက်ဘူး မောင်မောင်ဇင်က ကျွန်မကိုလိုက်ရှာနေတာတွေ့လို့ ကျွန်မအငှားကားနဲ့ ရှင်တို့အိမ်ကို လိုက်ခဲ့တယ်”

“ဇော် ဆေးရုံသွားနေတဲ့အချိန်ပေါ့”

“ဇော် ဆေးရုံသွားတယ်လို့မသိဘူး ဇော်တို့အိမ်က အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်နဲ့တွေ့လို့ သူက ရှင်တို့ဆေးခန်းသွားတာဖြစ်မှာပေါ့ မေမေမြင့်က ညကခေါင်းနည်းနည်းမူးတယ်လို့ ပြောနေတာကြားမိတယ်လို့ ပေါ့ပေါ့ပြောတယ်”

“ဒေါ်ထွေးဈေးသွားနေလို့ အကြောင်းစုံမသိသေးတဲ့အချိန် ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

“ဒါတွေ ကျွန်မ မတွေးနိုင်ပါဘူး၊ အငှားကားနဲ့ချိန်းထား

တဲ့နေရာတစ်ခေါက်ပြန်ရောက်တယ် ရှင့်ကိုမတွေ့ဘူး၊ ဒါနဲ့ပဲ အိမ်ကိုပြန်သွားတော့ လူကြီးတွေက စိတ်မချဖြစ်ပြီး ကျွန်မနဲ့ မောင်မောင်ဇင်ကို ရုံးမှာတစ်ခါတည်း လက်ထပ်ပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး စီစဉ်တာကို ကျွန်မရှင့်ကို နာကျည်းစိတ်နဲ့ လက်ခံလိုက်တာပဲ”

“အချစ်ကြီးလို့ အမျက်ကြီးသွားတာလား လူလူ”

ဦးတိုင်းဇော်က ဒေါ်တင်လူလူဘွား၏လက်ကို အသာအုပ်ကိုင်ပြီးမေးလိုက်သည်။

ဒေါ်တင်တင်လူလူဘွားက ရစ်ဝဲနေသော မျက်ရည်စများကို မျက်တောင်ခတ်ကာ သိမ်းဆည်းပြီး...

“လက်ထပ်ပြီးမှ မှားမှန်းသိရတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အချစ်မပါဘဲ တည်ဆောက်ခဲ့တဲ့ အိမ်ထောင်ရေးဟာ ဘယ်သာယာမလဲ၊ အရက်သောက်ပြီး ရှင့်နဲ့ရည်းစားဖြစ်ခဲ့တာကိုပဲ အမြဲသမုတ်တယ်... ဝန်တိုတယ်၊ အဆိုးရွားဆုံးက သားနှစ်ယောက်ကိုတောင် သူနဲ့ရတဲ့ကလေးမှ ဟုတ်ရဲ့လားဆိုတဲ့ သံသယပဲ၊ ဒီသံသယကို ဘယ်လိုဖြေရှင်းချက်ပေးပေး မရဘူး၊ ကျွန်မကလည်း သူဘာပဲပြောပြော သားနှစ်ယောက်နဲ့ ပညာရေးကို ပြီးဆုံးတိုင်အောင်တက်ပြီး ဆရာဝန်ဖြစ်အောင် လုပ်ခဲ့တယ်၊ သားတို့ငါးနှစ်မှာပဲ ဂျပန်မှာပဲ အသည်းရောဂါနဲ့ ဆေးကုနေတဲ့ကြားက အရက်ထပ်သောက်လို့ ဆုံးသွားတယ်”

“ဇော် ဝမ်းနည်းပါတယ် လူလူ၊ ဇော်ကြောင့် လူလူ ဒုက္ခတွေ ခါးစည်းခံခဲ့ရတယ်”

“ကံကြမ္မာပေးတဲ့ အခြေအနေလို့ပဲ လူလူနားလည်ပါပြီ”

ဇော်”

“ဒါဖြင့် ဇော်တို့ လက်ထပ်ကြရအောင်လား၊ လူလူ တတိယမို့ မဝေးကွာပါရစေနဲ့တော့”

ဦးတိုင်းဇော်က သူမ၏ကြာစုံကြာဖူး လက်ဖျားလေးကို ဆုပ်ကိုင်ကာ သူ့မေးနှင့်ပွတ်တိုက်ပြီး ချစ်ရည်ရွှမ်းလက်စွာ ကြည့်ပြီးပြောလိုက်လေသည်။

ဒေါ်တင်လူလူဘွားက ကြင်နာသောအပြုံးဖြင့် ဦးတိုင်းဇော်ကို တုန့်ပြန်ကြည့်ကာ...

“လူလူအလိုလားဆုံးဖြစ်ခဲ့တဲ့ ဆန္ဒပါ၊ ဒါပေမယ့် ဇော်ကော လူလူဟာ လွတ်လပ်သူတွေ မဟုတ်ကြဘူးလေ”

“ဟင်... ဘာလို့မဟုတ်ရမှာလဲ၊ လူလူလည်း မုဆိုးမ၊ ဇော်လည်း မုဆိုးပဲ”

“ဒါကိုပြောတာမဟုတ်၊ ဇော်နဲ့လူလူမှာ ငဲ့ကွက်ရမယ့် ထောက်ထားရမယ့် သမီးနဲ့သားတို့ ရှိနေတယ်လေ... သူတို့ဟာ သိပ်နုငယ်ကြသေးတဲ့ ပန်းဖူးကလေးတွေပါ၊ မိဘရဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာ နေရောင်ခြည်က ပက်ဖြန်းပေးမှ လန်းဆန်းရမယ့် အနေအထားမှာ ရှိနေဆဲပါဇော်၊ ဒါကြောင့် သူတို့ရဲ့စိတ်ကို အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စေမယ့် အကြောင်းအရာကို သူတို့ခေါင်းထဲ မရောက်စေချင်သေးဘူး၊ သူတို့နှလုံးသားကို မထိမှန်စေချင်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ဇော်တို့ ဒီအတိုင်းပဲ နေကြရမှာလား”

“အခြေအနေအရပေါ့ဇော်၊ ခွဲခွာခြင်းတွေကို အကြိမ်ကြိမ် ဖြတ်ကျော်ခဲ့ပြီးမှတော့ မဆုံဆည်းနိုင်သေးခြင်းဟာ ပိုထူးကဲတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“လူလူ့အထင်ကိုး”

“ဇော် လူလူ့စကားနားထောင်ပါ။ ဖခင်နဲ့ မိခင်ဆိုတဲ့နေရာမှာ မိခင်ဟာဖခင်ထက်ပိုပြီး သားသမီးတွေနဲ့အနေနီးစပ်တယ်။ သားသမီးတွေရဲ့ အချွတ္တကို ဖခင်တွေထက်ပိုသိတယ် ဒါကြောင့် ဇော် လူလူ့ကို လက်ထပ်ချင်တယ်ဆိုရင် လူလူ့စကားကိုတော့ မတိမ်းနားထောင်ရမယ် ဘယ်နဲ့လဲ”

ဦးတိုင်းဇော်က ခေါင်းရမ်းကာ...

“ရွေးချယ်ခွင့် တစ်ခုခုတောင် မပေးတော့ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း”

“ဒါဖြင့် လူလူ့သဘောကွာ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဇော် ဒီလိုလုပ်ပါ”

ဦးတိုင်းဇော်က ဒေါ်တင်လူလူ့ဘွား ချမှတ်ပေးသော အစီအစဉ်များကို ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် နားထောင်ရင်းမှ ရင်ကျက်တည်ငြိမ်သွားသည်မှအပ... လှပဆဲဖြစ်သော ချစ်သူ၏ မျက်နှာလှလှလေးကို တရှိုက်မက်မက်ငေးကြည့်ရင်းမှ လေးစားစိတ်များပင် ရင်တွင်းထိုးဖောက်ဝင်ရောက်လာသည်။

သူ့နေဖြင့် ချစ်သူကို အခွင့်အခါပေးမှတော့ ပြန်လည်ပိုင်ဆိုင်ချင်သည့်စိတ် တစ်ခုပဲရှိသည်။

ဒေါ်တင်လူလူ့ဘွားကတော့ ထိုသို့မဟုတ် သူ့သားနှစ်ဦးထက် မေကဆုန်အရေးကို ပို၍ အလေးပေးထားကာ စဉ်းစားပေးပြီး...

“မလွဲသာသေးတဲ့အနေအထားမှာ ခပ်ခွာခွာပဲနေကြဦးစို့နော် ဇော်၊ အချစ်မှာ ပျိုတယ်အိုတယ်မှ မရှိဘဲ... ခုမှဖော်နဲ့”

သူ့လူဟာ သုံးဆယ့်ခြောက်နှစ်ပဲ ရှိသေးတာ အနာက်တိုင်းစကား အရဆိုရင် လူ့ဘဝတောင် မစမှမစသေးတာ အဟင်း”

ချစ်သူ၏ပြောသိမ့်မှုစကားလေးဖြင့် ဦးတိုင်းဇော် ကျေနပ်သိုက်လေသည်။

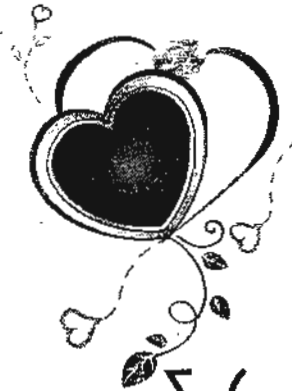
ဘယ်ဝဋ်ကျွေးကြောင့်မှန်းမသိ သူနှင့်လူလူ့၏ ချစ်ခရီးဆမ်းသည် ဘယ်သောအခါမှ မဖြောင့်ဖြူးခဲ့ချေ။

တတိယအကြိမ် ခွဲခွာရဦးမည်ဆိုပါက...

ဦးတိုင်းဇော် သက်ပြင်းချလိုက်မိလေသည်။

www.burmeseclassic.com

အခန်း(၂၀)

ဦးတိုင်းဇော် ပေါ်တီကိုအောက်သို့ ကားရပ်ရပ်ခြင်း ကဆုန်က ပြေးထွက်လာကာ ကြိုလိုက်သည်။

“ဒယ် ဘယ်သွားနေတာလဲ ဖုန်းလဲဆက်လို့မရဘူး”

“ဟုတ်တယ် ဘေဘီ၊ ကုမ္ပဏီကိစ္စ အရေးကြီးပုဂ္ဂိုလ်တို့

ဦးနဲ့ ဒယ်ဒီသွားတွေ့နေရလို့ ခလုတ်ပိတ်ထားတာ”

“ဘွားဘွားမရှိတော့ အိမ်ကြီးဟာ ခြောက်သွေ့ပြီး မိ

“နတ်ဘူး ဒယ်ရာ၊ ဘွားဘွားကို အရမ်းသတိရတာပဲ”

ဦးတိုင်းဇော်က မေကဆုန်၏ပုခုံးလေးကိုဖက်ကာ အိမ်ထဲသို့ခေါ်ခဲ့ပြီး သားအဖနှစ်ယောက် ဆိုဖာဆက်တီရှည်ပေါ်၌ သျှင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ဒီလိုပေါ့ ဘေဘီ၊ လူတိုင်းဟာ သေခြင်းဆိုတဲ့ ပန်းတိုင်တို့ အရောက်လှမ်းနေကြတာကြီးပဲ၊ ဘယ်တော့ ကိုယ့်အလှည့်ဖြစ်မယ်ဆိုတာမသိကြတာ၊ ခုကြည့် ဒယ်ဒီတို့ မိသားစုလေး ယောက်မှာ ဘေဘီမာမိက ပထမဦးဆုံးထွက်ခွာသွားတယ်၊ ခုဘွားဘွား . . . နောက် ဒယ်ဒီ ဖြစ်မလား၊ ဒယ်ဒီအရင် သွားရမယ် ဒယ်ဒီသွားရရင် ဘေဘီအတွက် အသေဖြောင့်မှာ . . .”

“ဟာ . . . ဒယ်ဒီကြီးကလဲ ဘာမှန်းလဲမသိဘူး၊ ဖွဖွမပြောနဲ့ဒယ်ဒီ မီးမကြားချင်တော့ဘူး”

မေကဆုန်က ဦးတိုင်းဇော်ပါးစပ်ကို လိုက်ပိတ်ပြီး ပေါင်ပေါ်တွင် ခေါင်းတင်ကာ လှဲအိပ်လိုက်သည်။

“ဒယ်”

“ဟင်”

“ဒယ်နဲ့မီးလဲ ဘွားဘွားဈာပနာနဲ့ ကောင်းကောင်းစကား မပြောရသေးဘူး အမြွှာနှစ်ကောင်လည်း ငပလီသွားတာ မီးကို တောင် အသိမပေးဘူး”

“ဪ . . . သူ့မိသားစုနဲ့သူသွားတာပဲ မီးသွားချင်ရင် ဘွားဘွားရက်လည်ပြီးရင် လိုက်ပို့ပေးမယ်”

“တကယ်နော် ဒယ်ဒီ”

“တကယ်ပေါ့”

“မီးနဲ့ဒယ် နှစ်ယောက်တည်းလား”

“နှစ်ယောက်တည်းပေါ့ ဒီကမ္ဘာလောကကြီးမှာ ထို မိသားစုမှာ တို့သားအဖနှစ်ယောက်တည်းပဲ အရင်းနှီးဆုံးသော လူသားနှစ်ယောက်ပဲကျန်ရစ်တော့တာ”

“အင်း. . ကောင်းပါတယ်၊ ဒါထက် ဒယ်ဒီ မီးအတွက် ကျွန်ုပ်တို့သွားအပ်တော့ ဘယ်သူနဲ့တွေ့သလဲ”

“ကလေးတွေအမေနဲ့တွေ့တယ် အိမ်ထဲထောင် ဝင်ဖို့ ခေါ်ဘူး၊ အဘွားကြီးက ပစ်ပစ်များမယ့်ပုံပဲ ဘေဘီတော့ သူ့ အိမ်သွားရင် အတော်လေးသည်းခံရမှာ စီးစီးပိုးပိုးရှိမယ့်ပုံ”

မေကဆုန်က ရယ်ချင်လာသဖြင့်. . . ဖခင်ပေါင်ပေါ် ခေါင်းထောင်ပြီး၊ ဖခင်မျက်နှာကိုကြည့်ကာ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်ချလိုက်လေသည်။

ဦးတိုင်းဇော်က ဘာမှမသိနားမလည်သောဟန်ဖြင့်. .

“ဘာရယ်တာလဲဘေဘီ၊ ဒယ်ဒီစကားမှာဘာရယ်စရာ ပါလို့လဲ”

“ဟားဟားဟား. . ရယ်စရာပေါ့ ဒယ်ဒီ၊ ဒယ်ဒီ အသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

“သုံးဆယ့်ခြောက်နှစ်လေ”

“ဒယ်ဒီ အဖိုးကြီးဖြစ်ပြီလား”

“ကြံကြံဖန်ဖန်ဆံပင်တောင် မဖြူးသေးဘူးလေ ဘေဘီ ဘေဘီပဲရှာပေးတာ တွေ့လို့လား”

“ထားပါ ဒယ်ဒီရာ အမြွှာနှစ်ကောင်ရဲ့ အမေက ဒယ်ဒီနဲ့ ရွယ်တူပဲ သူ့သားတွေကို ကားနဲ့ကျောင်းလာကြို/ပို့လုပ်တာ မိ

မြင်ဖူးတယ် အပျိုလေးကျနေတာပဲ သိပ်လှတာပဲ”

ဦးတိုင်းဇော်က ပုခုံးကိုတွန့်ကာ နက်တိုင်ကိုဖြုတ်ကာ နိုင်ရာမှထလိုက်သည်။

“ဘယ်မိန်းမတွေလှလှ မလှလှ ဒယ်ဒီနဲ့ မဆိုင်ဘူးလေ၊ သယ်ဒီဘဝမှာ မေဆိုင်တဲ့ ဘေဘီအမေက အမြဲရှင်သန်နေဆဲပဲ၊ သဲ ဒယ်ဒီနားဦးမယ်ဘေဘီ ဘေဘီဘာပြောစရာရှိသေးသလဲ”

“အဲဒီအန်တီက ဒယ်ဒီလိုပဲ မုဆိုးမ”

“အေးလေ. . လူဆိုတာ သူ့အကြောင်းနဲ့သူ ရှိကြစမြဲပဲ၊

ဦးတိုင်း. . ဒယ်ဒီရေချိုးပြီး ခဏနားလိုက်မယ် ဘေဘီ ထမင်းစား ဦးပြီလား”

“စားပြီးပြီ”

“ဒီလိုဆိုရင် ဒေါ်ထွေးကိုပြောလိုက်. . ဒယ်ဒီညရှစ်နာရီ နောက်ရင် ထမင်းစားမယ်လို့”

“ဟုတ်”

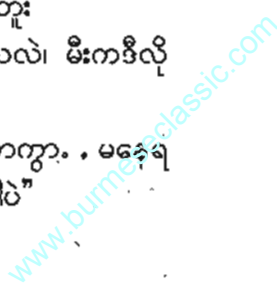
“ဪ. . ဘေဘီ”

ဦးတိုင်းဇော်သည် ဘောင်းဘီတိုလေးနှင့် စွပ်ကျယ်ချိုင်း ဖြတ်ဝတ်ထားသော မေကဆုန်အား တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး. .

“ဘေဘီ. . ဘေဘီ မငယ်တော့ဘူး၊ ဘောင်းဘီတိုနဲ့ စတင်တိုနဲ့ အင်္ကျီလယ်ဟိုက်နဲ့ မနေသင့်တော့ဘူး”

“ဟာ. . ဒယ်ဒီကြီးကလဲကွာ ဘာဖြစ်သလဲ၊ မီးကဒီလို ဆွတ်လွတ်လပ်လပ်နေရတာ ကြိုက်တယ်”

“ကြိုက်တိုင်းမရဘူး၊ ဒီလိုနေတာ. . ဟာကွာ. . မနေရ ဘူး၊ လုံချည်အင်္ကျီ လုံလုံခြုံခြုံ ဝတ်ရမယ်. . ဒါပဲ”

ဦးတိုင်းဇော်သည် သမီးမိန်းကလေးနားလည်အောင် နားဝင်အောင် မည်ကဲ့သို့ပြောရမှန်းမသိတော့သဖြင့် အမိန့်ဖူးပြီး အပေါ်ထပ်သို့တက်ခဲ့လေသည်။

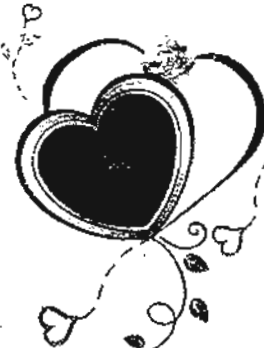
မေကဆုန်ကတော့... .

“ဘာမှန်းလဲမသိဘူး အားရင် ကုန်ပစ္စည်းတွေနဲ့ ငွေတွေကိုပဲ ရေတွက်နေဖို့ပဲ သိတာနော်၊ ဟုတ်တယ်မှတ်လား ဒေါ်မိသေး”

“အဟိ ဒေါ်မိသေး ဘယ်သိမှာလဲ မေကဆုန်လေးရဲ့”

“မသိနဲ့ မသိနဲ့ ဘယ်သူမှ ဘာမှမသိကြနဲ့ ကောင်းတယ်”

မေကဆုန်က ပြောပြောဆိုဆို အပြင်ဘက်ထွက်သွားပြီး ခွေးများနှင့် သွားဆော့ကစားနေလေတော့သည်။

အခန်း(၂၁)

“ဘေဘီရေ တယ်လီဖုန်းလာတယ်”
ဒေါ်ထွေးခေါ်သံကြောင့် မေကဆုန်သည် မိသေးနှင့်အတူ ဘွားအေ၏ ဘီဒိုရှင်းလင်းနေရာမှ ပြေးဆင်းခဲ့လေရာ မိသေးကပါ နောက်မှလိုက်လာသည်။

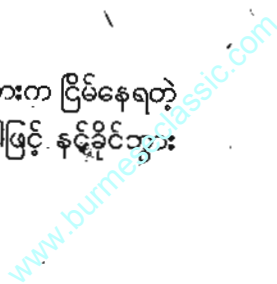
“ဟာ.. ဒေါ်မိသေးကလည်း ဘာဖြစ်လို့ လိုက်လာတာလဲ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဆက်ရှင်းပါလားလို့”

“ဟာ မရှင်းရဲပါဘူး၊ တော်ကြာ သူ့ပစ္စည်းတွေ ခိုးတယ်”

www.burmeseclassic.com

ထင်ပြီး ကျုပ်ကိုလာ ခြောက်လှန့်ရင် ဘယ်နဲ့လုပ်မလဲ”
 “သူ့ရဲဘော နည်းလိုက်တာနော် စိတ်ပျက်ပါတယ်”
 မေကဆုန် တယ်လီဖုန်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။
 “ဟဲလို”
 “မေကဆုန်လား ငါခိုင်ဘွားပါ”
 “အေး.. နင်တို့ပြန်ရောက်လာပြီးလား”
 “အင်း.. ဒီနေ့ပဲရောက်တယ်၊ ယုပန်ကပြောလို့ နင့်
 ဘွားဘွားဆုံးသွားတာ သိရတာ”
 “အင်း.. မနက်ဖြန်ရက်လည်မယ် နင်တို့အားရင်လာခဲ့
 ကြပါလား”
 “အားအား မအားအားလာခဲ့ပါ့မယ် ခုလည်း ဒီနေ့ငါတို့
 လာမလို့ နှင်ရိုပါ့မလားလို့”
 “ဒီနေ့ဘာလာလုပ်မှာလဲ”
 “ဪ.. ငါတို့မေမေကပြောတယ် သူငယ်ချင်းဆိုတာ
 တစ်ဦးမှာ အခက်အခဲရှိရင် ကျန်လူတွေကဝိုင်းဝန်းဖြေရှင်းပေး
 ရမယ်တဲ့၊ ဒါကြောင့် ငါတို့နင့်မှာ ဘာအခက်အခဲရှိသလဲ လာ
 သတင်းမေးရင်း ဝိုင်းကူပေးမလို့ပေါ့”
 “အဟတ်ဟား.. လူကြီးတွေပေါ့ ဟုတ်လား”
 “မေကဆုန် နင်အဘွားသေတာတောင် ရယ်နိုင်သေး
 သလား”
 “အဘွားသေ မြေးပျော်တဲ့လေ.. မကြားဖူးဘူးလား၊ အ
 ဟင်း.. အလကားစတာပါ ငါ့အဘွားဆုံးစကတော့ အရမ်းတို
 ခံစားရတာ၊ ဒါပေမယ့် ဒါတွေဟာ သဘာဝပဲ၊ အခု ငါဘာလုပ်

နေတယ် ထင်သလဲ”
 “ဘယ်သိမှာလဲ ပြောပါဦး”
 “ငါ့အဘွားအဝတ်တွေထုတ်ပြီး မရှိဆင်းရဲတဲ့သူတွေကို
 သူ့ပစ်မလို့ ဘီဒီရှင်းနေတာ”
 “သာဓုဗျာ.. သာဓု”
 “ဟင်း နှစ်ခွန်းတည်း ငါ့ကိုမယုံလို့လား တစ်ခွန်းချန်ထား
 ခုသေးတယ်၊ ဒါဖြင့် အခုလာကြည့်ပါလား”
 “နင်ဘယ်လို လှူမှာလဲ”
 “ခု ဆင်းရဲနွမ်းပါးတဲ့ အမျိုးတွေရယ် လာကူတဲ့အလုပ်
 သမားတွေ နယ်ကရောက်လာတဲ့ အမျိုးတွေကိုပေးမလို့၊ သူတို့
 နှာမှ ဆင်းရဲတဲ့သူတွေရှိရင်လည်း ဝေငှလိုက်ပါဆိုပြီး ပစ္စယော
 ဘာတုလုပ်လိုက်မှာပေါ့”
 “သာဓု”
 “ကျန်တဲ့ တစ်ခွန်းလား”
 “အင်း.. မမြင်ရပေမယ့် အပြောနဲ့ တင်လုံလောက်လို့
 ဆိုလိုက်တာ”
 “လှိုင်ဘွားကော”
 “ရှိတယ်”
 “ဘာလုပ်နေသလဲ”
 “ဘိုးဘိုးနဲ့ချက်စံထိုးနေတယ်”
 “ဟင်.. ငါ့ကိုယုပန်ပြောတော့ လှိုင်ဘွားက ငြိမ်နေရတဲ့
 အလုပ်ကို ဝါသနာမပါဘူးဆို၊ နင်ကသာ.. ဒါဖြင့် နင့်ခိုင်ဘွား
 အပျက်ဘူး လှိုင်ဘွားမှတ်လား”

“အဟတ်ဟားဟား နှင်မဆိုးဘူး တော်တယ်. . သတိရှိတယ်၊ ဟုတ်တယ် ငါလှိုင်ဘွားပဲ”

“ကောင်စုတ်”

“နှင်တို့အိမ် လူများနေလို့ လုပ်အားမလိုဘူးဆိုရင်လည်း ငါတို့ခုမလာသေးဘူး၊ ညရောက်မှ အချို့ပွဲကပ်ဖို့အတွက် မေမေကကျောက်ကျော့ဖန်းကြီး ထိုးပေးမယ်ပြောတယ် အဲဒါဘာပို့တော့မယ်”

“ရပါတယ်ဟ၊ လုံလောက်ပါတယ်”

“သူဌေးကြေးပတာမဟုတ်ဘူးနော် သူငယ်ချင်းကောင်းတို့ ဝတ္တရားအရ လုပ်အားမကူညီနိုင်လို့ ရေစက်ပါအောင် အလှူဒါနဝိုင်းကူတာ”

“နှင်စကားတတ်တဲ့လှိုင်ဘွား၊ နှင်ဟာ ခိုင်ဘွားမဟုတ်လို့ ဒီလိုစကားတွေ ပြောနေတယ်ဆိုတာ ငါတတ်အပ်သေချာသိလိုက်ပြီ”

“အေးပါကွာ နောက်တော့သာ အငိုက်မမိစေနဲ့”

“စိန်လိုက်”

“နှင်တို့လာရင် ယုပန်ပါလာမှာလား”

“မသိဘူး ယုပန်က သပ်သပ်သွားမယ်ပြောတာပဲ”

“အေး. . ဒါဖြင့်ပြီးရော”

“ဒါပဲ. . ဒါပဲ. . နှင်လုပ်စရာရှိတဲ့ အလှူဒါန ဆက်လုပ်လိုက်ဦး”

“အေး”

မေမေဆုန် တယ်လီဖုန်းခွက်ကို ချလိုက်သည်။ အမြှာ

ညီနောင်ကလည်း ဒီလိုဆိုတော့လည်း မဆိုးပါဘူး အမြှာညီနောင်အမေက မျက်နှာကြောတင်းတင်းနဲ့ သူ့သားတွေကလွဲရင် ကျန်တဲ့သူက အဖိုးမတန်သလိုမျက်နှာထားနဲ့ဟု ထင်ထားခဲ့သည်မှာ ယခုလိုကျပြန်တော့ မဆိုးပါဘူးဟု မေမေဆုန်တွေးလိုက်သည်။

“လူအကြောင်းဆိုတာ ပေါင်းကြည့်မှသိတယ် သိလား ဒေါ်ထွေး”

“အေး. . ဟုတ်တယ် ဘေဘီ. . ဟုတ်တယ်”

မေမေဆုန် ကျေနပ်စွာဖြင့် အပေါ်ထပ်သို့ ပြေးတက်သွားလေသည်။

ထိုအခါမှ. . မိသေးက နောက်မှလိုက်တက်သွားလေသည်။

www.burmeseclassic.com

အခန်း(၂၂)

“ဘေဘီ.. ဒယ်ဒီ ပြောထားတယ်လေ၊ သွား.. လုံ့ချည် သွားဝတ်ချေ”
 “မဝတ်ချင်ပါဘူး.. အိုက်ပါတယ်ဆို”
 “ဆင်ခြေမပေးပါနဲ့ အဲကွန်းနဲ့အိမ်မှာ အိုက်ရတယ်လို့ သွား.. သွားလဲ.. ဧည့်သည်တွေကြားမှာ ဒူးပေါ်၊ ပေါင်ပေါ်နဲ့ နေတာ ဒယ်ဒီမကြိုက်ဘူး”
 မတတ်နိုင်တော့ မိမိပဲအဖေ မိမိပဲအမေဆိုတော့ ရှေ့

ချက်နှာ နောက်ထားကာ ပြောဆိုရလေတော့သည်။
 မေကဆုန်စိတ်ကောက်သွားပြီး အိမ်ခန်းတံခါးကို ဝှန်း ခနဲပိတ်လိုက်ကာ အိမ်ခန်းထဲမှ ဂျက်ချထားလိုက်လေသည်။
 ဦးတိုင်းဇော် သက်ပြင်းချပြီး အောက်ထပ်သို့ဆင်းခဲ့ လေသည်။
 သမီးကို ဖခင်ထိန်းသိမ်းရသည်မှာ မလွယ်ကူသော အလုပ်တစ်ခုဟု သူလက်ခံလိုက်လေသည်။
 ကားတစ်စီးဝင်လာသည်။ အမြွှာချာတိတ်ကလေးနှစ်ဦး တို့ မြင်လိုက်ရသည်နှင့် သူ့ရင်ထဲ အတန်ငယ်လှုပ်ခတ်သွားသည်။
 ဒေါ်တင်လူလူဘွား၏ ကိုယ်ပွားလေးတွေဟု ပြော၍ပင် ရလောက်သည်။ အမေတူ သားချောကလေးနှစ်ယောက် ခွဲမရ အောင် တူညီခြင်းကပင်လျှင် ချစ်ခင်စရာကောင်းနေသည်။
 “မေကဆုန်ရှိပါသလား အန်ကယ်”
 “ရှိပါတယ် သားတို့က ခိုင်ဘွားနဲ့ လှိုင်ဘွားထင်တယ်၊ သာ.. လာ.. ထိုင်ကြ၊ အန်ကယ်ခေါ်ပေးမယ်”
 “မေကဆုန်ဘွားဘွားအတွက် ကျွန်တော်တို့မိသားစုရဲ့ ဒါနပါ၊ မေမေကိုယ်တိုင် ထိုးပေးလိုက်တာပါ”
 “သိုင်ခံကျူးကွယ်၊ ဒေါ်ထွေး ရောယူလိုက်ပါ၊ ကလေး တွေအတွက် တစ်ခုခုလုပ်ပါဦး”
 “အေး.. အေး..”
 လှိုင်ဘွားလက်ထဲမှ ကျောက်ကျောပန်းကို ဦးတိုင်းဇော် သ လက်ခံယူပြီးမှ ဒေါ်ထွေးကိုလှမ်းပေးသည်။
 “နေပါစေတော့၊ ညဉ့်နက်နေလို့ ကျွန်တော်တို့ကို ပြန်ခွင့်

ပြုပါ”

“နေပါဦးလား၊ သားတို့သူငယ်ချင်းနဲ့ တွေ့သွားဦးလေ
“ရပါတယ်ခင်ဗျာ”

“အေးအေး.. ဒါဖြင့်ရင်လည်း မနက်ဖြန်ရောက်မ
သားတို့တစ်မိသားစုလုံးရော သားတို့သူငယ်ချင်းတွေအားလုံး
လာခဲ့ကြနော်၊ ကြိုက်တဲ့အချိန်သာလာကြ တစ်နေ့လုံးမပြတ်
ရအောင် အန်ကယ်လ်စီစဉ်ထားတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းတစ်စု လာခဲ့ကြ
မယ်၊ ခွင်ပြုပါဦး အန်ကယ်”

အမြွှာညီနောင်ပြန်သွားလေသည်။ ဦးတိုင်းဇော်အမှု
အမှတ်မဲ့ငေးရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။ မဆုံးဆည်းခဲ့ရသည့်
သူ၏ ကိုယ်ပွားလေးတွေ မိမိနှင့် လက်ထပ်ဖြစ်ခဲ့ရင်ကော ဤ
သားလေးတွေလို အမြွှာကော မွေးနိုင်ပါ့မလား ဘယ်နှစ်ယောက်
ဦးတိုင်းဇော် ပြုံးမိရာမှ သတိဝင်လာပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို အထူး
ခတ်လိုက်သည်။ တော်သေးသည် မိမိကို ဘယ်သူကမှ ဂရုတစိုက်
ကြည့်မနေဘဲ မနက်အာရုဏ်ဆွမ်းကပ်ရန် ပြင်ဆင်နေကြပြန်
ဖြစ်သည်။

ဦးတိုင်းဇော်သက်ပြင်းချလိုက်မိသည်။ ဘာပဲပြောပြော
အမြွှာညီနောင်လေးကို မိမိသားအရင်းကဲ့သို့ပင် သူချစ်ခင်သွား
လေပြီ။

မေကဆုန်အားချောရန် အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့ရပြန်
သည်။

“ဒေါက်.. ဒေါက်.. ဒေါက်..”

“ဘေဘီ.. ကလေး ဒယ်ဒီကို တံခါးဖွင့်ပေးဦးကွာ၊ ပြော
ချော့ရှိလို့”

“ဟင့်အင်း.. မပြောနဲ့၊ မီးမှာ ကျောင်းစိမ်းလုံချည်နဲ့ ရေ
ထဲကလွဲပြီး လုံချည်မှမရှိတာ၊ မရှိတာကြီးကို ဒယ်ဒီက အတင်း
ထတ်ခိုင်းနေရသလား၊ ဘာမှလဲ အလိုက်မသိဘူး”

“ဆောရီးကွာ.. ဆောရီး.. ဒယ်ဒီမှမသိဘဲ ဘွားဘွား
ထော်ပေးထားတယ်မှတ်လို့ ကိုင်း.. ဒါဖြင့် မနက်ဖြန်ကိစ္စပြီးရင်
ဒယ်ဒီနဲ့ ဘေဘီရှောင်ပင်ထွက်မယ် ကျေနပ်ပြီးလား”

“အိုကေ.. ပိစ်.. ပိစ်”

မေကဆုန် တံခါးဖွင့်လိုက်သည်။ ဝက်ဝံရုပ်ကလေးပိုက်
လျက်..

“ဘေဘီသူငယ်ချင်း အမြွှာညီနောင် လာသွားတယ်..
ကျောက်ကျော့ပန်းကြီးတစ်ပန်း လာပို့သွားတယ်”

“ဟုတ်လား၊ ပြန်သွားပြီပေါ့”

“အင်း.. ညဉ့်နက်နေလို့ မနက်ဖြန်မှ လာမယ်တဲ့”

“အင်းလေ.. ပြီးတာပဲ၊ ဒါထက် ဒယ်ဒီမနက်ဖြန် မီးမှာ
စကဒီဘောင်းဘီတစ်ထည်တော့ရှိတယ် အဲဒါဒူးအထိရောက်
တယ်၊ အဲဒါဝတ်မယ်နော်၊ ဘောင်းဘီရှည်နဲ့ ဒူးကြပ်ပြီး ထိုင်
ရထရခက်လို့”

“အေးပါ.. ဘေဘီရယ်၊ ဘေဘီအပြစ်မဟုတ်ဘူး..
ဒယ်ဒီ အပြစ်၊ ဒယ်ဒီမှကိုယ့်သမီးကို ဘာဝယ်ပေးလို့ ပေးရမှန်း
မသိ.. ဒယ်ဒီ လိုအပ်ချက်ပါ၊ အင်္ကျီကိုတော့ ချိုင်းပြတ် လည်
ဟိုက် မဝတ်နဲ့နော် အခြားလက်နဲ့ စပို့ရှုပ်တွေရှိတယ်မှတ်လား၊

အဲဒါဝတ်”

“စိတ်ချပါ ဒယ်”

“အင်း. . ကက်သလောက်ဝယ်ပြီး ငါ့သမီးနဲ့ သင့်တော်မယ့်အဝတ်အစားတွေ ဒယ်ဒီကိုယ်တိုင်ရွေးချယ်ပေးမှ ဖြစ်တော့မယ်၊ မနက်စောစောထ အာရုဏ်ဆွမ်းကပ်ပြီး ဘွားဘွားအတွက် ရေစက်ချပေးရမယ်နော်”

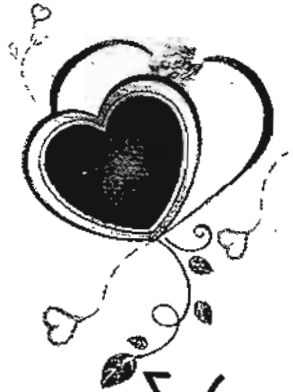
ဦးတိုင်းဇော် မေကဆုန်နဖူးလေးကို အသာအယာဖွေကြူလိုက်ပြီး သူ့အိပ်ခန်းဆီသို့ ဦးတည်လိုက်သည်။

ဆယ့်လေးနှစ်ကျော် ဆယ့်ငါးနှစ်ဟူသော အရွယ်သည် အပျိုးကြီးဖားဖားအရွယ်ဖြစ်လာပြီဆိုခြင်းကို မိမိသားသမီးရမှ မိမိသိရသည်။

မိမိတို့ထိုအရွယ်ကို ဘယ်လိုဖြတ်သန်းကျော်ဖြတ်ခဲ့လဲ။

မိဘမရှိတစ်ကောင်ကြွက်ဘဝဆိုတော့ ငြိုငြင်စာလေးစားကာ ဦးလေးအကျဝတ်ပြီး ကြီးပြင်းခဲ့ရသည်။

ဟင်း. . အဆိုးရွာဆုံးသော ဘဝကိုတောင် ဖြတ်ကျော်ခဲ့ပြီးပြီပဲ ဒီထက်ဆိုးရွားခြင်းတွေ ကြုံတွေ့လာလျှင်လည်း မခံနိုင်စရာဘာမှ မရှိတော့ပါဘူးဟု ဦးတိုင်းဇော်တွေ့လိုက်မိရင်း အနာဂတ်အတွက် မျှော်မှန်းကာ. . .

အခန်း(၂၃)

ညနေက ဦးတိုင်းဇော်သည် ဒေါ်တင်လူလူဘွားဆေးခန်းကို လူနာဟန်ဆောင်ကာ ဝင်တွေ့ပြီး ဖုန်းကိုပက်ကင်ဗူးနှင့် ညှပ်ပိုးကာ လက်ဆောင်ပေးခဲ့သည်။ သူနာပြုဆရာမတွေ့ရှိသဖြင့် ခပ်တည်တည်ပင်. . .

“ဒေါက်တာ့စကားကို ကျွန်တော်လိုက်နာ နားထောင်ကြည့်အတွက် ကျွန်တော်က ကျေးဇူးတုန်ပြန်ဂါရဝပြုတာပါ လက်ဆောင်ပေးရင် ဒေါက်တာ့လူနာဟာ ဒေါက်တာစကားနားထောင်တော့

မှာ မဟုတ်ဘူးနော် လက်ခံပါ”

ဟုပြောပြီး ထွက်သွားလေသည်။

ချစ်သူ၏ စိတ်သဘောနှင့်အထာကို သိကျွမ်းပြီး ဖြစ်လာသော ဒေါ်တင်လူလူဘွားက ပါးနပ်စွာပင် လက်ဆောင်ဗူးလေးကို မိမိ၏စလင်းဘတ်အိတ်ထဲထည့်ကာ သူ့နာပြုဆရာမအား...

“ဆေးရုံမှာလုပ်ခဲ့တုန်းက လူနာဟောင်းလေ ခတ်ထေတေပဲ၊ ကိုယ်ကုပေးလို့ ကောင်းသွားလို့ ကျေးဇူးလာပြုတာလည်း မါးပြတိုက်တာကြာနေတာပဲ ဘယ်လိုလူမှန်းလဲ မသိပါဘူး”

ဟုပြောပြီး ဦးတိုင်းဇော်နှင့် ပတ်သက်လာလျှင် မိမိပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို ဘာမှမသိစေချင်သဖြင့် သဲလွန်စ ဖျော့ဖျက်ဖြစ်လိုက်ခဲ့သည်။

သို့နှင့် ညသန်းခေါင်ဆိုလျှင် တယ်လီဖုန်းသံက မြည်လေသည်။ ဒေါ်တင်လူလူဘွား သိလိုက်လေပြီ မိမိအတွက် တစ်ဝန်တစ်ရပ် တိုးလာလေပြီဟု...

“လူလူ”

“ဇော်ရာ ဖုန်းရှိသားနဲ့ သက်သက်ငွေကုန်ခံတယ်”

“ငွေဟာ အဓိကမဟုတ်ဘူး စိတ်ချမ်းသာမှုအတွက် အစွဲဖွဲ့ပဲရှာသွားတာ ဒါထက် မနက်ဖြန် ကိုယ်တို့သားအဖ ခရီးထွက်မလို့”

“ဘယ်လဲ”

“ချောင်းသာလောက်ပဲ၊ သမီးကျေနပ်ရုံလောက်ပဲလေ သုံးရက်လောက်ဆိုရင် တော်ပြီ၊ လူလူကို ဇော်ကြာကြာမှ မခွဲတာ”

“အကဲပိုလွန်းတယ်နော်ဇော်”

“တို့ကနေလည်း ဇော်ဖုန်းဆက်မှာနော်”

“ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ ဇော် ဆယ်ကျော်သက်အရွယ် ဦးကောင်းပေါက်လေးတွေကို ကဲပြသဲပြနေမှ အချစ်ကြီးတယ် ဆို ထင်မှတ်ရတော့မယ့် အရွယ်တွေမဟုတ်ဘူးလေ”

“ဒါတွေ ဇော်နားမလည်ဘူး၊ ဇော်နားလည်တာက အချစ်မှာအရွယ်မရှိဘူး၊ ပြီးတော့ဇော်ဘဝမှာ မင်းကလွဲရင် အခြားဘယ်သူ့ကိုမှ ချစ်ခဲ့တာမဟုတ်တော့ မင်းမှမင်းပဲ လူလူ၊ ဇော် နိုင်ခုန်သံကို နားထောင်ကြည့်စမ်း”

ဦးတိုင်းဇော်သည် ဖုန်းအား သူ့ညာဘက်နှလုံးသားနှင့် အနီးဆုံးရင်အုံနှင့် ကပ်ပြလိုက်ဟန်တူသည်။ ဒေါ်တင်လူလူဘွား နိုင်ခုန်သံတခုတ်တခုတ်ကို ကြားလိုက်ရသည်။

တိုးတိတ်စွာ ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဘာရယ်တာလဲ”

“နော်မယ်ပဲ နှလုံးရောဂါမရှိပါဘူး”

“အချစ်ရောဂါတော့ သည်းနေတယ်မှတ်လား အတူနေ နှုတ်ပြီလို့ ဟစ်ကြွေးသံကို မကြားရဘူးလား”

“တော်တော့ဇော် လူလူပြောတာလေး နားထောင်ပါဦး”

“ပြောလေ နားထောင်နေတာပဲ”

“သားတို့က ဆွမ်းကျွေးကပြန်လာတော့ ပြောတယ်...”

“မေကဆုန့် ဖားသားကြီးက မိုက်တယ် မေမေတို့ အရွယ်အရွယ် ဒါပေမယ့် မေမေလို အဘွားကြီးအိုလိုမနေဘူး တက်ကြွစန်းဆန်းနုပျိုနေတာပဲ၊ မေမေလည်း အဲဒီလိုနေပါလားတဲ့”

“တကယ်လား လူလူ ဒါကိုယ်တို့အတွက် ပထမဦးဆုံး သောအောင်မြင်မှုတစ်ရပ်ပဲ၊ ဒီတော့ လူလူကဘယ်လိုပြန်ပြော လိုက်သလဲ”

“မေမေက မုဆိုးမလေ သားတို့ပတ်ဝန်းကျင်အမြင်မှာ မေမေဟာ လူကြီးဆန်ပြီး ကျက်သရေရှိရှိ ရင့်ကျက်စွာနေထိုင်မှု လူရှိသေ ရှင်ရှိသေဖြစ်မယ်မှတ်လားလို့ ပြောလိုက်တာပေါ့ ဇော် ဒီတော့ သားတို့က ဘာပြန်ပြောတယ်မှတ်သလဲ”

“အင်း.. ပြောပါဦး”

“မေမေမှာ ဆရာဝန်ဆိုတဲ့ ဂုဏ်ရှိပြီးသားပါ။ အဘွား ကြီးလို မျက်နှာပြောင်ကြီးနဲ့ ဘီးဆံထုံးကြီးနဲ့တော့ မနေပါနဲ့ မေမေ လို့ပြောတယ်။ လူလူကလည်း မေမေဒီလိုနေတာတောင် မေမေ ကို တစ်ပင်လဲတစ်ပင်ထူဖို့ အောင်သွယ်တွေက ပြောနေကြသေး တာ သားတို့သိသားနဲ့၊ မေမေသာ လှလှပပပြင်ဆင်လိုက်ရင် ပိုဆိုးသွားမှာပေါ့လို့ သွေးတိုးစမ်းစကား ပြောကြည့်လိုက်တယ် ဇော်”

“ဒီတော့ ဘာပြောသလဲ”

“မဆိုင်ပါဘူး မေမေ လူသာပခါနပါလို့ မေမေပဲ သားတို့ ကို ဆုံးမနေကြအတိုင်းပဲပေါ့ မေမေသာအဓိကပါ။ မေမေယူချင်မှု ဖြစ်လာမယ့်ကိစ္စပါ။ ဒါပေမယ့် သားတို့ကတော့ သားတို့ မေမေ ဟာ ငယ်ငယ်လှလှပပနဲ့ ပညာတတ်အမျိုးသမီးကောင်း တစ် ယောက်အနေနဲ့ ဂုဏ်ယူချင်တယ်။ ယုပန်တို့ အမေဆိုလည်းဘယ် လောက်လှသလဲ သမီးနဲ့ဆိုညီအစ်မလားထင်ရတယ်လို့ ဘာတို့ ပေါ့ဇော်၊ မောလိုက်တာ.. တော်ပြီ ဇော်ရယ် လူလူအိပ်ချင်ပြီ”

“နေပါဦးလူလူ ဇော်ပြောဦးမယ် မျက်စိလေးမှိတ်ပြီး နားထောင်”

“အင်း.. မပြီးနိုင်ဘူး”

“ဇော် ဘာမှမပြောရဘူးလေ၊ ခုမှ အစပျိုးရုံရှိသေးတယ်။ သမီးအကြောင်းပြောမလို့ သမီးကလည်း အမြွာညီနောင်တို့အ ဆက် သိပ်လှတာလို့ ဇော်ကိုပြောတယ်၊ ဇော်ကတော့ အဘွား ကြီးပါ စီးစီးပိုးပိုးနဲ့ ဒယ်ဒိုကိုတောင် အိမ်ထဲအဝင်မခံဘူး ပြော ချိတ်ရသေးတယ်”

“ဘာအဘွားကြီးလဲ”

“ဟုတ်တယ်လေ ဆံထုံးကြီးနဲ့ ရင်ဖုံးနဲ့ပါတိတ်နဲ့ အဘွား ကြီးဒီဇိုင်း..”

“ဇော်မကြိုက်ဘူးလား၊ မကြိုက်ရင် ယူဖို့မကြိုးစားနဲ့.. အတိုင်းပဲနေမယ်”

“အလကားစတာပါ သိပ်ကိုကျက်သရေရှိတဲ့ မြန်မာ မိန်းမသမီးတစ်ဦးရဲ့အလှတရားပါ ဇော်မြတ်နိုးပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် နှစ်ပဲခါးရေကျဲအစား အောက်ခံမိတ်ကပ်တို့ဘာတို့လူးပြီး နှုတ် နှီးနှီးလေးတော့ ဆိုးပါ”

“ဇော်ရာ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ အလှပြင်နည်းတွေဘာ တွတောင် သိနေပြီဆိုတော့.. ဇော်ကို လူလူကြောက်လာပြီ”

“မကြောက်ပါနဲ့ လူလူ၊ ဒီနေ့ပဲ သမီးကို ဂါဝန်ရှည်တွေ ထန်လုံချည်တွေ လိုက်ဝယ်ပေးရင်း သမီးက ကိုယ့်ကိုဆရာလုပ် ဘူးလို့ သိရတာ”

ဒေါ်တင်လူလူဘွား သက်ပြင်းချလိုက်မိသည်။ ချစ်သူ၏

၁၁၈

မြပုဂံခင်

ဘဝမှန်ကို သိရပြန်တော့လည်း အသနားပိုကာ အကြင်နာပေပင် တိုးပွားလာရသည်။

“သမီးနဲ့လူလူ ရင်းနှီးသွားတဲ့အခါကျရင် အဲဒီတာထဲတွေ လူလူယူပေးပါမယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်လို့ပြောရင် သူစိမ်းဆန်သွားမှာလို့ ဇော်မပြောတော့ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဘောဘီဟာဇော်သမီးပါလို့ လူလူမြင်ထားပါတယ်နော်၊ ဒါပဲ အရေးကြီးတယ်”

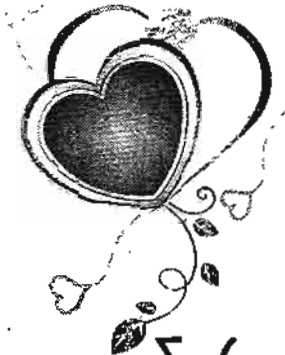
“သိပ်မြင်တာပေါ့ဇော်၊ ဇော်ရဲ့ဖြူစင်ကြီးမားမြင့်မြတ်လှတဲ့ နှလုံးသားကို လူလူမြင်ပါတယ်၊ ဇော်သမီးဟာ လူလူသမီး ဖြစ်ရမှာပါ”

“မင်းဟာသိပ်ကိုသဘောထားကြီးတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပါ။မင်း ကိုယ့်နှလုံးသားကို ထာဝရစိုးမိုးထားခြင်းအတွက် ကိုယ့်ကျေနပ်လိုက်ပြီကွာ၊ ကဲ... အိပ်တော့လူလူ နှုတ်ဆက်အနပ်လေး ပေးလိုက်မယ်နော်”

“ဇော်နော်” ဟု ဟန့်တားသည့်ကြားက...

ပြတ်ဟူသော အသံနှင့်အတူ ရယ်သံတိုးတိုးကို ဒေါ်တင်လူလူဘွား ကြားချင်ရက်နှင့် ဖြတ်တောက်ပစ်လိုက်ရသည်။

အချစ်ဦးမို့ တစ်နေ့မှမေ့မရခဲ့ခြင်းကို သဝန်တိုကာ အပြစ်စွပ်စွဲရမ်းကားခဲ့သော သားတို့ဖခင် ကိုမောင်မောင်ဇင်သာ သိပ်မည်ဆိုပါက တမလွန်ကပင် ခွင့်လွှတ်ချင်ဦးမည် မဟုတ်ပါချေ

အခန်း(၂၄)

“ဒယ်... မီးမှာ မေမေရိုပြီး မောင်နှမတွေ အများကြီးနဲ့ သာဆိုရင် ဒီလိုခရီးမျိုး ပျော်စရာကြီးဖြစ်မှာနော်”

ဦးတိုင်းဇော်က အုန်းရည်စုပ်သောက်နေရာမှ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဒယ်ကော အဲဒီလိုမနေချင်ဘူးလား”

ဦးတိုင်းဇော်က ပိုက်ကိုလွှတ်လိုက်ပြီး...

“ဘယ်နဲ့ပြောပါလိမ့် ဘောဘီရာ၊ ဒယ်ဒီက ဘောဘီထက်

www.burmeseclassic.com

တောင်ပိုဆိုးသေးတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဒယ်ဒီ”

သားအဖနှစ်ယောက် ကမ်းခြေပွင့်သဏ္ဍာန် ထီးရိပ်အောက်က အုန်းပက်လက်ကုလားထိုင်နှစ်လုံးတွင် ကိုယ်စီထိုင်ပြီး ပင်လယ်ပြင်ကိုငေးမောရင်း ဆွေးရိပ်သန်းလာကြသည်ဖြစ်ရာ ကိုယ်စီရင်ဖွင့်ကြသည်။

“ဒယ်ဒီ ကုမ္ပဏီကိုသွား အလုပ်တွေရှုပ် မောမောနဲ့ပြန်လာရင် အိမ်ရှင်မကမရှိ၊ ဘေဘီကလည်း ကိုယ့်အလုပ်နဲ့ကိုယ်ရှုပ်နေတော့ ဒယ်ဒီမှာ ငေါင်စင်းစင်းနဲ့ ဘီယာကိုအဖော်ပြုရင်း ထမင်းစားရ၊ ဒါ့အပြင် ရှာဖွေသမျှငွေကို စိစစ်ပြီးကိုင်တွယ်သုံးစွဲပေးမယ့် လူလဲမရှိ၊ ဘေဘီကိုတောင် ပစ်ထားသလိုဖြစ်ရတယ် အမေလုပ်ရမယ့် အလုပ်တွေကို ဒယ်ဒီလုပ်ပေးဖို့ မေ့လျော့ခဲ့တာ ဒယ်ဒီအပြစ်”

“ဒယ်ဒီ အပြစ်မဟုတ်ပါဘူး၊ မီးလိုချင်တာ မီးစိတ်ကြိုက်ဝယ်နိုင်သားပဲ၊ ဒယ်ဒီက မီးကို ငွေကြိုက်သလောက် သုံးစွဲခွင့်ပေးထားတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် မီးက ကိုယ်ကြိုက်တာကိုယ်ဝတ်တာ၊ ကိုယ့်အရွယ်နဲ့သင့်တော်မယ့် အဝတ်အစား မီးမရွေးတတ်ဘူး၊ ဒါ မီးအပြစ်မဟုတ်သလို ဒယ်ဒီအပြစ်လည်း မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘယ်သူ့အပြစ်လဲ”

“သေမင်းအပြစ်ပေါ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မေမေ့ကိုဘာဖြစ်လို့ အစောကြီး ခေါ်သွားသလဲ၊ ဒါအပြစ်ပေါ့. . မဟုတ်ဘူးလား ဒယ်ဒီ”

“ကံပေါ့ ဘေဘီရယ်၊ ကဲ. . ခုဒယ်ဒီနဲ့ဘေဘီ နားလည်မှုပြီး ဒယ်ဒီမကြိုက်တာကို ဘေဘီပြုပြင်ရမယ် ဘေဘီလိုအပ်ချက်တွေ ဒယ်ဒီကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောနိုင်တယ်၊ အဲ. . ဘေဘီက ဘေဘီစိတ်ထဲ ဒယ်ဒီအပေါ် မကျေနပ်တာ မကြိုက်တာရှိရင် သည်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းသာဖွင့်ပြော ဒယ်ဒီပြုပြင်သင့်ရင် ပြုပြင်မယ်”

မေကဆုန်က မချိုမချင်ပြုံးကာ. . .

“ကြည့် ဒယ်ဒီလူလည်ကျပြီ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဘေဘီ”

“မီးကိုကျတော့ ဒယ်ဒီမကြိုက်တာကို ဘေဘီပြုပြင်ရမယ်တဲ့၊ ဒယ်ဒီကျတော့ ဘေဘီမကြိုက်တာကို ဒယ်ဒီပြုပြင်သင့်ရင် ပြုပြင်မယ်တဲ့၊ ပြုပြင်မယ် မဟုတ်ဘူး”

ဦးတိုင်းဇော်က သမီးဖြစ်သူအား သဘောကျစွာ ကြည့်လိုက်ပြီး ပြုံးကာ. . .

“ဒါကတော့ ဒယ်ဒီအရွယ်၊ ဒယ်ဒီဘဝ၊ ဒယ်ဒီအသိပညာ၊ အတတ်ပညာ အခြေအနေနဲ့ ပေါင်းစပ်ပြီးဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ပြဿနာမှာ အမှားကင်းနိုင်တယ်လို့ ဒယ်ဒီထင်တယ်”

“ပညာရှိ သတိဖြစ်ခဲ့ဆိုတဲ့စကား ဘယ်သွားထားမလဲ ဒယ်ဒီ”

“ဘေဘီ သမီး၊ ငါ့သမီးတော်တယ်၊ ဟုတ်တယ် ပညာရှိတောင်သတိလက်လွတ်တဲ့အခါမျိုး ရှိသေးတာပဲ ဒယ်ဒီလိုသာမန်လူသားတစ်ယောက်အနေနဲ့ မှားယွင်းနိုင်စရာတွေ အများကြီးရှိတယ်၊ ရှိခဲ့ရင် ဒယ်ဒီပြုပြင်မှာပါဘေဘီ စိတ်ချပါ”

“ဒယ်ဒီမမှားနိုင်ပါဘူးလေ၊ ဒယ်ဒီခုချိန်ထိတော့ မှန်နေတာပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဘေဘီ”

“မီးကို ခုချိန်အထိ မိထွေးလက်ထဲ ဝကွက်မအပ်လို့ပေါ့ ဒယ်ဒီ”

ဦးတိုင်းဇော် ရင်ထဲလှုပ်ရှားမှု လှိုင်းတန်းပိုး ထန်လာသည်။ ချစ်သူ့ကို သတိရမြင်ယောင်မိသည်။

“မလောပါနဲ့ဇော် လက်ဖက်ကောင်းစားချင်ရင် ပလောင်တောင်တက်နေ့ရတယ်တဲ့ဇော်၊ ထိုးခါနီးဆင် နောက်တစ်လှမ်း ဆုတ်ပါ။ လူလူဟာ မိခင်နဲ့ကလေးတွေကို စောင့်ရှောက်နေတဲ့ ဆရာဝန်တစ်ဦးပါ။ ကိုယ်ကြောင့် ကလေးတွေရဲ့ အနာဂတ်ရည်မှန်းချက်တွေ မပျက်စီးစေရပါဘူး။ လူလူခွင့်မပြုဘဲ ဇော် ဘာကိုမှ မပြောရဘူး။ ကလေးတွေ မသိစေရဘူးနော်၊ အချိန်ကိုစောင့်ပါ အချိန်ကစကားပြောပါလိမ့်မည် ဇော်”

ဟူသောအသံလေးကို ကြားယောင်ကာ သက်ပြင်းခုလိုက်မိသည်။

“ဒယ်ဒီ ဘာဖြစ်သွားတာလဲ မျက်နှာကြီးအိုပြီး သက်ပြင်းကြီးချလို့ ဘာလဲ မီးကို မိထွေးလက် ဝကွက်အပ်ချင်လို့လား”

“တော်စမ်းပါ ဘေဘီရယ် ဒယ်ဒီရင်ထဲမှာ ဘေဘီအစေဆုံးသွားတာကို မယုံကြည်နိုင်သလိုလို မကြာသေးသလိုလို ခံစားရဆဲပဲ”

လောကကြီး၏ လှည့်ပြားမှုနှင့် အလိမ်အညာခံနေရရှာသော မေကဆုန်ကို သနားမိသည်။ ဘဝမှန်ကို သိခွင့်မပေးခြင်း

သည် မိမိကောတရားရဲ့လား။

ဒါတွေအားလုံး သမီးလေးအတွက်ပါ။ သမီးလေးအနာဝတ်အတွက် တစ်သက်လုံးလိမ်ညှာသွားခြင်းကို မိမိလိပ်ပြာသန့်ရမည်ပင်။

“ဒယ်ဒီက သမီးကို သိပ်ချစ်တာပဲနော်”

“ဘယ့်နဲ့ပြောလိုက်တာလဲ ဘေဘီရယ်၊ ချစ်လို့ပဲ အခုထက်ထိ အထီးကျန်နေနေတာပေါ့”

ဦးတိုင်းဇော် မိမိ၏လိပ်ပြာကို မိမိမလုံတော့၊ ရယ်ချင်စိတ်ကို မြို့သိပ်လိုက်သည်။ ဘဝဇာတ်ဆရာမ ဒေါ်တင်လူလူဘွား၏ ကြီးဆွဲရာကို သူ့ဆက်ကနေရဦးမည်။

“ဒယ်ဒီ အထီးမကျန်စေရပါဘူး မီးရှိနေတာပဲ”

“အင်း.. အဲဒီမီးလေး ရှိနေလို့သာပဲပေါ့၊ ဒါပေမယ့်.. ဘေဘီက ဒီအတိုင်းနေမှာမဟုတ်ပါဘူး၊ အရွယ်ရောက်လို့ အိမ်ထောင်ပြုသွားရင်”

“ဟာ.. ဒယ်ဒီကြီးကလည်းကွာ ဘာတွေပြောမှန်းမသိဘူး၊ မီးက ကလေးပဲရှိသေးတဲ့ဟာ၊ တော်ပြီ စက်ဘီးသွားစီးတော့မယ်”

“ဟေ့.. ဒယ်ဒီတစ်ယောက်ထဲလေ”

“တစ်ယောက်တည်း မနေချင်ရင် အဖော်ရှာပြီး စကားပြောနေပေါ့”

“အဖော်က မခွာချင်ဘူးဆိုရင် ဘယ်နဲ့လုပ်မလဲ”

“ခေါ်ခဲ.. မီးကိုဒုက္ခမပေးရင် ဒယ်ဒီအတွက် စို့ပြေစေရမယ်၊ ဒုက္ခပေးရင်တော့ ဆောရီပဲ အပြတ်ဖိုက်ပစ်မယ်”

“ဘာစကားလဲ”

“သိဘူးလေ ပါးစပ်ထဲတွေ့ကရာ လျှောက်ပြောတာ..
သွားပြီဆို”

မေကဆုန်သည် ခုန်ပေါက်ပြီး စက်ဘီးငှားရမ်းသည်
နေရာဘက်သို့ ထွက်သွားလေသည်။

ဦးတိုင်းဇော်သည် သမီးဖြစ်သူကို စိတ်မချစွာ လှမ်းမျှော်
ကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

ယခုခေတ်ကာလ ကလေးတွေ၏ အသိတရားကို ပေါ့
သေးသေးထား၍မရ။ ဤအရွယ်နှင့် အရာရာကို သိနားလည်
နေပုံရသည်။

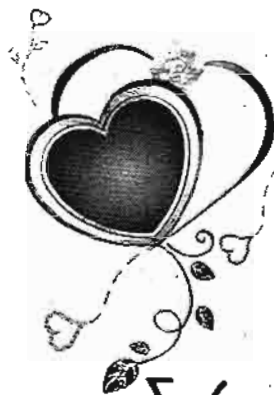
“ဟူး.. မလွယ်ပါလား လူလူ၊ ကိုယ်စိတ်မရှည်ချင်တော့
ဘူးကွာ ဖွင့်ပြောလိုက်ချင်ပြီ၊ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်တော့”

ဟု ရင်တွင်းချစ်သူကိုလှမ်း၍ တိုင်တည်လိုက်လေသည်။
ပင်လယ်လှိုင်းပုတ်သံက ဦးတိုင်းဇော်၏ ရင်တွင်းအထီး
ကျန်တမ်းတမှုဝေဒနာကို ကျည်စားနေသယောင်ယောင်...

တဝန်းဝန်းနှင့်...

ဪ... လေတိုးသံကိုတောင် ချစ်သူခြေသံ ဖြစ်စေချင်
သည်။

လှိုင်းပုတ်သံကိုတောင် ချစ်သူခေါ်သံဖြစ်စေချင်သည်။
နီးစပ်ချင်ပြီ လူလူရာ...

အခန်း(၂၅)

“သားတို့ရေ သဘက်ခါ ကျရှင်စတော့မယ်နော် တိုင်
ဘယ်လည်း ရပြီဆိုတော့ သူငယ်ချင်းတွေဆီ ဖုန်းဆက်ပြီး
ပြောလိုက်တော့၊ တစ်ယောက်ကို ဘယ်လောက်ကျမလဲဆိုတာ
သွတ်ကျ၊ ဆရာတွေကို အကြိုအပို့လုပ်ဖို့ကားကတော့ တစ်
သောက်တစ်လှည့်စီ လုပ်မလား၊ ဒါမှမဟုတ် ဓါတ်ဆီဖိုး စုခံပြီး
တောင်အေးကိုပဲ တိုက်ရိုက်ပို့ခိုင်းမလား အဲဒါတွေ ဆွေးနွေးဖို့လို
အပ်”

“ရတယ်လေ မေမေ၊ သားတို့ ဖုန်းဆက်ပြီး ပြောလိုက်မယ်”

“အင်း. . မေကဆုန်အဖေကတော့ ဘာမှပြောမယ့်လူမျိုးမဟုတ်ဘူး၊ သူ့သမီးကိုတောင် အိမ်မှာပဲတစ်ယောက်ထဲ သင်စေချင်တာ သူ့သမီးကပြောမရလို့”

“မိဘကပြောမရတဲ့ သားသမီးဆိုတော့ တော်တော်ဆိုးမယ့်ပုံပေါ့ ဒီလိုဆိုဖြစ်ပါ့မလား”

ဒေါ်တင်လူလူဘွားက သားနှစ်ယောက်ကို သွေးတိုစမ်းစကား ပြောလိုက်သည်။ ထိုအခါ လှိုင်ဘွားက. . .

“ဖြစ်ပါတယ်၊ မိဘအပေါ်သာ နွဲ့ဆိုးဆိုးတာဖြစ်မှာပဲ၊ ကျောင်းမှာတော့ လိမ္မာပါတယ်၊ ဆရာ/ဆရာမတွေကလည်း သွက်လို့ဆိုပြီး ချစ်ကြတယ်”

“စာကောတော်ရဲ့လား”

“အေတန်းပဲ မေမေရယ် တော်တာပေါ့”

“အင်း. . တော်ရမယ့်သားတို့ သားတို့အတွက် ခုချိန်မှာ ရှိတဲ့ တာဝန်ဝတ္တရားဟာ ကျောင်းစာမှန်မှန်ကြည့်ဖို့ ကျောင်းမှာပျော်ပြီး စာတော်နေဖို့ပဲ လိုအပ်တယ်နော်”

“ဘက်စုံထူးချွန်တဲ့ကျောင်းသား ဖြစ်ရမယ်လို့ ညီတို့ဆရာမက ပြောထားတယ်မေမေ၊ စာစီစာကုံးစားမေးပွဲတွေလည်း ဝင်ဖြေနိုင်ရမယ်၊ ဒါမှ ဉာဏစွမ်းရည် ထက်မြက်လာမယ်၊ အဲဒါကစားမှာလည်း ဝါသနာပါရာ အားကစားတစ်ခုခုကို လေ့ကျင့်နေရမယ်၊ ကျောင်းကပေးအပ်တဲ့ ဖွံ့ဖြိုးရေးလုပ်ငန်းတွေမှာလည်း မခိုမကပ် လုပ်ဆောင်ကြရမယ်လို့ပြောတယ် မေမေ၊ အဲ. . .”

တော်ရုံတစ်ခုထဲနဲ့ မရဘူး၊ အမျိုးဂုဏ်ကို စောင့်ထိမ်းပြီး တိုင်းပြည်တို့ချစ်တတ်တဲ့ လူတော်လူကောင်းကလေးတွေ ဖြစ်နေဖို့လိုအပ်တယ်တဲ့”

ဒေါ်တင်လူလူဘွားကပြုံးလိုက်ပြီး. . .

“သားညီတင်းနှစ်ကစားတာကို မေမေခွင့်ပြုထားတာပဲ အခြေအနေအရ သားညီအတွက် မေမေတင်းနှစ်ကွင်းမဆောက်ပေးနိုင်သေးဘူးဆိုတော့”

“တင်းနှစ်ကွင်းရှိတဲ့နေရာ သွားကစားမယ်လေ မေမေ”

“ဘယ်မှာရှိလို့လဲသား”

“မေကဆုန်တို့အိမ်မှာ”

မေကဆုန် ဒီကောင်မလေးကို မေမေတောင် မမြင်ဘူး သေးဘူး သူ့နဲ့ကစားမှာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး သူ့ဒယ်ဒီနဲ့ မေကဆုန်ကို ခုမှသင်တန်းဆေးဖို့လုပ်တုန်း ကွင်းကဟောင်းနေပြီ၊ သူ့ဒယ်ဒီ မကစားတာကြာပြီတဲ့ ခုမှပြန်ကစားတော့မယ်ဆိုပြီး ရှင်းခိုင်းနေတာ”

“ဟုတ်လား သားညီက ဘယ်တုန်းကရောက်သွားသေးသလို့လဲ”

“မနေ့ကမှ ကျောက်ကျောဘန်း သွားပြန်ယူတယ်လေ မေမေကိုတောင် မပြောမိဘူး ဘိုးဘိုးကိုပြောပြီး သွားယူလိုက်တာ”

“ဟုတ်လား မေမေလည်း မသိလိုက်ပါလား”

“မေမေက ဆေးရုံသွားနေတာကို”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နောက်ဆိုရင် ဘယ်သွားချင်သွားချင်. . .”

မေမေ့ကို ခွင့်တောင်းပြီမှ သွားရမယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ”

“သားညီနော် အပြောင်အပြက်မပြောနဲ့ ကဲသုငယ်ချင်
တွေဆီ ဖုန်းဆက်ပြောလိုက်၊ ကဲ. . သားတို့ကော ဘာပြောစရာ
ရှိသေးသလဲ”

“မရှိပါဘူးမေမေ ဒါပေမယ့် သားကတော့ ဂေါ်ဖ်ရိုက်ချင်
တယ်၊ အဲဒါကျူရှင်မရှိတဲ့အချိန်မှာ ဥက္ကလာဂေါ်ဖ်ကွင်းမှာ သွား
ကစားချင်တယ်”

ဒေါ်တင်လူလူဘွားက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

ခိုင်ဘွားက မိခင်မျက်နှာကို ကြည့်ကာ. . .

“မေမေက မကစားစေချင်လို့လား”

ခိုင်ဘွားကတော့ မိခင်မျက်နှာကို အရိပ်တဲကြည့်ကြည့်
နေတတ်သူဖြစ်ရာ သူမသက်ပြင်းချသံကိုကြားရသဖြင့် ချက်ချင်း
ပင် ပြောပြသလဲ မေးလေသည်။

“မဟုတ်ပါဘူးသားကိုရယ် အမြွှာဖြစ်ရက်နဲ့ အချိန်တို
တော့ ဝါသနာလေးတွေ ကွဲပြားလာတာကို မေမေတွေ့မိလို့ပါ”

“ဒါထက် ဘိုးဘိုးက ဂျပန်ကဘာကြီးဆီ လိုက်သွားမတို
ဆို. . .”

“ဟုတ်တယ် သားကို မင်းဘိုးဘိုးက ပင်စင်ယူပြီး
တည်းက ဘွားဘွားဆုံးပြီး မေမေနဲ့နေလာတာကြာပြီ၊ မေမေ
ကမုဆိုးမဆိုတော့ မေမေ့ကို စောင့်ရှောက်ပေးထားတာ၊ ဘာ
သားသမီးတွေဆီမှ အလည်မသွားဖြစ်ဘူး၊ ခုသားတို့က အရွယ်
လာပြီဆိုတော့ မေမေ့အတွက် စိတ်ချပြီး သွားချင်တယ်ဆို

မေ ဘိုးဘိုးအတွက် ပတ်စ်ပို့တို့ ဗီဇာတို့လိုက်လုပ်နေတာ၊ သွား
မေ ကျန်းမာတုန်းသွားရတာ၊ ဒါကြောင့် မေမေအလုပ်သိပ်များ
နေတာ”

သားအမိနှစ်ယောက်သည် မိသားစုရေး ဆွေးနွေးကြ
သည်။ ဒေါ်တင်လူလူဘွား ရင်ထဲတစ်စုံတစ်ခုကို တွေးတောလိုက်
သည်။

ဖခင်ထံတော့ ဇော်နှင့် ပတ်သက်ပြီး ခွင့်တောင်းရဦးမည်
မဟုတ်တော့ သားတို့မသိစေရန် တမင်မြှုပ်နှံထားသည့်
ကြောင်းကိုပါ တောင်းပန်ထားရမည်။

“မေမေ နေမကောင်းဘူးလား”

“ဘာဖြစ်လို့မေးတာလဲသားတို့”

“မေမေ့ကြည့်ရတာ တစ်ခါတစ်ခါ ငေးငိုင်နေသလား”

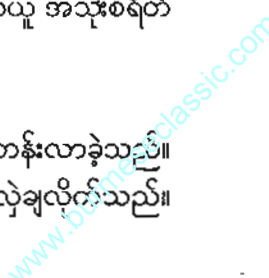
“ဒီလိုပဲပေါ့သားရယ် အလုပ်များတဲ့အခါ ပြဿနာလေး
တွေရှိလာတဲ့အခါ စဉ်းစားရတယ်၊ အဲဒီအခါ ငေးငိုင်သလို ဖြစ်
တတ်တယ်ပေါ့၊ ရှိလာတဲ့အခါ စဉ်းစားရတယ် အဲဒီအခါ ငေးငိုင်
သလိုဖြစ်သွားရတာပေါ့၊ ကဲ. . ကဲ. . သားကို လုပ်စရာရှိတာလုပ်
မေးနားလိုက်ဦးမယ်၊ ဪ. . သားဂေါ်ဖ်ရိုက်ဖို့ မေမေ ခွင့်ပြု
တယ် ပင်ကြေးအတွက်လည်း လိုသလောက်သာယူ အသုံးစရိတ်
တရားမှာသာ ရေးထားလိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့မေမေ”

ဒေါ်တင်လူလူဘွား မိမိအိပ်ခန်းဆီသို့ တန်းလာခဲ့သည်။
အချိန်ပြန် ညအိပ်အင်္ကျီဝတ်ကာ ခုတင်ပေါ် သို့လှဲချလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့မေမေ”

ဒေါ်တင်လူလူဘွား မိမိအိပ်ခန်းဆီသို့ တန်းလာခဲ့သည်။
အချိန်ပြန် ညအိပ်အင်္ကျီဝတ်ကာ ခုတင်ပေါ် သို့လှဲချလိုက်သည်။

ပြီးမှ ခုတင်အနီးစားပွဲ၌တင်ထားသော စလင်းဘတ်ကို ဆွဲထူကာ ဖုန်းကိုထုတ်ကာ ခလုတ်ဖွင့်ပြီး ခေါင်းအုံးပေါ် ချထားလိုက်သည်။

အပန်း(၂၆)

“မေမေ... မေကဆုန်လေ”

ဒေါ်တင်လူလူဘွား အံ့အားသင့်သွားသည်။ မေကဆုန်၏ မိခင်မေမေမြင့်ကို မြင်ဖူးထားသဖြင့် မေကဆုန်ကို ဤမျှချော့လှလိမ့်မည်ဟုမထင်ထားပါ။

အသားလေးမှာ ဖြူညိုပြီး နှာတံပေါ်ပေါ် မျက်ခုံးကောင်းကောင်းနှင့် ထူးခြားသည့် ဆွဲဆောင်မှုတစ်ခုက မျက်ကောင်ကော့များ ယှက်ဝန်းထားသည့် မျက်ဝန်းနက်တစ်စုံ။ ဆွဲဆောင်မှု

www.burmeseclassic.com

ကောင်းသော မျက်ဝန်းဖြစ်သည်။

အရပ်မြင့်မြင့် ပါးပါးလှုပ်လှုပ်နှင့် စတိုင်လှလှ။

“မေမေ”

“ဪ... အေး... သမီးက ချစ်စရာကောင်းလွန်းလို့ အန်တီကငေးမိသွားတာ”

မေကဆုန်က ဟက်ခနဲရယ်လိုက်သည်။

အို... ပါးချိုင့်ကလေးနှင့်ပါလားဟု ဒေါ်တင်လူလူဘွား အံ့အားသင့်သွားသည်။ အလှပေါင်းစုံစုနေသော ဤကလေးကလေးဟာ ဇော်၏သမီးလေးတဲ့လား...။

“အန်တီကပြောင်းပြန် အန်တီကမှလှတာ”

“ကိုင်း... လာ သမီး ယုပန်တောင် မရောက်သေးဘူး”

“မီးက ဒီနေ့ ကျူရှင်စတတ်ရတဲ့နေ့ဆိုတော့ တက်ကြွပြီး တမင်စောစောထွက်လာတာ”

လှိုင်ဘွားကျေနပ်သွားသည်။ မေကဆုန်ကလည်း အရင်ကလိုမဟုတ်တော့။ ဂါဝန်ခြေမျက်စိဖုံးလေးဝတ်လာသည်။ ပန်ရောင်နုနုလေးနှင့် သူမ၏အသားအရည်နှင့် ဟပ်နေသည်။

စာသင်ရမည့်အခန်းကို ဒေါ်တင်လူလူဘွားက စိတ်တိုင်းကျ ပြင်ပေးထားသည်။

“ဒီအခန်းပဲ သမီး”

“ဪ... အန်တီ ဖီးစ်”

“ခိုင်ဘွားကိုသာပေး သမီး၊ သူကဒီဝိုင်းရဲ့ လီဒါပဲ”

“ဪ... မီးဒယ်ဒီက ဆရာတွေ အကြံအပို့အတွက်ဖိမီးကပဲ တာဝန်ယူလိုက်ပါတဲ့ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မီးအတွက်က

ဘေးတစ်စီးလုံးရှိနေတယ် မီးလာရင်း ဆရာတွေဝင်ကြိုလို့ရတယ် ဖြန်ရင်လည်း ဝင်ပို့လို့ရတယ်ဆိုတော့ အပန်းမကြီးတဲ့အတွက် ခဲတာဝန်ယူလိုက်ပါတဲ့”

“အင်းလေ ဆရာတွေက အဝေးကမပါပါဘူး၊ သမီးနဲ့ အန်တီတို့အိမ်ကပဲ တာဝန်ယူလိုက်တာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီ”

“ဪ... ယောက်ျားလေးတွေမရှိတုန်း သမီးကို အန်တီက မှာစရာရှိတာမှာရဦးမယ်၊ အဝတ်အစားနဲ့ပတ်သက်ပြီး သမီးဆို ဝတ်လာတာ အန်တီကြိုက်တယ်၊ ယောက်ျားဆိုတာ တကယ့်ဘုားလို့ပဲ ဘယ်သူမှမယုံကြည်ရဘူး၊ စိတ်မချရဘူး၊ ဒီတော့ နည်းဘက်က ကာဗာဖြစ်ထားရအောင် အဝတ်အစားနဲ့ပတ်သက်ပြီး လုံလုံခြုံခြုံဝတ်ရမယ်နော်”

မေကဆုန်ကပြုံးကာ...

“အန်တီက ဒယ်ဒီနဲ့အတူတူပဲ”

ဒေါ်တင်လူလူဘွားမျက်နှာ ရှိုန်းခနဲဖြစ်သွားသည်။ မိတ်ဆိုင်မှုလား တမင်သုံးနှုန်းခြင်းလား မလုံမလဲခံစားလိုက်ရသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒယ်ဒီလဲ အဲဒီလိုပြောပြီး မီးကိုစကပ်ရှည်တွေ ဂါဝန်တွေ တလောကမှ အများကြီးဝယ်ပေးထားတာ”

“ကောင်းပါတယ်သမီး၊ ခေတ်နဲ့အညီဝတ်လို့ရပါတယ်၊ ပေမဲ့ တို့မြန်မာအမျိုးသမီးတွေ စောင့်ထိန်းသင့်တဲ့အချက်ကို မီးသိသလား”

“သိပါတယ် အန်တီ၊ ဟိရဲဩတ္တပခေါ်တဲ့ အရှက်အကြောက်နှစ်ပါးပါ”

“ဟုတ်တယ်သမီး၊ မဟုတ်တာလုပ်ဖို့ ရှက်တတ်ရမယ်၊ မဟုတ်တာလုပ်ဖို့ ကြောက်တတ်ရမယ်၊ ကံသမီးလေးက မိတဆီဆိုတော့ အန်တီကပိုပြီး ဂရုစိုက်သင့်တယ်ထင်တယ်။ အန်တီသာ တွေ့ရုံသူငယ်ချင်းဆိုတော့ အန်တီသမီးလို့ပဲ မှတ်ယူထားပါ့မယ်၊ ဒီတော့ သမီးမှာအခက်အခဲရှိလာရင် အန်တီကိုပွင့်ပွင့်လင်းလင်း တိုင်ပင်နော် သမီး ဟုတ်လား၊ အန်တီအကူအညီပေးမယ် အပြည့်ပေးမယ်”

မေကဆုန်ရင်ထဲ ဝမ်းသာဝမ်းနည်းဖြစ်သွားပြီး မျက်ရည်ပင်ဆို့ချင်လာသည်။ မိခင်၊ မိခင်ဆိုတာ ဘယ်လိုမျိုးလဲ၊ သားသားတွေ၏ အဆိုးအကောင်းသည် မိခင်ပေါ်၌မူတည်တတ်သလား

“နော်သမီး.. အန်တီပြောတာ သဘောပေါက်ရဲ့လား၊ လက်ကောလက်ခံနိုင်ရဲ့လား”

မေကဆုန်မျက်နှာ၌ ကြေကွဲခြင်းအရိပ်အယောင်မှာ ယှက်သန်းသွားသည်ကို ဒေါ်တင်လူလူဘွား သွားသတိပြုမိလို့ သဖြင့် စိတ်ထိခိုက်သွားရသည်။ တကယ်တော့ မေကဆုန်အလေးသည် သနားစရာကောင်းနေသည်။ လောကကြီး၏လှူဖြားမှုအောက်က ယုန်သူငယ်လေးဖြစ်သည်။

“သမီး”

ဒေါ်တင်လူလူဘွားက မေကဆုန်လက်ကလေးကို သာကိုင်ကာခေါ်လိုက်သည်။

“လက်.. လက်ခံပါတယ်၊ ကျေးဇူးလည်းတင်ပါတယ်”

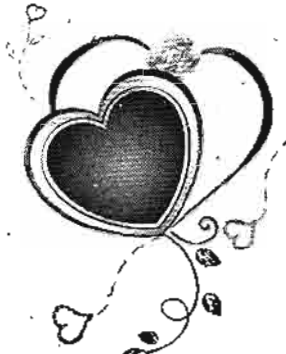
အန်တီ”

တုန်ရီသောအသံလေးကိုထိန်းပြီး ဒေါ်တင်လူလူဘွား အားကြည့်လိုက်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

ဒေါ်တင်လူလူဘွား၏ ဂရုဏာမျက်ဝန်းကို သူမရင်ဆိုင်ထိက်ရသည်။ မေကဆုန်ရင်ထဲ နွေးထွေးသွားသည်။

မိမိမှာခုလို ပညာတတ်သော လှသော သားသမီးကို အလည်စွာဖြင့် ချစ်တတ်သော မိခင်မျိုးရှိနေပါက လောကကြီးသည် အဘယ်မှပျော်စရာ ချမ်းမြေ့စရာကောင်းလိမ့်မည်နည်း...
...
...

အခန်း(၂၇)

“ဟာ.. ဒယ်ဒီ အစောကြီးပြန်လာတယ်”

“ဘေဘီက အထက်တန်းကျောင်းသူဖြစ်လာပြီဆိုတော့ ပညာရေးကအရေးကြီးလာပြီ၊ ဒယ်ဒီမလုပ်လည်းဖြစ်တဲ့ အလုပ်မျိုးကို မန်နေဂျာနဲ့လွှဲထားလိုက်ပြီ၊ သမီးအတွက် အချိန်ပိုပေးမလို့ ဒယ်ဒီဆုံးဖြတ်ပြီးပြန်လာတာ”

မေကဆုန်အတွက် ကံကောင်းခြင်းမင်္ဂလာသည် အိမ်ခါးဝသို့ ဆိုက်ရောက်လာပြီဟု မှတ်ယူလိုက်သည်။
ဖခင်ဖြစ်သူ၏ သားရေအိတ်ကို ဝိုင်းကူလုပ်ကာ အိမ်

သို့ ယှဉ်တွဲလိုက်ပါလာသည်။ ဆိုဖာဆက်တီတွင် ထိုင်မိတော့..

“ဒယ်ဒီကို အအေးတစ်ဖူးလောက်”

“ရမယ် ဒယ်ဒီ”

မေကဆုန်က ပြာပြာသလဲပင် ထယူပေးပြီး ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ ဦးတိုင်းဇော်က မေကဆုန်ကိုအကဲခတ်လိုက်ပြီး အအေးကို မော့သောက်လိုက်သည်။

“ဘေဘီ ကျူရှင်သွားတာ အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ပြေပါတယ် ဒယ်ဒီ၊ အမြွှာညီနောင်ရဲ့မေမေက သိပ်သဘောကောင်းတာပဲ၊ ချောလည်းအတော်ချောတယ်နော်၊ တစ်ခါမှ အနီးကပ်မမြင်ဖူးဘူး မီးကအဝေးကပဲ လှမ်းမြင်ဖူးတာ၊ ခုလိုနီးနီးကပ်ကပ်တွေ့ရတော့မှ ပိုလှမှန်းသိရတယ်”

“ဒယ်ဒီမေးတာ ဆရာတွေအသင်အပြကောင်းရဲ့လား နေရာထိုင်ခင်း အဆင်ပြေရဲ့လား သွားလာရေးကော”

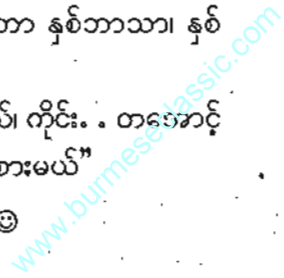
မေကဆုန် ဟက်ခနဲ ရယ်ကာ..

“ဒယ်ဒီကလည်း အန်တီအကြောင်းကလဲ အရေးကြီးတာပဲ၊ မီးသွားခိုင်းရတဲ့အိမ်က အိမ်ရှင်သဘောကောင်းမှ မီးစိတ်ချမ်းသာမှာပေါ့၊ စိတ်ချမ်းသာမှ စာသင်ဖြောင့်မှာ၊ ဒါအဓိကမို့လို့ အရင်ပြောတာ”

“ကိုင်း.. ခင်ဗျားသဘောဗျာ ဆက်ပြော”

“ဆရာတွေကလည်း ဒီနေ့စသင်တာ နှစ်ဘာသာ၊ နှစ်ဘာသာစလုံး ဝွတ်တယ်”

“ခင်ဗျားဝွတ်ဖို့ပဲ အရေးကြီးပါတယ်၊ ကိုင်း.. တဖန်အင်နားမယ် နားပြီးရင် ဘေဘီနဲ့ တင်းနစ်ကစားမယ်”

“ပြောရဦးမယ်ဒယ်ဒီ၊ လှိုင်ဘွားကလည်း ကစားချင်လို့ တဲ့...”

“အမြောထဲကလား”

“ဟုတ်တယ် အငယ်ကောင်”

“သူက ကစားတတ်သလား”

“ကစားနေကြတာပဲ၊ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အိမ်မှာ တော့ သွားသွားကစားခဲ့တာ၊ အဲဒီသူငယ်ချင်းက ပြောင်းသွား တော့ ကွင်းမရှိတော့ဘူးတဲ့”

“ဟုတ်လား နေဦးလေ၊ ဘေဘီကို ဒယ်ဒီအရင်ကျင့်ပေး မယ် တစ်ပတ်လောက်ကျင့်ပြီးမှ သူ့ကိုခေါ်လိုက်ပေါ့၊ လက်ရည် မညီဘဲ ကစားရရင်မနိပ်ဘူး”

မေကဆုန်ဦးတိုင်းဇော်ကို တစ်စုံတစ်ခုပြောရန်အားယူ လိုက်သည်။

ဖခင်စိတ်ဆိုးသွားမှာကိုလည်း စိုးရိမ်သည်။ ဘွားအေ မရှိတော့သည့်နောက်ပိုင်း ဖခင်က သူမအား ပိုဂရုစိုက်လာသည်။ ထိုဂရုစိုက်မှုလေး ဆုံးရှုံးသွားမှာကို မေကဆုန်ကြောက်သည်။

ဦးတိုင်းဇော်က သမီး၏ငြိမ်သက်မှုကြောင့်...

“ဘာလဲဘေဘီ ဒယ်ဒီကို ဘာပြောချင်လို့လဲ”

“မီး တင်းနစ်မကစားချင်ဘူး ဒယ်ဒီ”

“ဟင်... ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ စာကိုချည်းပဲ ကုတ်ချီအောင် ကျက်နေလို့မရဘူးလေ ဘေဘီ၊ တစ်နေ့ကို တစ်နာရီလောက် ဒါမှမဟုတ် နာရီဝက်လောက်တော့ ကစားရမယ်၊ မရဘူး ကစား ရမယ်”

“မီး ဝါသနာပါရာကို ကစားခွင့်မရှိဘူးလား”
ဦးတိုင်းဇော် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ မိမိဆန္ဒစော သွား သည်။ ဟုတ်ပေသားပဲ ဝါသနာမပါတဲ့အလုပ်တစ်ခုကို ဇွတ်လုပ် လျှင် ဘယ်အောင်မြင်နိုင်ပါ့မလဲ။

“ဆောရီး ဘေဘီဆန္ဒကို ဒယ်ဒီမမေးမိဘဲ ဆန္ဒစော သွားတယ်၊ မီးကဘာဝါသနာပါသလဲ ဘာကစားချင်သလဲ”

“အေရိုးဗစ်ကစားချင်တယ် ရေကူးချင်တယ် ဒယ်ဒီ”
ဦးတိုင်းဇော် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

မေကဆုန် ဖခင်မျက်နှာကို အကဲခတ်လိုက်သည်။

“ဘေဘီသဘောလေ အမျိုးသမီးကိုယ်ကာယ အလှသင် တန်းကို ဒယ်ဒီလိုက်အပ်ပေးဖို့တော့”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ဒယ်ဒီ၊ ဒီအတွက်တော့ မပူပါနဲ့၊ အန်တီ တ မီးကိုအကူအညီပေးမှာပါ”

ဦးတိုင်းဇော်က မသိဟန်ဆောင်ကာ...

“ဘယ်အန်တီလဲ”

“ဪ... ဒယ်ဒီကလည်း အမြောညီနောင်တို့ အမေပေါ့”

“အားနာစရာကြီး ဘေဘီရယ်”

“ဘာအားနာစရာရှိသလဲ အပြန်မလှန်ပေါ့၊ သူ့သားက ဒီမှာလာကစားတာပဲ၊ သူလဲမီးကို ဒီလောက်တော့ ကူညီပေးသင့် တာပေါ့၊ သင့်တော်တဲ့နေရာကို အပ်ပေးရုံပဲ၊ နောက်ပိုင်း မီးဘာ သာမီး အချိန်မှန်မှန်လေး သွားကစားရုံပဲ၊ ဂျူနီလည်းရှိတယ် မြဲရိပ်ညိုမှာလည်း ရှိတယ် ဝင်ကြေးပေးရုံပဲ”

မေကဆုန်က တက်ကြွစွာ ပြောနေသဖြင့် ဦးတိုင်းဇော်

www.burmeseclassic.com

က ခေါင်းညိတ်ကာ. . .

“ဒါဖြင့် ကောင်းပြီ. . . ဘေဘီကြိုက်တာ လုပ်နိုင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် စာဘက်မှာလည်း လုံးဝမလျော့ပါးစေရဘူးဆိုတဲ့ ကတိကို ပေးနိုင်မလား”

“ပေးနိုင်ပါတယ် ဒယ်ဒီ”

“တကယ်လား”

“တကယ်ပေါ့”

“တကယ်လို့ ကျောင်းစာဘက်မှာ လျော့ပါးသွားမယ်ဆိုရင်ကော”

“ဒယ်ဒီ မီးကို အပြစ်ပေးနိုင်ပါတယ်”

မေကဆုန်က ရဲဝံ့စွာ ပြောလေသည်။

ဦးတိုင်းဇော်က မေကဆုန်ကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ. . .

“ကောင်းပြီ ဒယ်ဒီပေးမယ့်အပြစ်ကို ကြိုပြောထားမယ်”

“ပြောပါ ဒယ်”

“အမှတ်နည်းသွားရင် ဝိုင်းကျရှင်မတက်ရပဲ အိမ်မှာတစ်ယောက်တည်းပဲ သင်ရမယ် နောက်”

“ဟင်. . . အပြစ်က တစ်ခုထဲမဟုတ်ဘူးလား”

“မဟုတ်ဘူး”

“နည်းနည်းတော့ တရားမျှတမှု တိမ်စောင်းသွားပြီး ထင်တယ်”

“မလိုချင်ဘူး ဒယ်ဒီပြောတာ နားထောင်၊ နောက်တစ်ခုက ရေကူးခွင့်၊ သွားကစားခွင့်ပါမစ် ပိတ်လိုက်မယ် ဘယ်နဲ့လဲ သဘောတူနိုင်ပါ့မလား”

“တူတယ် ဒယ်ဒီ၊ ဒယ်ဒီသမီးပါ အလုပ်တစ်ခုကို မဖြစ်နေလုပ်တတ်တဲ့သူပါ”

“အေးအေး. . . အပြောနဲ့အဟော့ညီပါစေ၊ ဒါဖြင့်. . . ဘေဘီမကစားတော့ ဒယ်ဒီနဲ့ကစားဖို့ လှိုင်ဘွားနဲ့ အချိန်ညှိပေးဦးကွာ၊ ဒယ်ဒီကညနေခြောက်နာရီကနေ ခုနစ်နာရီအတွင်း အချိန်ပေးမယ်ကွာ အခြားကစားချင်တဲ့သူရှိရင်လည်း လာကစားနိုင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် လမ်းသူရဲလေးတွေတော့ မဖြစ်စေနဲ့”

“အဟာ. . . ဒယ်ဒီကလည်း လမ်းသူရဲလေးတွေက ဒီလိုဘယ်ကစားမလဲ၊ လမ်းမှာပဲနေ လမ်းမှာပဲပျော်နေမှာပေါ့”

“အေး. . . ဒါဖြင့်ပြီးရော ဒယ်ဒီရေချိုးပြီး နားလိုက်ဦးမယ်”

“ဘယ်အချိန် ထမင်းစားမလဲ”

“ခုနစ်နာရီ. . . ဘေဘီကော. . .”

“ဒယ်ဒီနဲ့အတူတူစားမယ်”

“ကောင်းပြီ”

ဦးတိုင်းဇော် သားရေအိတ်ကိုဆွဲပြီး အပေါ်ထက် သူ့အိပ်ခန်းသို့ တက်ခဲ့လေသည်။

ရင်ထဲ၌အတိုင်းမဆသော ကြည်နူးမှုလေးများ ရိုက်ခတ်တာ ပျော်ရွှင်နေလေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်. . .

မနက်ဖြန်ချစ်သူနှင့်တွေ့ရန် ချိန်းဆိုထားကြ၍ဖြစ်သည်။ ငယ်မူငယ်သွေးကြွကာ ပျော်ရွှင်စွာ လေချွန်လိုက်မိလေသည်။

အချိန်(၂၈)

(၂၉)လမ်း အထက်ဘလောက်ရှိ စားသောက်ဆိုင်အတွင်းဝင်ကာ အပေါ်ထပ်သို့ တန်းတက်ခဲ့သည်။

ကြိုရောက်နေနှင့်သော ဦးတိုင်းဇော်က ဒေါ်တင်လူလူဘွား တက်လာသည်ကိုမြင်သည်နှင့် ထကြိုလိုက်သည်။

“လာ.. လူလူ”

“ဇော်ရောက်တာကြာပြီလား၊ လူလူနည်းနည်းနောက်ထဲသွားတယ်”

နှစ်ဦးသား အတွင်းကျကျနေရာမှာ နေရာယူအပြီး၌..

“ဘာစားမလဲ”

“ဇော်ကော”

“ဘာကာ၊ ကြက်ကင်၊ ဆိတ်သားကင်နဲ့ ဘီယာမှာထားတယ်”

“ဘီယာသိပ်မသောက်နဲ့လေ ဇော်”

“အလကားစတာ၊ ခု လူလူနဲ့တွေ့ရတဲ့အချိန်မျိုးမှာ ဇော်အတွက် ဘာမှမလိုဘူး၊ မတွေ့ရတဲ့အချိန်မျိုး သိပ်သတိရတဲ့အခါမှ ဘီယာကိုအဖော်ပြုပြီ လွမ်းစိတ်ကိုဖြေရတာ”

ဒေါ်တင်လူလူဘွားက ဦးတိုင်းဇော်မျက်နှာကို ငေးကြည့်ရင်း...

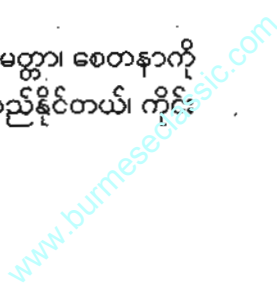
“စောင့်ပါဦးဇော် သားညီနဲ့ကော အဆင်ပြေရဲ့လား”

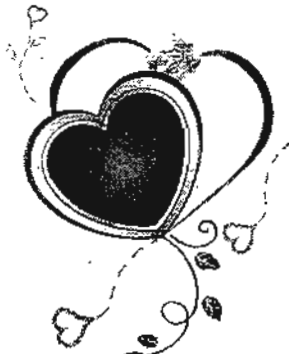
“ပြေပါတယ် ဒီကောင်လက်ရည်တကယ်ကောင်းတာပဲ၊ သူငယ်နဲ့လူကြီးဆိုတော့ ဇော်မနည်းလိုက်ရတယ်၊ အမောခံနိုင်ခြင်းတော့ မတူတော့ဘူးလေ ဘေဘီအခြေအနေကကော”

“ကောင်းပါတယ်၊ သူ လူလူကို ခင်တွယ်နေပုံရတယ်၊ အိမ်ရောက်တာနဲ့ လူလူကို တန်းရွာတာပဲ၊ မတွေ့ရင် မေးတော့တာပဲ၊ ဒီနေ့ကလေးတွေ့ရဲ့ ချစ်ခင်ယုံကြည်ကိုးစားအားထားမှုကို တော့ လူလူ ကိုယ့်လိပ်ပြာမလုံဘူး..”

“သူတို့အတွက်ပဲလေ လူလူ မိဘရဲ့မေတ္တာ၊ စေတနာကို ကြိုတင် ဘဝရောက်မှ သားသမီးတွေဟာ နားလည်နိုင်တယ်၊ ကိုင်းအလေ လူလူ”

“ဇော်.. ဘာပြောချင်လို့လဲ”

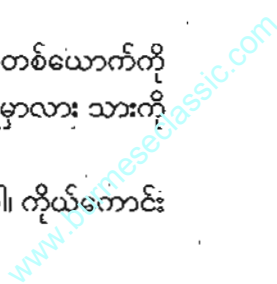

အခန်း(၃၁)

“ရော့ . . ဘေဘီ၊ သမီးကို ဆေးလည်းကုပေးရသေး
ထမင်းလည်းကျွေးရသေး ကိုယ်ကာယအလှသင်တန်းလည်း
လိုက်အပ်ပေးရသေးနဲ့ ဒယ်ဒီတို့ဘက်က တစ်ခုခုတော့ တွေ့
တုန့်ပြန်သင့်တယ်”

ဦးတိုင်းဇော်ကား ရောက်ရောက်ချင်း မေကဆုန်က
ကြိုသည်။ မေကဆုန်ကို တိုးတိုးတိတ်တိတ်ပြောပြီး ပလတ်စာ
အုပ်ထားသော လက်ဆောင်ကြိမ်ခြင်းကို ထုတ်ပေးလိုက်ရာ-

“အား . . လေးတယ်”
လှိုင်ဘွားက ပြေးဆင်လာပြီး . . .
“အားနာစရာကြီး အန်ကယ်ရယ်”
ဟုဆိုကာ မေကဆုန်လက်မှ လှမ်းယူလိုက်သည်။
ပြီးတော့ . . .
“အိမ်ထဲကို ဝင်ပါဦး အန်ကယ်၊ သားတို့ မေမေနဲ့ တွေ့
အောင်၊ ပြီးတော့ အအေးသောက်ရအောင်”
“ရပါတယ်သား နေပါစေ၊ သားတို့ပြီးရင် သွားရအောင်
အန်ကယ်ကားပေါ်ကပဲ စောင့်ပါမယ်”
ဦးတိုင်းဇော်က မူလိုက်သည်။
လှိုင်ဘွားက ဧည့်ခန်းစားပွဲပေးတွင် ခြင်းကိုတင်လိုက်ပြီး
ခင်အား . . .
“မေမေ ခေါ်ပါဦး အန်ကယ်က မေမေ့ကို ရှိန်နေပုံပဲ”
“အိုကွယ် သားတို့ခေါ်ပြီးပြီးပဲ . . သူ့မှမလာချင်တာကို
မေကအောက်ကျနောက်ကျခံပြီး သွားခေါ်ရမှာလား”
ခိုင်ဘွားက မိမိ၏မိခင်သည် ကလေးဆန်ပါလားဟု ယခု
သဘောပေါက်တာ . . .
“မေမေကလည်းဗျာ ကိုယ်ကအိမ်ရှင်ပဲ ဝတ္တရားကျေ
တာပေါ့”
“ကျိကျိတက်ချမ်းသာတဲ့ မုဆိုးဖိုဘော့စ်တစ်ယောက်ကို
မိမိတစ်ယောက်က လိုလိုလားလားဖိတ်ခေါ် ရမှာလား သားကို
မေကဆုန်ကြားသွားဦးမယ်”
“မဆိုင်ပါဘူးမေမေ့ရယ် လူသာမခါနပါ။ ကိုယ်ကောင်း

ရင် ခေါင်းမရွေ့ပါဘူး”

“သားတို့ခေါ်စေချင်ရင် မေမေ ခေါ်ပွဲမယ်၊ ဒါကလည်း သားတို့မျက်နှာ မေကဆုန်မျက်နှာကြောင့်နော်”

ဒေါ်တင်လူလူဘွားက ကျွန်ရော့ဖြင့် ထပြီး ပေါ်တံခါး ဘက်ထွက်ကာ . . .

“မေကဆုန် သမီးဒယ်ဒီကို အိမ်ပေါ်ခေါ်ဦးလေကွယ်”

“ဒယ်ဒီက မတက်တော့ဘူးတဲ့”

“အအေးလေးဘာလေး သုံးဆောင်ရအောင်ပါ”

“လာကွာ ဒယ်ကြီးကလည်း”

ဦးတိုင်းဇော်၏ ကားတံခါးကိုဖွင့်ပြီး မေကဆုန်က လိုက်သည်။ ဦးတိုင်းဇော်က ဆင်းလာပြီး . .

“အားနာစရာကြီး ဘေဘီရာ၊ သမီးပါ စားသောက် မကဘူး အဖေကပါ လာဒုက္ခပေးသလိုဖြစ်နေပါဦးမယ်”

“ကျွန်မတို့စေတနာ ဒီလောက်မခွဲပါဘူး ဦးတိုင်းဇော် ဒီအတိုင်းသာဆိုရင် သားညီကိုတောင် ပေးကစားဖို့ ခက်နေ ထင်တယ်၊ ကွင်းမှာလည်း လာကာစားသေး အအေးလည်း တို့ သေး မုန့်လည်းကျွေးသေးဆိုတော့ မခက်ပါလား”

“ဟာ . . ဒီလိုမတွက်ပါနဲ့ဒေါက်တာ ကျွန်တော့်မှာ လောက်နဲ့မခွဲသွားပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ဒီလက်ဆောင်တွေက ဘာလုပ်တာလဲ”

ခိုင်ဘွားနှင့် လှိုင်ဘွား မျက်စိမျက်နှာပျက်နေသည်။ ခင်မေမေထံသို့ နောက်ပိုးကြေးဖြင့် ဘိုးဘိုးထံ ဝင်ထွက်ကာ လက်ဆောင်ပေးကြသော လူပျိုးကြီးအပုတ်သိုးများကဲ့သို့ မေ

နန်ဖခင်ကို ဘုတောထုတ်မှာစိုးရိမ်နေသည်။

“ကျွန်တော်သမီးကို ဂရုစိုက်တဲ့အတွက် ကျေးဇူးပြုတာ ဒေါက်တာ”

ဦးတိုင်းဇော်က ခပ်တည်တည်ပင် ဝင်ထိုင်ကာ ဖြေလိုက် သည်။

လှိုင်ဘွားက နက်စိဘလက်ကော်ဖီကို သံပုရာသီးစိပ် ထလေးညစ်ကာ ယူလာပေးသည်။ ဒေါ်တင်လူလူဘွားမှ . . .

“ဪ . . သားညီတောင် ဇော် အကြိုက်သိနေပါလား။ ဟုစိတ်တွင်ကြိတ်၍ ဝမ်းသာသွားသည်။

“မေမေကလည်း အန်ကယ်က စေတနာနဲ့ပေးတာကို၊ သုံးဆောင်ပါအန်ကယ် ကျွန်တော်လက်ရာက မေမေလက်ရာ သောက်တော့ မကောင်းဘူးထင်တယ်”

“စေတနာနဲ့ဆိုရင် ဘယ်အရာမဆို ကောင်းပါတယ် ဆောင်လှိုင်ဘွား”

မေကဆုန်က ဖခင်ဘေးကပ်ထိုင်ကာ . . .

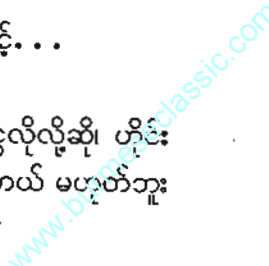
“အန်တီတို့က ကားတစ်စီးပြန်ရောင်းမလို့တဲ့ဒယ် အဲဒါ သို့မှာ ငွေပိုရှိရင် ဝယ်လိုက်ပါလား”

ဦးတိုင်းဇော်က ဒေါ်တင်လူလူဘွားအား လှမ်းကြည့် လိုက်သည်။

ဒေါ်တင်လူလူဘွားက အားနာဟန်ဖြင့် . . .

“အို . . သမီးကို ဘယ်သူပြောသလဲ”

“လှိုင်ဘွားဘိုးဘိုး နိုင်ငံခြားသွားဖို့ ငွေလိုလို့ဆို၊ ဟိုင်း ထုတ်ရောင်းပြီး တစ်စီးပဲသုံးတော့မယ်လို့ပြောတယ် မဟုတ်ဘူး

လား အန်တီ”

“ဟုတ်ပါတယ်. . ဒါပေမယ့် သမီးဒယ်ဒီ မလိုအပ်ဘဲ သမီးတိုက်တွန်းမှုနဲ့ ယူလိုက်ရတာမျိုး မဖြစ်စေချင်ဘူး”

“ဦးတိုင်းဇော်က”

“ဒီလိုလဲ. မဟုတ်ဘူးလေ ဒေါက်တာ၊ ကျွန်တော်က အိမ်ခြံမြေဝယ်လိုက် ဆောက်လိုက် ရောင်းလိုက်အပြင်၊ ကားလည်း ဒီလိုပဲ ဝယ်တယ်၊ မြတ်ရင်ရောင်းတယ် မမြတ်သေးရင် မရောင်းဘဲ သုံးနေလိုက်တယ် ကျွန်တော့်အတွက် အနွဲ့မရှိပါဘူး၊ ဒါမီးပွားရေးပါ အားနာစရာမရှိပါဘူး ခုကားရှိသလား”

“မရှိပါဘူး ဘိုးဘိုးယူသွားတယ် ကျွန်တော်စီးနေတာကားပါ”

“ကောင်းတယ်. . မော်ဒယ်မြင့်သားပဲ၊ ဈေးပြောလေ မနက်ပြန်သားယူလာခဲ့ အန်ကယ်ပေးနိုင်တဲ့ဈေးပေးမယ် ရောင်းနိုင်ရင် တစ်ခါထဲယူထားလိုက်မယ် မဟုတ်ဘူးလား ဒေါက်တာ”

ဒေါ်တင်လူလူဘွား ခေါင်းညိတ်လိုက်သည် အမြှာညီနောင်က မိခင်ကိုမကျေမနပ်ဖြစ်လာသည်။ မိခင်သည် မိမိတို့အပေါ်ဒီလောက်ကောင်းနေသော ဦးတိုင်းဇော်အပေါ်၌ အားနာမှုဖြင့် နည်းနည်းပါးပါး လိုက်လျောမှုလေးများ ပြုလုပ်သင့်သည်ထင်သည်။ ယခုအေးစက်စက်နှင့်. . .

“သားတို့ ကျောင်းကြို/ကျောင်းပို့အတွက်များ အခမဲ့အခဲဖြစ်နေမလား”

“ကျွန်မပဲ ကြိုပို့ရမှာပေါ့ ဦးတိုင်းဇော်”

“ဟင်. . ပင်ပန်းနေမှာပေါ့”

ဦးတိုင်းဇော် သတိလက်လွတ်ဖြစ်သွားသည်။ သူ့မျက်နှာမှ ကြင်နာမှု အရိပ်အရောင်များကိုလည်း မနည်းပြန်ရုပ်သိမ်းပျောက်သည်။

“ရပါတယ် ကျွန်မသားတွေအတွက် အပင်ပန်းခံနိုင်ပါသေး”

မိခင်၏ မိခင်မာန်ဝံ့သော စကားကို ဦးတိုင်းဇော်က ချစ်မိန်းလှမ်းကြည့်ကာ မထိတထိလေးပြောလိုက်သည်။

“လေးစားပါတယ် ဒေါက်တာ၊ မိန်းမသားတစ်ယောက်ရဲ့ ဇွန်အားနဲ့ သားသမီးတွေအပေါ် ခုလိုလိုလေးသေးမရှိ ထားနိုင်တာကို ကျွန်တော်လေးစားပါတယ်၊ ကိုင်းခွင့်ပြုပါဦး သားတို့ သမီးတို့အဆင်သင့်ဖြစ်ရင် သွားကြရအောင် မောင်ခိုင်ဘွားကို ဆော့ ရှေ့ကွင်းပို့ပေးရမလား”

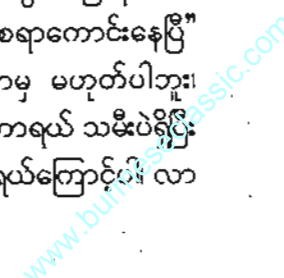
“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အန်ကယ် မေမေပို့ပေးမယ် ပြောပါတယ်”

“မဟုတ်တာကွာ ရှေ့ကလပ်က ဝေးပါတယ် လိုက်ခဲ့ပါ မောင်ခိုင်ဘွား၊ ဦးကြီးကို ပို့ခိုင်းကြိုခိုင်းမယ် ပြီးမှ ညီလေးနဲ့ အတူပြန်ပို့ပေးမယ် ခွင့်ပြုပါနော် ဒေါက်တာ”

ဒေါ်တင်လူလူဘွားက. . .

“ကျွန်မတို့ မိသားစုအပေါ် ကျေးဇူးတွေတင်ပြီးရင်းတင်နေရအောင် မလုပ်ပါနဲ့ ဦးတိုင်းဇော်၊ အားနာစရာကောင်းနေပြီ”

“ဟာ. . ကျွန်တော်ဘယ်လိုသဘောမှ မဟုတ်ပါဘူး၊ စာလေးချစ်တတ်တဲ့စိတ် ကျွန်တော့်မှာ ရှိနေတာရယ် သမီးပဲရှိပြီး သားမရှိတဲ့အတွက် သားတို့ကို ချစ်ခင်မိတာရယ်ကြောင့်ပါ။ လာ

မင်းအမေစိတ်မပြောင်းခင် အမြန်ဆုံးရွှေကြစို့”

“သားတို့လိုက်သွားမယ်နော် မေမေ”

“အင်း.. မိုးမချုပ်စေနဲ့နော် မေမေ ထမင်းစားစောင့်နေမှာ”

“ဟုတ်ကဲ့မေမေ”

“ခွင့်ပြုပါဦး ဒေါက်တာ”

“ကောင်းပါပြီ ဦးတိုင်းဇော်”

ရင်းတွင်းမှာတော့ ကြိုတင်၍ ရယ်မောနေကြသည်။

မေကဆုန်က ဖင်၏မျှော်ကြနေသောသဏ္ဍာန်ကို ရိပ်စားမိလိုက်သည်။

ဖခင်သည် လူငယ်တစ်ဦးလို လှိုင်ဘွားတို့နည်းတူ တက်ကြွဖျတ်လတ်ကာ မျှားတူးလျက်ရှိသည်။

ယခင်က ဒီလိုမဟုတ်ချေ။

အိမ်အကပ်နည်းကာ မိုးချုပ်မှပြန်လာပြီး ဘီယာသောက်ကာ အိပ်လေသည်။ မိမိကိုတော့ လိုအပ်တာကို အမြဲမေးတတ်သည်။ ဘွားဘွားမရှိတော့သည့်အတွက် အိမ်ကပ်ခြင်းဖြစ်မည်။

“အန်ကယ်အပေါ် မေမေဆက်ဆံမှုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ရင့်သီးနေရင် ကျွန်တော်တောင်းပန်ပါတယ် အန်ကယ်”

“နဲဗားမိုင်းပါ မောင်လှိုင်ဘွား ပညာတတ်ပြီး ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးတတ်တဲ့မိန်းမတွေရဲ့မာနနဲ့ မိခင်ရဲ့မာနကို အန်ကယ်နားလည်ပါတယ်။ မင်းတို့ဟာ သိပ်ကံကောင်းတဲ့ ကလေးနှစ်ယောက်ပါ။ ဖခင်မရှိတော့ပေမယ့် မျက်နှာမငယ်ရအောင် စွမ်းဆောင်နိုင်တဲ့ မိခင်မျိုး ရထားတဲ့အတွက် သိပ်ကိုကံကောင်းပါ”

သယ်”

“သားတို့ နားလည်ပါတယ် နှစ်နှစ်ပါပဲအန်ကယ်။ ဆယ်ဆန်းဆောင်ပြီးသွားရင်တော့ သားတို့လမ်း သားတို့ဆက်လျှောက်ကြမှာပါ။ မေမေကို ဒုက္ခမပေးတော့ပါဘူး”

“အိုး.. သားတို့လမ်း သားတို့လျှောက်မယ် ဆိုကာက”

“သားတို့က နိုင်ငံခြားသွားပြီး အင်ဂျင်နီယာတက္ကသိုလ်တက်မယ် ကိုကိုက ဆေးတက္ကသိုလ်တက်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားကြလို့ပါ”

“ဟင်ဒီလိုဆိုရင် အမေကြီးတစ်ယောက်ထဲ ဖြစ်ကျန်နေမှာပေါ့”

“အဲဒီအချိန်ဆို ဘိုးဘိုးပြန်လာလိမ့်မယ်ထင်တယ် အန်သယ်”

ကလေးများက သဘောရိုးဖြင့် ပြောလေသည်။ မေကဆုန်က ဖခင်ကိုငဲ့စောင်းကြည့်ကာ..

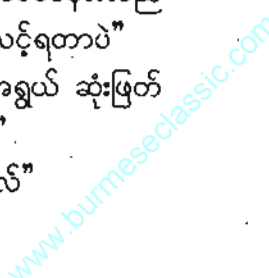
“မီးကလည်း ဆေးတက္ကသိုလ်တက်မှာ ဒါပေမယ့် ဒယ်ဒီခွဲသွားစရာမလိုဘူး”

“ဒယ်ဒီ ကံကောင်းတာပေါ့”

“အချိန်တန်ရင် ခွဲကြမှာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့မေ့ကို ခွဲတာက ကောင်းသောခွဲခွါခြင်းပဲ ဒါကိုမေမေနားလည်ပုံရုဏ်ယူနေလိမ့်မယ်လို့တော့ သားတို့မျှော်လင့်ရတာပဲ”

“အချိန်တွေ ရှိပါသေးတယ်။ သားတို့အရွယ် ဆုံးဖြတ်ဆုံးဆိုတာ တည်မြဲချင်မှ တည်မြဲတာမျိုး.. .”

“သံဓိဋ္ဌာန်ချထားပြီးသားပါ အန်ကယ်လ်”

ခိုင်သွားက ပြတ်သားစွာပြောလေသည်။

ဦးတိုင်းဇော်စိတ်ထဲ ချစ်သူအပေါ် သနားသွားလေသည်။ သားသမီးဆိုတာ ဧည့်သည်ပဲ မိဘရင်ခွင့်၌ အတောင်အလတ် မစုံခင်သာ ခေတ္တခဏလေးနားခိုပြီး အတောင်အလက်စုံလာလျှင် လွတ်လပ်စွာပျံသန်းကြတော့မည်။

“သားတို့ အမေကောသိရဲ့လား”

“မေမေကိုတော့ မပြောရက်လို့ မပြောသေးပါဘူး ဆရာ ဝန်ဖြစ်ချင်တယ်၊ အင်ဂျင်နီယာဖြစ်ချင်တယ် ဒီလောက်ပဲ သိထားပါတယ်”

“မေကဆုန် နင်သွားမပြောနဲ့နော်”

“ပြောမယ်”

“ဟာ. . မှားပြီထင်တယ် ကိုကို”

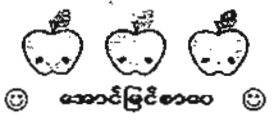
“ကိစ္စမရှိပါဘူး နှစ်မဲတစ်မဲဆိုရင် သူနဲ့သွားနိုင်တယ်”

“ငါ့ဘက်က ဒယ်ဒီစစ်ကူမှာပေါ့ ဟုတ်တယ်နော် ဒယ်ဒီ”

“ဒယ်ဒီ နှာစေးနေတယ် သမီး”

ဟု ဦးတိုင်းဇော်က ပြောလိုက်သဖြင့် အမြွှာညီနှောင်က ရယ်နေသည်။ မေကဆုန်က မကျေမနပ် မျက်စောင်းထိုးလိုက်သည်။

ဦးတိုင်းဇော်က ကလေးများ၏ ရင်နှီးမှုကို ကျေနပ်သွားသည်။ ကလေးများမိမိ လေးစားယုံကြည် အားထားလာကြသည် မိမိတို့အတွက် အောင်ပွဲဖြစ်လိမ့်မည်။

အခန်း(၃၂)

သားနှစ်ယောက်ရေချိုးပြီး ဆင်းလာကာ ထမင်းစားဝိုင်း ထိုင်လိုက်ကြသည်။ ဒေါ်တင်လူလူဘွားက သားနှစ်ယောက်ကို အကဲခတ်လိုက်သည်။ မိမိ၏ပန်းကန်ထဲသို့ အသီးသီးဦးချပြီး ထမင်းစားလေတော့သည်။

“မေမေ သားတို့ကို တစ်ခုပြောရဦးမယ်”

“ဘာများလဲ မေမေ”

“မေမေက မုဆိုးမမှတ်လား သားတို့၊ ဒီတော့ အသွား

www.burmeseclassic.com

အလာအနေအထိုင် ဆင်ခြင်ရမယ် သားတို့သူငယ်ချင်းအချင်းချင်း ရင်းနှီးကြလို့ ဝင်ထွက်ကြတာ အကြောင်းမဟုတ်ပေမယ့် လူကြီးကပါ ပါလာပြီဆိုတော့ မေမေ့ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိပါးလာမှာ စိုးရိမ်တယ်”

“ဒါကတော့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုစိုက်နေရရင် လောကကြီးမှ နေစရာတောင် ရှိတော့မှာမဟုတ်ဘူး ယုပန်တို့အိမ်ကို ကြည့်ပါလား အိမ်နီးချင်းဖြစ်ပြီး သူ့အိမ်မှာ ပိုင်းဖို့ကြတော့လည်း ကရိုကထမခံနိုင် ဆရာတွေကြိုပို့ဖို့ကြတော့လည်း တာဝန်မယူချင်၊ ဒါကို မေကဆုန်က နားလည်တယ်၊ အန်ကယ်ကလည်း သဘောပေါက်တယ်၊ ဒါကြောင့် တမင်ပေးတာ နောက်လည်း ပေးလိမ့်ဦးမှာပဲ”

“မေမေ လက်မခံချင်ဘူး”

“မေမေက တင်းမာလိုက်ရင် မေကဆုန်က သားတို့ အိမ်မှာ အနေအစား ဘယ်ရဲတင်းတော့မလဲ၊ မေမေ ခေါင်းထဲမှာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို မထည့်ပါနဲ့ ကိုယ့်မိသားစု စိတ်ချမ်းသာဖို့ အရေးကို ကိုယ်လုပ်သင့်တာ ကိုယ်လုပ်မယ်၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ မထိခိုက်ရင် ပြီးတာပဲ မှတ်လား”

“သားတို့ သဘောပါလေ၊ ဒါပေမယ့် သားတို့ကတော့ အဲဒီလူကြီးကို အိမ်ကိုခဏခဏမဖိတ်ခေါ်နဲ့နော်”

လှိုင်ဘွားက မိခင်အား လှမ်းကြည့်ကာ . .

“သားတို့မဖိတ်ခေါ်ဘဲ သူ့ဘာသာသူလာရင်တော့ သာဓကညီတို့တိစ္စမဟုတ်တော့ဘူးနော် မေမေဘာသာ ပြောရှင်းရမှာ”

“ဘာရယ် ဒီကောင်လေးဟာ”

ဒေါ်တင်လူလူဘွားက လှိုင်ဘွားအာ မာန်မဲလိုက်ပြီး ရှက်တိုးရှက်ကန်းဖြစ်သွားလေသည်။

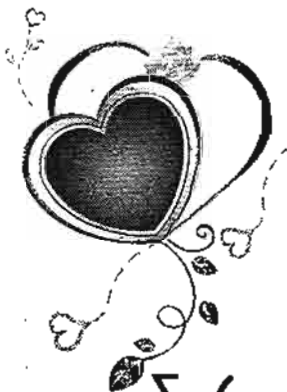
ခိုင်ဘွားကမိခင်ကို လျှပ်တပြက်ကြည့်လိုက်ပြီး မသိကျိုးနဲ့ပြုကာ ထမင်းဆက်စားနေလိုက်သည်။ စိတ်ထဲတွင်တော့ အနည်းငယ် ထူးဆန်းသွားသည်။

မိမိတို့ငယ်စဉ်ကတည်းက ဖခင်ဆုံးသွားပြီးသည့်နောက်ပိုင်း မိခင်ကို လာရစ်ကြသူ လူပျို၊ တစ်ခုလပ်၊ မုဆိုးဖိုများရှိခဲ့ကြသည်။ မိခင်မျက်နှာပြင်ပေါ်မှ ယခုလိုအရေးကြောင်းမျိုး မတွေ့ရပါ။ ယခု ထူးတော့ထူးသည်။ ဦးတိုင်းဇော်လို လူချောလူသန် တလည်း ပျိုးတိုင်းကြိုက်သည့် အသွင်အပြင်လက္ခဏာမျိုး ဆိုတော့လည်း မိခင်စိတ်လှုပ်ရှားသွားသလား။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အိမ်ထောင်ရေးကံမကောင်းဘဲ ဘဝကို ယောက်ျားတစ်ဦးလို ရုန်းကန်နေရသော မိခင်အတွက် သူမစိတ်ချမ်းသာလှချမ်းသာနှင့် နားခိုစရာရင်ခွင်သစ် ရှာမည်ဆိုပါက ဒီမိတ်ကြည်ဖြူနိုင်ရမည်ဟုတွေးကာ လှိုင်ဘွားကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

လှိုင်ဘွားကတော့ ဘာကိုမှ ငေးလေးနက်နက်ထား တန်မရှိဘဲ ထမင်းဆက်စားနေလေသည်။ ညရောက်မှ ဆွေးနွေးကြည့်ရမည်ဟု . . .

အခန်း(၃၃)

ကြောင်းကို ခွင့်ပန်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဖခင်ဦးအောင်ဘွားက အေးအေးဆေးဆေးပင် ပြန်ပြော
လိုက်သဖြင့် ဒေါ်တင်လူလူဘွားက. . .

“ကျွန်မလည်း အခြေအနေအရပါ အဖေ၊ လိုအပ်ရင်
ခွင့်ပြောမလို့ စိတ်ကူးထားပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သားတို့ရဲ့ စိတ်ထဲ
မှာ သူ့ဖခင်ရဲ့ စွပ်စွဲချက်တွေဟာ မှန်ကန်ပါလားလို့ ထင်သွားမှာ
တို့လည်း စိုးရိမ်တယ်”

“တကယ်လို့ကလေးတွေက သဘောမတူဘူးဆိုရင် ငါ့
သမီး ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်မလဲ”

“အဲဒီအတွက်တော့ ကျွန်မ မစဉ်းစားရသေးဘူး အဖေ”

“အေးလေ အဖေအနေနဲ့တော့ ကန့်ကွက်စရာမရှိပါဘူး။
သမီးတို့အိမ်ထောင်ရေးမှာ ကိုယ်စီမံသလိုဖြစ်မလာတာကို တွေ့
ရလေ စိတ်မကောင်းဖြစ်ပြီး နောင်တရခဲ့ပြီးပြီ၊ ငါ့သမီးမှာ ထပ်ပြီး
စိတ်ဆင်းရဲစရာ မတွေ့ကြုံရရင် ပြီးတာပါပဲ၊ ကလေးတွေကလည်း
ဤညဖြူတယ်ဆိုရင် ဘာပြောစရာလိုသလဲ အဖေ သဘောတူ
ပါတယ်”

“ကျွန်မ အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို အဖေအဖေ စာနဲ့ရေး
ပြောပါမယ်၊ ဒါပေမယ့် ကလေးတွေ ပညာရေးအဟန့်အတား
ဖြစ်မှာစိုးတဲ့အတွက်တော့ ကျွန်မဖွင့်မပြောသေးဘဲ အဖေ အသိ
ပေးစေချင်ဘူး”

“အဖေဝင်မပါတော့ဘူး. . . သမီး စိတ်ချလက်ချသာနေ
တိုင်း အဖေကိုပြောချင်တာ ဒါပဲလား၊ အဖေ ရွှေတိဂုံဘုရားသွား
လိုက်ဦးမယ် သမီးသွားစရာမရှိရင် ကားယူသွားမယ်”

“တစ်ပင်လဲလို့ တစ်ပင်ထူတဲ့ကိစ္စမှာ အဖေအနေနဲ့ က
ကွက်စရာမရှိပါဘူး သမီး၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်အရာမဆို ပွင့်ဖွင့်
လင်းလင်းပဲကောင်းတယ် ကလေးတွေအပေါ် လျှို့ဝှက်ချက်ထဲ
ခု ထားတာတော့ မကောင်းဘူးလို့ ထင်တယ်”

ဒေါ်တင်လူလူဘွားက ဖခင်နိုင်ငံခြားသို့မသွားခင် မိမိ
တိုင်းဇော်တို့၏ ပြန်လည်ဆုံဆည်းမှု အခြေအနေကိုပြောပြီး
ကလေးဆယ်တန်းဖြေပြီးလျှင် ဖွင့်ပြောကာလက်ထပ်မည့် အ

www.burmeseclassic.com

“ဟုတ်ကဲ့အဖေ ညနေဆေးခန်းမီရင် ပြီးတာပါပဲ”

“အေးအေး”

ဖခင်ဦးအောင်ဘွားထံမှလည်း လျော့လျော့လူလူ ခွင့်ပြုချက်ရလိုက်သဖြင့် ဒေါ်တင်လူလူဘွား အတန်ငယ် စိတ်အေးသွားသည်။

ကလေးတွေက အောက်ထပ်၌ကျရှင်သင်နေကြသည်။ ခြောက်ယောက်ပိုင်းဖြစ်သဖြင့် စည်စည်ကားကား သည်။

မိန်းကလေးဆို မေကဆုန်နှင့် ယုပန်သာရှိသည်။ ယုပန်က ခြေရင်းခြံမှဖြစ်သည်။ အိမ်နီးချင်းဖြစ်သဖြင့် သူ့မိဘများထက်လည်း ဒီပိုင်းကို သဘောတူသည်။ ဘယ်လိုနည်းနှင့် ချမ်းသာကြသည်မသိ။ ကားသုံးလေးစီးပိုင်သော်လည်း ဆရာတွေကြိုပို့ကိုးကိုတော့ တာဝန်မယူချင်ကြ။

လှိုင်ဘွားကတော့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းသမားဖြစ်၍ မထေ့နပ်ချင်။ ယုပန်ကို ကပ်စီးဟုခေါ်သည်။ ယုပန်က အရေးမလုပ်။

“ကပ်စီးနည်းတာဘာဖြစ်သလဲ၊ နာမည်ဆိုးပေမယ့် ကုန်သက်သာတယ် စုတ်ဘွားရဲ့”

ကလေးများကြားဝယ် ဒေါ်တင်လူလူဘွား ဘယ်သောအခါမှ ဝင်မပြော။

ယုပန်က လှိုင်ဘွားကို စုတ်ဘွားခေါ်သည်။ သားတို့က အတူလာတတ်သော အခြားယောက်ျားလေးနှစ်ယောက်မှ ထေ့လုံးဟုခေါ်သော မောင်ထင်အောင်ကျော်နှင့် ဂျပုဟုခေါ်သော မောင်နိုင်မြင့်ဦးဖြစ်သည်။ လေးလုံးကတော့ စာဖျိုးဖြစ်သည်။

အားလုံးထဲမှာ အတော်ဆုံးဖြစ်သည်။

ဂျပုကတော့ အားလုံးထဲမှာ အပျော်တတ်ဆုံးဖြစ်သည်။

စာအညံ့ဆုံးကတော့ ယုပန်ဖြစ်သည်။

ဂျပုကော လေးလုံးကပါ ဆရာများကို နီးစပ်လျှင် နီးစပ်သလိုအကြံအပိုပါ တာဝန်ယူပေးသဖြင့် မေကဆုန်၏ ပင်တိုင်အနိုက်ဘာဦးကြီးမှာ သက်သာသွားသည်။

စာသင်နေရာကို မသိမသာ အကဲခတ်လိုက်ပြီး အိမ်၏ ဘဟီရကလေးမကို ဆရာမနားလျှင် ပြင်ဆင်ကျွေးမွေးရန် မှာကြားပြီး အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ တက်လာခဲ့သည်။

စီးပွားရေးက သိပ်မကောင်းချင်. . .

ဆေးခန်းတွေက အပြိုင်အဆိုင်ပေါ်လာသည်။ ပါရဂူဘွဲ့ကလည်း အချိန်သိပ်မပေးနိုင်တော့။ ပါရဂူအတွက် စမ်းသပ်ခန်းထားတွေ မြင့်လာသည်။ အလုပ်သမားတွေကလည်း အလုပ်အကိုင်များသည်။ စိတ်မချရသည်ကလည်းရှိသည်။

ဦးတိုင်းဇော်ကို ချစ်သူတစ်ယောက်အနေနဲ့ တိုင်ပင်ချင်သော်လည်း ငွေရေးကြေးရေး ပတ်သက်လာမည့် ကိစ္စမျိုးဖြစ်သဖြင့် မတိုင်ပင်ချင်။

အိမ်စရိတ်ကာမိအောင် ကားတစ်စီးရောင်းပြီးသည်နှင့် ဘာဘာပါ ဖြုတ်လိုက်သည်။ အိမ်၌ အိမ်ဖော်နှစ်ယောက်တော့သည်။ သားအမိနှစ်ယောက်ဖြစ်သဖြင့် မဖြုတ်။

ဆေးခန်း၏ဝင်ငွေသည် သားတို့ကျရှင်စရိတ်နှင့် အိမ်စရိတ်သာ ရှိတော့သည်။ စုဆောင်းထားတာတွေသည် ကြီးမားသောစရိတ်ထဲ ပွန်းပဲ့ပါသွားတတ်လေပြီ။

မြပုလဲခင်

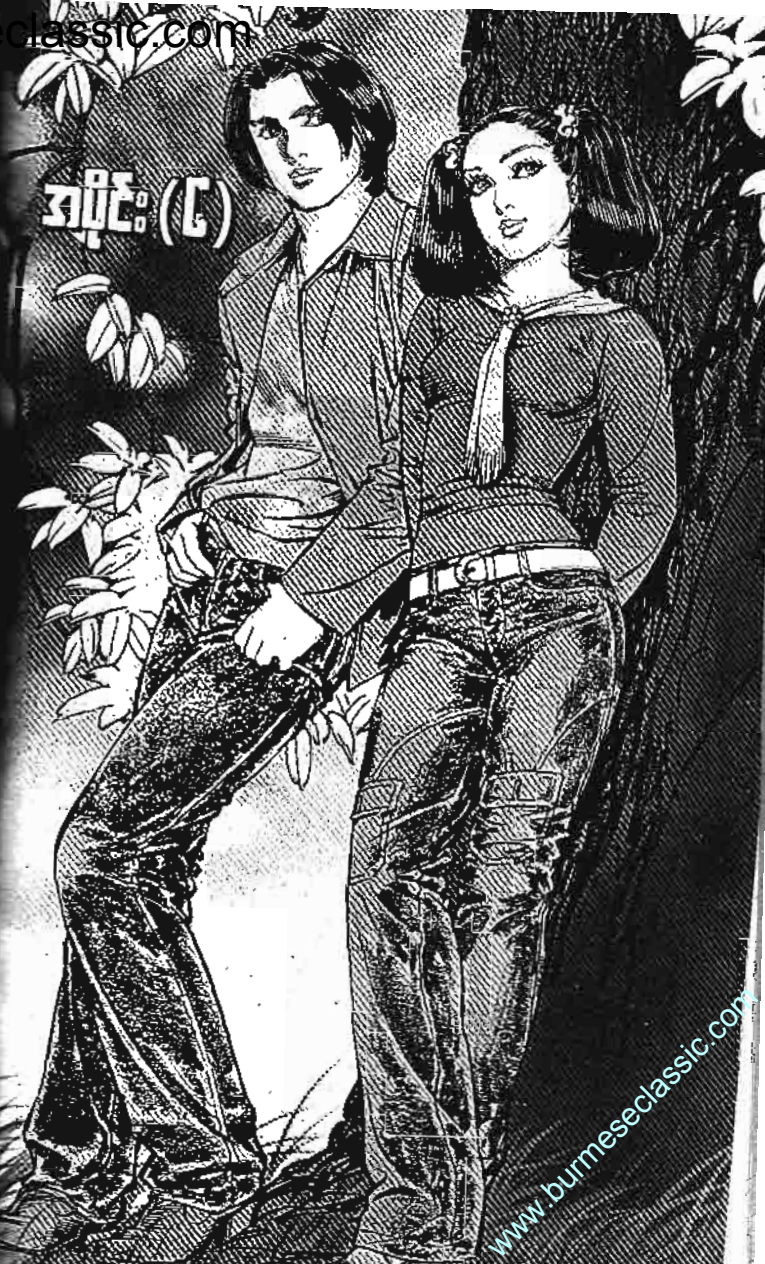
တွေ့ရင်းခေါင်းကိုက်လာသည်။

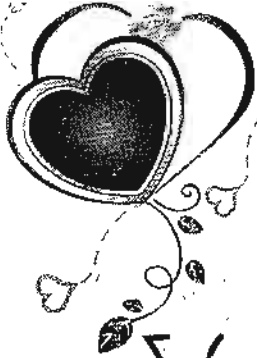
ဖခင်က နိုင်ငံခြားသွားချင်သည်။ နိုင်ငံခြားရှိ သားသမီးများကလည်း အလည်ခေါ်သည်။ တားလိုသော်လည်း မတားရဘဲ သဖြင့် ကားတစ်စီးရောင်းပေးကာ အဖေစိတ်ကြိုက်သုံးပေတော့ဟု သဘောထားကာ ပေးလိုက်သည်။

ဪ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ရုန်းကန်မှု ဇွဲအားတို့ မလေ့ပါးအောင်တော့ ကြိုးစားရဦးမည်။

အပိုင်း (၆)

အခန်း(၃၄)

“ဒေါက်တာဒေါ်တင်လူလူဘွားနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ”
 “ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်မပါ ထိုင်ပါရှင် ဘာကိစ္စများရှိလို့ပါလဲ”
 ဒေါ်တင်လူလူဘွားက မြင်ဖူးသလိုလို ရှိသော်လည်း
 မမှတ်မိသော လူနှစ်ဦးအား နေရာပေးလိုက်သည်။
 သားတို့ရှိနေတာပဲဟူသောအသိဖြင့် ရဲတင်းစွာပင်
 လိုက်ပြီး
 “ဘာကိစ္စများရှိလို့ပါလိမ့်”

“ကျွန်တော်တို့ ဘယ်ကစပြောရမှန်းတောင် မသိဘူး”
 အသားမည်းမည်း ဗိုက်ရွဲရွဲ အသံကမြန်မာလူမျိုးသံ မ
 ဘုတ်သော သူနှစ်ဦးကို ဒေါ်တင်လူလူဘွား နားမလည်နိုင် . . .
 “ကျွန်တော်က ဦးလှထွန်းပါ။ သူက ဦးဇော်ဝင်း ပါ”
 “တက်နေဝင်း ကုမ္ပဏီကပါ”
 “ဟုတ်ကဲ့”
 “ဒေါက်တာဆေးခန်း ရောင်းမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့
 အရင့်ဆွေးနွေးဖို့ပါ”
 “ရှင် . . ကျွန်မရောင်းမယ်လို့ တစ်ခါမှ မစဉ်းစားမိတဲ့
 ဦးစွပါလား”
 “ဟုတ်ပါမလား ဆေးခန်းအခြေအနေက ပိတ်ပစ်ရမလို့
 နှစ်နေပြီး တစ်ခြမ်းပေး တစ်ခြမ်းယူနဲ့ ကန်ထရိုက်တိုင်ဆောက်
 မယ်ကြားလို့ လာတာပါ”
 ဒေါ်တင်လူလူဘွားရင်ထဲ နာကျင်စွာခံစားလိုက်ရသည်။
 မိမိယောက်ျား ကွယ်လွန်သွားကတည်းက စတင်ဝယ်
 သူ့တာ တည်ထောင်ခဲ့သော ဆေးခန်းကလေးသည် ခေတ်မီ
 သောဆေးကုခန်းများ အလျှို့အိုပေါ်ပေါက်လာခဲ့မှုအောက်ဝယ်
 ဘျောက်ဆုံးသွားရတော့မှာလား။
 “မဖြစ်နိုင်ပါဘူးရှင် ကျွန်မရောင်းဖို့ စိတ်ကူးမရှိပါဘူး
 ဦးချဲ့ဖို့ပဲရှိပါတယ်”
 ထိုစဉ် ကျူရှင်ပြီးသွားပြီးဖြစ်သဖြင့် လှိုင်ဘွားက မိခင်နား
 သာထိုင်သည်။ ခိုင်ဘွားကဆရာမနှင့် သူငယ်ချင်းများအား တံခါး
 သို့လိုက်မိသည်။

www.burmeseclassic.com

မေကဆုန်က ဒေါ်တင်လူလူဘွားမျက်နှာကြီး နီရဲ့ ဧည့်သည်နှစ်ဦးနှင့် ရင်ဆိုင်နေသည်ကို စိတ်ဝင်စားမိသဖြင့် ရေသောက်သလိုလိုဘာလိုလိုလုပ်ပြီး နားစွင့်လိုက်သည်။

“ဒေါက်တာစဉ်းစားပါလေ၊ ခုဒေါက်တာဆေးခန်း ပိတ်ထားရမလိုတောင်ဖြစ်နေပြီပဲ၊ ဒေါက်တာ ဆေးခန်းမဖွင့်တော့ဘဲ ဈေးပြိုင်စနစ်နဲ့ ရောင်းလိုက်ရင်တောင် သိန်းသုံးလေးထောင် လောက်တော့ အသားလေးရမှာပါ”

“ရှင်တို့ပြန်ရင် ကောင်းလိမ့်မယ်ထင်တယ်၊ ကျွန်မ ရောင်းပါဘူးလို့ ပြောပြီးပြီပဲ၊ ကျွန်မ စကားထပ်မပြောချင်တော့ဘူး ရှင်တို့ပြန်နိုင်ပါပြီ”

ဒေါ်တင်လူလူဘွားက ပြောပြောဆိုဆိုထကာ အပေါ်ထပ် တက်သွားလေသည်။

လှိုင်ဘွားနှင့်ခိုင်ဘွားကပါ. . .

“ခင်ဗျားကြီးတို့ ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ဘယ်သူက ရောင်းမယ်ပြောလို့လဲ”

“ဒီလိုပဲ လူမမာမလာတော့တဲ့ ဆေးခန်းပိတ်ရမယ့်အထဲတူ ရောင်းပြီး ဘဏ်တိုးနဲ့ထိုင်စားလို့ရတယ်”

“ဒါ. . . ခင်ဗျာကြီးတို့ အလုပ်မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားကြီး အလုပ်က အမြန်ဆုံးပြန်ကြံဖို့ပဲ”

လှိုင်ဘွားက မိခင်နည်းတူ ဒေါ်သဖြင့် မျက်နှာနီရဲ့ နှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။ ဧည့်သည်များကထပြီး. . .

“စေတာနာနဲ့ပါကွာ မင်းအမေကရိုးသားတယ်မှတ်လား အလုပ်မလုပ်တတ်တဲ့အတူတူ. . .”

“သွားဗျာ. . သွား”

လှိုင်ဘွား အသံတွေတုန်လာသည်။ မေကဆုန်က လှိုင်ဘွားလက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ကာ သတိပေးလိုက်သည်။

ခိုင်ဘွားက. . .

“ကျွန်တော်တို့အမေသဘောထားလည်း ဦးတို့သိရပြီပဲ ပြန်ကြပါ၊ ရောင်းတော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ရင် ဦးတို့ကို ဆက်သွယ်ပါမယ် ဦးတို့နဲ့ဆက်သွယ်ချင်ရင်”

“ဪ. . ရော့ ဦးတို့ရဲ့ ဝတ်စတင်ကပ် ဆက်သွယ်နော်၊ ဦးတို့လည်း ဆေးခန်းပဲပြန်ဖွင့်မှာပါ၊ မင်းအမေပြန်လုပ်ချင်လည်း ချပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြန်နိုင်ပါပြီ”

ကပ်ပြားကိုယူပြီး တံခါးဝအထိ လိုက်ပို့ပေးလိုက်သည်။ ပါဂျဲရိုးကားနက်ကြီးဖြင့် ပြန်သွားသော ဧည့်သည်နှစ်ဦးကို မျက်စိတစ်ဆုံးကြည့်ပြီး ခိုင်ဘွားရင်ထဲ စိတ်မကောင်း ခြစ်လာသည်။

နောက်. . မိခင်အိပ်ခန်းရှိရာသို့ ပြေးတက်ခဲ့လေသည်။ တံခါးကို ဂျက်ချထားသည်။

“မေမေ. . မေမေ သားကိုပါဖွင့်ပါဦး”

မိခင်ဆီမှ တုန်ပြန်သံမကြားရ။

လှိုင်ဘွားက မေကဆုန်အား. . .

“နင်ပြန်တော့လေ”

“အန်တီဘာဖြစ်နေသလဲ မသိဘူး”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး စိတ်ထိခိုက်သွားလို့ ဘယ်သူနဲ့မှ ရင်မ

ဆိုင်ပဲ ကြိတ်ငိုနေတာဖြစ်မှာပေါ့၊ မေမေက ငါတို့ကို ဘာဖြစ်လို့ မပြောတာလဲ မသိဘူးကွာ”

“နင်တို့သိတော့ ဘာလုပ်ပေးနိုင်မှာမို့လို့လဲ”

“အကြံဉာဏ်ပေးနိုင်တာပေါ့၊ မေမေ ဆေးခန်းမှာ အလုပ်သမားစရိတ် သက်သာအောင် ဝိုင်းကူလုပ်ပေးနိုင်တာပေါ့ကဲ . . ကဲ . . မချောနင်ပြန်တော့”

“နင်မလိုက်တော့ဘူးလား၊ တင်းနစ်မကစားတော့ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း ဒီနေ့တော့ ဆော့ရီးပဲဟာ မေမေကို ပြစ်ပြီး ငါဘယ်လိုလုပ်လာမလဲ”

“ဒါဖြင့် ငါပြန်တော့မယ်”

“အေး”

မေကဆုန်ပြန်သွားသည်။

လှိုင်ဘွားက အိမ်တံခါးကိုပိတ်ပြီး အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့သည်။

ခိုင်ဘွားက တံခါးဝမှနေ၍ မိခင်အား စကားလှမ်းပြောနေသည်။

“မေမေရာ သားတို့အတွက် ဘာမှပူပင်စရာမလိုဘူးနောက်နေဆေးခန်းသွားရင် သားတို့လိုက်မယ်၊ ဆေးရောင်းထဲနေရာမှာ သားကိုထိုင်မယ်၊ နောက်မေမေတစ်ယောက်ထဲ မသွားရဘူး”

“ဟုတ်သားပဲ မေမေရာ၊ သားမကစားတော့ဘူး ကစားမယ့်အချိန် ဆေးခန်းမှာပဲ ကူမယ်”

မိခင်ထံမှာ ရှိုက်သံကလွဲပြီး အသံထွက်မလာချေ။

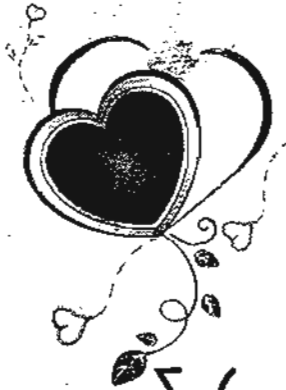
ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်က . . .

“ငိုပါစေ”

“ဟုတ်တယ် ဒါမှ ရင်ထဲပေါ့သွားမှာ”

ဟု အတိုင်အဖောက်ညီစွာ ပြောဆိုပြီး တံခါးဝရှေ့တွင် နိုင်စောင့်နေကြသည်။

အခန်း(၃၅)

“ဟုတ်လား.. ဘေဘီ”

ဦးတိုင်းဇော် စိတ်ကို ထိန်းချုပ်ထားပြီး မျက်နှာကို မပျက်စေဘဲ သာမန်သတင်းကို ကြားနေသကဲ့သို့ပင် ခပ်ပေါ့ပေါ့ပြောလာသည်။

“ဟုတ်တယ်ဒယ်ဒီ အန်တီအိပ်ခန်းတံခါးကို ပိတ်ထားပိုင်နေတယ်ထင်တယ်။ ခိုင်ဘွားတို့ တယ်လောက်ခေါ်ခေါ် ထမင်းပေးဘူး”

“အင်းပေါ့သမီးရယ် မိန်းမသားဆိုတော့လည်း အားငယ်ဆရာပေါ့”

ဦးတိုင်းဇော်ရင်ထဲတော့ ဂရုဏာလှိုင်းတံပိုး ထန်နေလေပြီ။ ချစ်လှူကိုပြေးတွေ့ကာ အားပေးချင်နေပြီ။

“အဲဒါ မီးတို့ ဘာအကူအညီပေးရင် ကောင်းမလဲ”

“ဘေဘီက ဘာကူညီချင်လို့လဲ”

“အင်း.. မီးမသိဘူးလေ အန်တီကဘာဖြစ်ချင်သလဲ၊ အခန်းကိုဒီအတိုင်းပဲ ဆက်ဖွင့်ထားချင်သလား၊ ဆက်ဖွင့်ထားရင် လိုအပ်တဲ့ပြုပြင် ပြင်ဆင်မှုတွေအတွက် ငွေလိုမယ် ဒီငွေကို အတို့က ချေးရင်ကော”

ဦးတိုင်းဇော် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

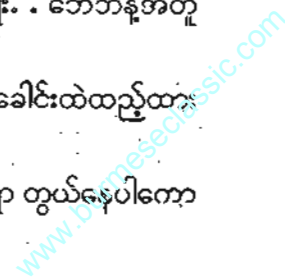
“ဖြစ်မယ်မထင်ဘူး ဘေဘီ သူ့ကိုစော်ကားတယ် အထင်သေးတယ်လို့ ထင်သွားရင် စောစောက ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို ဖေဖေအနှင်ခံနေရမှာပေါ့”

“ဒီလိုဆိုရင် မီးတို့ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“သူ့ဘာဖြစ်ချင်သလဲဆိုတာသိအောင် သမီးကသူ့သားအတွက်နေတဆင့်စုံစမ်းပြီး ဒယ်ဒီကိုပြောလေ၊ ဒယ်ဒီ ကူညီလိုက်တာပေါ့ ဟုတ်ပြီလားသမီး၊ ကိုင်း မောင်လှိုင်ဘွားကမလာတော့ ဒယ်ဒီလည်း မကစားဖြစ်တဲ့အတူတူ.. ရေချိုး.. ဘေဘီနဲ့အတူတူ မင်းစားပြီး အလုပ်သွားလုပ်လိုက်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ဒယ်ဒီ မီးအန်တီအတွက် ခေါင်းထဲထည့်ထားနော်”

“ဪ ငါ့သမီးလည်း တွယ်မိတွယ်ရာ တွယ်နေပါကော”

လား”

“တွယ်မိတွယ်ရာ မဟုတ်ပါဘူး ဒယ်ဒီ၊ အန်တီက ကံကယ်ပဲချစ်ခင်စရာကောင်းပါတယ်။ သားတွေကိုလည်း အရမ်းချစ်ပြီး သောကကို သူတစ်ယောက်ထဲခံစားတယ်။ ဒါကိုမီးက ဝိသနားသွားတာ”

မိမိကိုပါ အသိမပေးသော ချစ်သူကို ဦးဇော်အံ့ဩသွားရသည်။ သူမ၏ မာနကြောင့် ဒုတိယအကြိမ် ချိန်းဆိုထားစဉ်ထပျက်ကွက်မှုကို အမျက်ကြီးကာ ခွင့်မလွှတ်ဘဲ မစူးစမ်းပဲ မောင်မောင်နှင့် ပြုန်းစားကြီး လက်ထပ်လိုက်ခြင်းကြောင့် ချစ်သူနှစ်ဦး အဝေးဆုံးသို့ ရောက်ရှိခဲ့ရပြီးလေပြီ။

ယခုတဖန် မိမိအပေါ် မာနထားလျှင် . . .

ဦးတိုင်းဇော်သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ခက်တာက ဒယ်ဒီတို့ပေးတဲ့ အကူအညီကို သူလတ်ဦးမှကို”

“အင်း . . . ဟုတ်တယ်နော် အန်တီက မာနတော့ကြီးပုံ”

“ကဲကဲ . . . ဒယ်ဒီရေသွားချိုးတော့မယ် ဘေဘီကော ခို”

ပြီးပြီးလား”

“ပြီးပြီ ဒယ်ဒီ မီးထမင်းပွဲပြင်ခိုင်းထားတော့မယ်နော်”

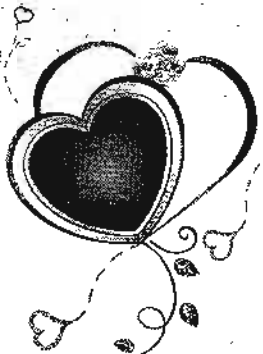
“ကောင်းပြီ”

ဦးတိုင်းဇော်သည် သမီးခေါင်းကို တစ်ချက်ပုတ်လိုက်ပြီး အပေါ်ထပ်သို့တက်ခဲ့လေသည်။ အိပ်ခန်းတွင်းသို့ ရောက်သည့် နှင့် ခါးကြားက ဖုန်းကိုယူကာ ခလုတ်နှိပ်လိုက်သည်။ နောက်ခေါ်တင်လူလူဘွားထံသို့ ဖုန်းခေါ်လိုက်သည်။

ခလုတ်ပိတ်ထားခြင်းကြောင့်သော်လည်းကောင်း ဆက်သွယ်ရေးပြင်ပသို့ ရောက်ရှိခြင်းကြောင့်သော်လည်းကောင်း ကိုင်တွယ်ခြင်းမရှိပါချေ။

ခလုတ်ပိတ်ထားခြင်းဖြစ်မည်ဟု အတုတ်သိလိုက်သည်။ သူ့ခေါ်နေကျအချိန်ရောက်မှပဲ ခေါ်တော့မည်ဟု . . .

အခန်း(၃၆)

ဦးတိုင်းဇော် ဒေါ်တင်လူလူဘွား၏ ဆေးခန်းအခြေအနေကို သွားကြည့်သည်။ လူနာနည်းသည်။ . . လာသည်ဆိုလျှင် လောက်သာရှိသည်။ ထိုအနီးတဝိုက်တွင် ခေတ်မီဆေးခန်းများက မှီပေါက်သလို ပေါများနေလေပြီဖြစ်ရာ အပြိုင်အဆိုင်လုပ်မည့် အစား ဖျက်သိမ်းပြီးရောင်းလိုက်တာအကောင်းဆုံးဟု သူတစ်ပါးစီးပွားရေးတွက် တွက်လိုက်မိသည်။ သူ့နေဖြင့် ဝယ်ယူပြီး တိုက်ခန်းဆောက်ကာ ပြန်ရောင်းနိုင်သည်။

ဦးတိုင်းဇော်ကောင်တာမှ လူတစ်ဦးအား. . .
 “ဒေါက်တာ ဒေါ်တင်လူလူဘွားနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ”
 “ဒေါက်တာဒီနေ့ မလာဘူး”

“ဪ”
 “သူအိမ်မှာထင်တယ်”

“မသိဘူးဗျာ သူ့သားတွေဖုန်းဆက်တော့ သူ့မေမေ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စရှိလို့ ဒီနေ့မလာနိုင်ဘူး ပြောပါတယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲ ကျွန်တော်ဖုန်းနဲ့ဆက်သွယ်လိုက်ပါမယ်”
 ကောင်တာကလူလည်း မဆိုးပါဘူး ရည်မှန်မှုရှိသားပဲ ဘာဖြစ်လို့လဲ. . .

ဦးတိုင်းဇော် ကုမ္ပဏီဘက်သို့လှည့်ပြီးမှ အိမ်သို့ပြန်ခဲ့လေသည်။

ဆယ်တစ်နာရီကျော်နေပြီ မေကဆုန်က တံခါးလာပွင့်ပေးသည်။

“ဟင်. . . သမီးမအိပ်သေးဘူးလား”

“မနက်ဖြန် စာမေးပွဲလေ ဒယ်ဒီ”

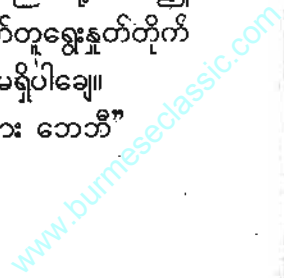
“First Test လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

အမြာညီနောင်အတွက် စိုးရိမ်သွားသည်။ သို့သော် ဤတလေးများအတွက်က ကျောင်းစာကို ကြက်တူရွေးနှုတ်တိုက်တိုက်သူများမဟုတ်သဖြင့် စိုးရိမ်စရာတော့ မရှိပါချေ။

“ဟိုအိမ်ကို ဖုန်းဆက်ဖြစ်သေးသလား ဘေဘီ”

“ဆက်ဖြစ်တယ်”

“အခြေအနေ ကောင်းသွားပြီလား”

“လုံးဝအခန်းထဲက ထွက်မလာဘူးတဲ့”

“ဟင်. . ဒါဖြင့် ညနေစာထမင်းလည်း မစားဘူးပေါ့”

“ဒီအတွက်တော့ ပူစရာမလိုဘူး. . အန်တီအိပ်ခန်းထဲ
ဒယ်ဒီတို့ဦးတို့အခန်းလိုပဲ ရေခဲသေတ္တာ အသေးစားလေးရှိတယ်”

“ကလေးတွေကော စာကျက်ကြရဲ့လား”

“ဒီကောင်တွေက စာကိုကျက်တာမဟုတ်ဘူး ဂျစ်ထုတ်
ပြီးဖတ်တယ် မှတ်တယ်၊ ဉာဏ်သိပ်ကောင်းတာ၊ စာစီစာတို
ခေါင်းစဉ်ဘယ်လိုရရ လက်တန်းရေးနိုင်တဲ့သူမျိုး”

“ဒါ သိပ်မှန်တာပေါ့၊ စာစီစာကုံးကို ကျက်ဖြေတယ်ဆို
တာကများတယ်၊ စာများများဖတ်တဲ့လူက စာစီစာကုံး ဖြေနိုင်
တယ်၊ ဘေဘီလည်းစာများများဖတ် ဗဟုသုတနဲ့ အတွေးအခေါ်
များများယူတက်တဲ့ အလေ့အကျင့်မျိုးယူ၊ ကဲ. . အိပ်တော့”

“ဟုတ်ကဲ့ဒယ်ဒီ”

“မနက် ဒယ်ဒီကိုယ်တိုင် ကျောင်းကို လိုက်ပို့ပေးမယ်
ဘယ်အချိန်လဲ”

“ခုနှစ်နာရီဖြေရမှာဒယ်ဒီ ခြောက်နာရီခွဲထွက်ရမယ်”

“အိုကေ. . ဂွတ်နိုက်ဘေဘီ”

မေကဆုန်နှင့် စကားစကို အမြန်ဆုံးဖြတ်ပြီး မိမိအိပ်ခန်း
သို့ အမြန်ဆုံးရောက်အောင် လာခဲ့သည်။ ရောက်ရောက်ချင်
အိပ်ခန်းတံခါးကို ဂျက်ချပြီး ဖုန်းကို နှိပ်လိုက်လေသည်။

တစ်ဖက်မှ ခလုတ်ပိတ်ထားဆဲဖြစ်သည်။

ဦးတိုင်းဇော် ခေါင်းနားပန်းကြီးသွားသည်။ အိပ်ခန်းထဲ

တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်နေလျှင် မည်သို့သိမည်နည်း။

စိုးရိမ်ပူပန်မှုဖြင့် မကြာခဏဖုန်းခေါ်ပါသော်လည်း
ထုတ်ဖွင့်မထားသော ဖုန်းနံပါတ်ဖြစ်နေ၍ လုံးဝအဆက်အ
သွယ်မရပါချေ။

မနက်ဖြန်ကို သူ မည်ကဲ့သို့ စောင့်ဆိုင်းရမည်နည်း။

www.burmeseclassic.com

အခန်း(၃၇)

သူနိုးနိုးခြင်းနာရီကြည့်လိုက်တော့ ရှစ်နာရီ သမီးတို့ ကျောင်းပို့ပေးမည်ဟူသောကတိကို သတိရလိုက်ပြီး အိပ်ခန်းသို့ ထွက်ကာ...

“ဒေါ်ထွေး ဘေဘီ ကျောင်းသွားပြီးလား”

“သွားပြီ”

“ကျွန်တော့်ကို လာနှိုးသေးလား”

“မနိုးပါဘူး၊ ဦးကြီးနဲ့ပဲသွားတယ်”

ဦးတိုင်းဇော် သက်ပြင်းချကာ ရေခိုးခန်းသို့ဝင်ပြီး ရေခိုးအဝတ်အစားမြန်မြန်လဲကာ လက်ဆွဲအိတ်ကိုယူပြီး ပြေးဆင်းခဲ့လေသည်။

“မောင်ဇော် ကော်ဖီ မသောက်တော့ဘူးလား”

“မသောက်တော့ဘူး ကိစ္စအရေးကြီးလို့”

ဦးတိုင်းဇော်ကားကို ဒေါ်တင်လူလူဘွားအိမ်ရှိရာသို့ တောက်လျှောက်မောင်းလိုက်သည်။

ခြံစောင့်မရှိသော တံခါးဖြစ်၍ ကိုယ်တိုင်ပင်ဆင်းတွန်းအာဖွင့်ဝင်လိုက်သည်။

ဦးတိုင်းဇော် ပေါ်တီကိုအောက် ကားရပ်လိုက်သည်။

ဒေါ်တင်လူလူဘွားက ကားသံကြားကတည်းက ထွက်လာ ဦးတိုင်းဇော်ကားကိုမြင်သည်နှင့် မျက်လုံးပြူးသွားပြီး အိမ်ထဲမှ ဆီးကြိုကာ...

“အတင့်ရဲလှချည်လား ဇော်”

“မတတ်နိုင်ဘူး စိတ်ပူလွန်းလို့ လူတောင် အရည်ပျော်ချတော့မယ် ဘယ်လိုလဲကွာ ဇော်ကိုတောင် မင်းခေါင်းထဲထည့်ထားတော့ဘူးလား တစ်ညလုံးဖုန်းခေါ်တာလည်းမရ”

“ကဲ... အိမ်ထဲကိုကြွပါ ဦးတိုင်းဇော်”

ဒေါ်တင်လူလူဘွားက တစ်နေ့လုံး တစ်ညလုံး ဆုံးဖြတ်ထားပြီဖြစ်သောကြောင့် အေးအေးဆေးဆေးပင် ဖိတ်ခေါ်လိုက်သည်။

သို့သော် မိမိအစ်မသော မျက်ခွံအောက်မှ မျက်ဝန်းက ဆာတည်ငြိမ်နေလေပြီ။

www.burmeseclassic.com

“ဇော် ဘာမှမစားရသေးဘူး မှတ်လား”

“အင်း”

ဦးတိုင်းဇော်မျက်နှာက အလိုမကျ ရှုတည်တည်ကြီး ဖြစ်နေသည်။

“ဒါဖြင့် လာဇော်. . ထမင်းစားခန်းမှာပဲ တစ်ခါတည်း နံနက်စာ စားလိုက်ရအောင် လူလူလည်းမစားရသေးဘူး”

ဒေါ်တင်လူလူဘွား၏ ဖိတ်ခေါ်မှုကို ဦးတိုင်းဇော်က အားသင့်သွားသည်။

ဒေါ်တင်လူလူဘွားနှင့်အတူ ထမင်းစားခန်းသို့ ဝင်လိုသည်။ မီးဖိုချောင်၌ ချက်ပြုတ်ရန် ပြင်ဆင်နေသော သားအုတ်ရိုးရေကို ဦးတိုင်းဇော် ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်နေသည်။

“ကျွန်မဆေးခန်းရဲ့ အခြေအနေကို ပတ်ဝန်းကျင်တောင်ရိပ်မိနေတယ်ဆိုတော့ ကျွန်မဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဆက်လက်မရပ်တည်ချင်တော့ဘူး”

ဦးတိုင်းဇော်အတွက် ဘလက်ခံကော်ဖီကိုယ်တိုင် ပေးပြီး အသားညှပ်ပေါင်မုန့်ပန်းကန်လေးကို ရှေ့သို့တိုးပေးသည်။

“သုံးဆောင်ပါ ဦးတိုင်းဇော်”

“ဒီတော့ ဒေါက်တာဘာဖြစ်ချင်သလဲ”

ဦးတိုင်းဇော်ကလည်း အခြေအနေအရ မီးစင်ကြည့်ရသည်။

“ကျွန်မဆေးခန်းကို ရောင်းလိုက်တော့မယ် ပြီးမှ ဆေးရုံမှာပဲ အလုပ်ပြန်ဝင်တော့မယ်”

“ထွက်ထားတာ မဟုတ်ဘူးလား”

“မဟုတ်ပါဘူး လာစာမဲ့ခွင့်တင်လိုက် ဆေးခွင့်တင်လိုက် သုံးနှစ်နီးပါး ရှိသွားပြီ”

“ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်လိုက်လို့လဲ”

“ဘဏ်တိုးနဲ့ပဲ ရပ်တည်တော့မယ်”

“လုပ်ငန်းရှယ်ယာဝင်ဖို့ မစဉ်းစားဘူးလား”

“ဆေးကုခြင်းအလုပ်ကလွဲလို့ ဘာကိုမှ ကျွန်မဝါသနာပါဘူး၊ စိတ်လည်းမဝင်စားဘူး ဒါပေမယ့် ကိုယ်ပိုင်ဆေးခန်း

ပိုင်ငွေတိုးတက်ဖို့ဆိုတာ လူနာများများလာမှဖြစ်မယ်၊ လူနာများလာမှဖြစ်တာ. . အဟင်းဟင်း. . ကျွန်မညက စဉ်းစားမိတယ်

အရမ်းကို တုန်လှုပ်သွားတယ် သားတို့ကပါ ကစားချိန်ကစားတော့ပဲ ကျွန်မနဲ့ဝိုင်းကူလုပ်ပေးမယ်ဆိုတာ ကျွန်မအ

ည်းကို ကွဲအက်စေခဲ့တယ် ဦးတိုင်းဇော်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်မပြတ်ချက်တစ်ခုကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ချလိုက်ပြီး ကျွန်မဆေးခန်း

ရောင်းလိုက်တော့မယ်”

“သားတို့နဲ့ တိုင်ပင်ပြီးပြီလား”

“မနက်ကတော့ သားတို့ စာမေးပွဲသွားဖြေခါနီးဖြစ်နေပြန်လာမှ မေမေနဲ့စကားပြောမယ်၊ မေမေနေကောင်းပါတယ်

အခုဖြစ်ဘူးဆိုပြီး သူတို့ကို မနက်ကပြင်ဆင်ကျွေးပြီး ကျောင်းဆီသို့လိုက်တယ်၊ မေကဆုန်ကပါ စိတ်ပူနေလို့ သူ့ကိုပါ မျက်နှာ

ပိုက်ပါဦးဆိုလို့ ကျောင်းဝန်းအထိ သူတို့ကို ပို့ခဲ့သေးတယ်”

ဒေါ်တင်လူလူဘွားက ဘာမှမဖြစ်တော့သကဲ့သို့ပင် အေးလူလူ စကားပြောနေသည်။

ဦးတိုင်းဇော်က ချစ်သူမျက်နှာကို မချင့်မခဲကြည့်ပြီး. . .

“ကျွန်တော် အကြံတစ်ခုတော့ ပေးချင်တယ် ဒေါက်တာ လက်ခံချင်မှလက်ခံပါ။ လုပ်သင့်တဲ့အလုပ် ရေရှည်လည်းကောင်း မွန်နိုင်တဲ့အလုပ်မျိုးဖြစ်တဲ့အတွက် အကြံပေးချင်တာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပြောပါ”

“ဒေါက်တာ့မြေ ပေးလေးဆယ်ခြောက်ဆယ်ရှိမယ်ထင် တယ်”

“လေးဆယ်ခုနှစ်နဲ့ ငါးဆယ်ရှစ်ပေရှိပါတယ်”

“ဟုတ်ပြီ ရောင်းလိုက်ရင် သိန်းသုံးလေးထောင်ပဲထား ဘဏ်တိုးနဲ့ဆို တစ်လသိန်းအစိတ်လောက်ပဲ ရမယ်နော်”

“အင်း... တော်ရောပေါ့ ကျွန်မခုအမြတ်အစွန်းက သုံး လေးသိန်းလောက်ပဲရတာ”

“ဟုတ်ပြီ မရောင်းဘဲ ကန်ထရိုက်လက်အပ်မယ်၊ တစ် ခြမ်းပေးတစ်ခြမ်းယူ ခြောက်လွှာဆောက်မယ်ထား တယ်လီဖုန်း လည်းရှိတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့နှစ်လုံးပါ”

“ဒီလိုဆိုရင် သိပ်ကို အခြေအနေကောင်းတာပဲ ကြိုတင် နှစ်ခန်းလောက် ထုတ်ထားပြီး မြေညီထပ်အပါအဝင် လေးခန်း ကိုထားလိုက်၊ မြေညီကို စတိုးဆိုင်အတွက်သော်လည်းကောင်း ဆေးဆိုင် ကိုယ်တိုင်ဖွင့်လည်းရတယ်လေ မဖွင့်ချင်ရင် အလှူပြု ဆိုင်ငှားလည်းရတယ်၊ ဒါမှမဟုတ် စားသောက်ဆိုင်မဟုတ်ဘဲ ကျွန်ုပ်တို့ ကွန်ပျူတာစာစီတို့ သင်တန်းတို့ကို ငှားထားလည်း တယ် ကျန်အထပ်တွေကိုလည်း နှစ်ချုပ်နဲ့ငှားရင် လစဉ်ပုံမှန်ပင် ငွေရှိနေမယ်၊ မြေပိုင်ဆိုင်မှုကလည်း ရော့ပါးမသွားဘူး၊ သား

အတွက်လည်း ဘာမှပုပန်စရာမလိုတော့ဘဲ စာကျက်ရုံနှင့် ကစား ခဲ့တော့တယ်၊ ကျွန်တော်ပြောတာ အကြံပေးရုံပါပဲ ဒေါက်တာ နည်းစားပါလေ”

“ကျွန်မနားလည်ပါတယ် ဦးတိုင်းဇော် ဦးတိုင်းဇော်လို ဒီကျွမ်းပြီးသား မိတ်ဆွေကလာပြီးပြာရင် ကျွန်မ ဒီလောက်စိတ် ခိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ မနွေက ပုဂ္ဂိုလ်တွေက အဲဒီနားတစ်ဝိုက်က အစိမ်းသက်သက်နှိမ်ချပြီး လာဝယ်တော့ ရုတ်တရက် ရှက် နည်းရှက် ဒေါသလည်း ထွက်သွားတယ်”

“ရှက်စရာလည်း မလိုဘူး ဒေါသထွက်စရာလည်း မ ထုတ်ပါဘူးဒေါက်တာ၊ ဒေါက်တာတို့အနေအထားမျိုးဟာ ဆင် ခတ်ကျွဲလောက်ပဲရှိတာပါ ကျွန်တော်တို့လို သုညဘဝက စခဲ့ရတဲ့ နှစ်မျိုးကတော့ လောကဓံကို ကြံကြံခံနိုင်ပါတယ်”

“သုံးဆောင်ပါဦး ဦးတိုင်းဇော်”

“ဒေါက်တာကော မနက်စာ ဘာမှမစားရသေးဘူးမ ဘူး ညစာကောစားရဲလား”

ဒေါ်တင်လူလူဘွားက ပြုံးကာ ခေါင်းခါလိုက်သည်။ ဦးတိုင်းဇော်၏ ဂရုဏာမျက်ဝန်းကိုရင်ဆိုင်ကာ...

“ကျွန်မဘာဆတ်လုပ်သင့်သလဲ”

“ကျွန်တော့်ကိုသာအပ်ပါ၊ ကျွန်တော် ကြံ့ပြိုင်နှစ်ခန်းဖိုး ချေးထားပြီး တစ်နှစ်အတွင်း ဒေါက်တာကို တိုက်အပ်ပါမယ်”

“သေချာလှချည်လား”

အခေါ်အဝေါ်များကို သတိထားကာ ပြောဆိုသုံးစွဲ နေရ သည်။

သို့သော် တစ်ယောက်ဆိုလိုရင်းကို တစ်ယောက်နာလည်သည်။

“ကြိုပြိုင်က ငါးလွှာတစ်ခန်းနဲ့ ခြောက်လွှာခန်း နှစ်ခါပေါင်းကို သိန်းတစ်ထောင် ပေးထားပါမယ်၊ ဒီလိုဆို ဒေါက်တာကြိုက်သလို သုံးစွဲလို့ရပါတယ်၊ ဒါ ကျွန်တော့ဘက်က အပေးဆုံးသော အကူအညီပါ။ ကလေးတွေနဲ့ တိုင်ပင်လိုက်ပါဦး သလည်း ထမင်းစားပြီး ကျူရှင်ဒီကိုလာမယ်ထင်တယ်”

“ဒီကိုပဲ တန်းလာကြလိမ့်မယ် ကျွန်မကိုပါ ကားလာခေါ်နဲ့တော့တဲ့ သားတို့ကိုခေါ်ခဲ့မယ် ပြောတယ်”

“ဒေါက်တာကော ဘယ်သွားဦးမှာလဲ”

“ဆယ်နာရီလောက်မှ ကျွန်မဆေးရုံသွားပါမယ်”

“ဘယ်ဆေးရုံလဲ”

“မြောက်ဥက္ကလာပ ဆေးရုံကြီးမှာ တာဝန်ကျပါတယ်”

“သွားလာရေး တယ်ဝေးတာပဲ”

“ကားရှိတာပဲလေ”

“ဒေါက်တာကိုယ်တိုင်မောင်းမယ့်အစား ဒရိုင်ဘာထားပါလား ဒေါက်တာ”

“အင်း.. ဦးတိုင်းဇော်ပြေမှပဲ ကျွန်မဆေးရုံပြန်ဝင်သွားတို့ကျောင်းကြို/ပို့ကိစ္စအတွက် ဒရိုင်ဘာထပ်ငှားရမှာပဲ”

“ကလေးတွေအတွက်က ကျွန်တော့်ကား သုံးလည်တယ် ဒေါက်တာအတွက်သာ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဦးတိုင်းဇော်”

“ကျေးဇူးအတင်ခံချင်လို့ ကူညီနေတာမဟုတ်ပါ”

ဒေါက်တာ၊ ခွင့်ပြုပါဦး သားတို့ခွင့်ပြုမယ်ဆိုရင် မနက်ဖြန်ပဲ စာချုပ်လာချုပ်ပါမယ်၊ ကြိုပြိုင်နှစ်ခန်းအတွက်ပါ စရံတစ်ဝက် အရင်ပေးထားပါမယ်၊ လုပ်ငန်းသဘောအရ ပြီးမှ အကုန်ချေရမှာဖြစ်ပေမယ့် လုပ်ငန်းစဖြစ်တာနဲ့ ကျွန်တော်အကုန်ချေလိုက်ပါမယ်၊ ဒါမိတ်ဆွေခြင်း ကူညီတဲ့သဘောပါ”

ဒေါ်တင်လူလူဘွား ရင်ထဲညည်းတွားလိုက်သည်။

“ဇော်ရယ်”

ဟုသာ ချစ်သူအဘယ်မျှ ကြီးပွားချမ်းသာနေသည်ကို ဒေါ်တင်လူလူဘွားမသိပါ။ မစပ်စုခဲ့ပါ။ ခု မိမိထင်ထားသည်ထက်ကို အဆပေါင်းများစွာ ချမ်းသာနေပြီဟု သိရှိလိုက်ရတော့ စိတ်ထဲဝယ် မလုံမလဲခံစားလိုက်ရသည်။ မိမိအချစ်အပေါ် သူ၏ ကြွယ်ဝမှုက အုပ်စိုးသွားမှာကို စိုးရိမ်သည်။

ထမင်းစားခန်းမှ ဧည့်ခန်းသို့အရောက်တွင်..

“လူလူ သိပ်ရက်စက်တယ်ကွာ ဇော်ကို အားမကိုးဘူး”

“ဇော်ကို လူလူချစ်တာ ဒီအတွက်မှမဟုတ်တာ”

“ဘာ.. ဘာပြောလိုက်တယ်”

“ဟုတ်တယ်လေ ဇော်ထံက အကူအညီတွေရယူဖို့မှ မဟုတ်ဘဲ၊ ရှင်းရှင်းပြောရရင် ဇော် ဒီလောက်ချမ်းသာနေမှန်းသိရင် လူလူ ပြန်ပြီးလက်ခံချင်မှလက်ခံမှာ၊ ခုကိစ္စကလည်း လူလူစဉ်းစားဦးမှာနော်”

“မစဉ်းစာနဲ့ လူလူ အခြားသူစိမ်းတရံတစာတွေနဲ့ အလုပ်လုပ်မယ့်အစား ဇော်နဲ့ပဲ အလုပ်လုပ်ပါ။ ဇော် စိတ်မချဘူးကွာ ဖြစ်နိုင်ရင် သားသမီးတွေကို ဖွင့်ပြောပြီး အမြန်ဆုံးသာ လက်ထပ်

လိုက်ချင်ပြီ၊ ဒါမှ လူလူမပူမပင်ပဲ အေးအေးဆေးဆေးသာ ရမှာ”

ပေါ်တီကိုအောက်ရောက်တော့... .

“ဖုန်းခလုတ်ကိုဖွင့်ထားနော် လူလူ၊ ဇော် မင်းနဲ့စကား ပြောချင်သေးတယ်”

“ဇော်ကလည်းကွာ လူလူ ဆေးရုံသွားဖို့ ပြင်ဆင်ရဦး မယ်လေ”

“ဇော် ဆေးရုံကိုလိုက်ခဲ့မယ်”

“ဟင့်အင်း မလိုက်နဲ့”

“လိုက်ခဲ့မယ် ကိစ္စပြီးရင် မြို့ပြင်က စားသောက်ဆိုင်တစ် ခုမှာ မနက်စာစားရင်း စကားပြောကြမယ်ကွာ”

“ဒီနေ့တော့ ခွင့်လွှတ်ပါဇော် လူလူ နည်းနည်းပင်ပန်း ထားလို့ပါ၊ ပြီးတော့ သားတို့နဲ့ စကားပြောချင်သေးတယ် ဇော်လာ သွားတဲ့အကြောင်းနဲ့ ဇော်ကူညီမယ့်အကြောင်း၊ ဒီလိုဆိုတော့ သားတို့ဆီကဇော်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ထူးခြားတဲ့မှတ်ချက်တစ်ခုရလိမ့် မယ်ထင်တယ်”

“ကောင်းပြီလေ ဒီလိုဆို ညရောက်ဖို့ကို ကိုယ်ရင်ခန့်စွာနဲ့ စောင့်ဆိုင်းနေရဦးမှာပေါ့”

ဒေါ်တင်လူလူဘွား ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

ရင်ထဲ၌ မတင်မကျဝေဒနာတစ်ရပ် ဖြစ်ထွန်းနေသည်။ ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ အကူအညီကိုယူမှ မိမိဘဝရပ်တည် နိုင်မှာလား။

ဘာမှမဆိုင်ဘူး ထင်ပါသည်။ မိမိ၏မြေပိုင်ဆိုင်မှုကို

အန်ထရီယက်ပေးခြင်းဖြစ်သည်။ ဒီအတွက် မိမိဘာမှ လိပ်ပြာမလုံ ရမှာမရှိ။

သားတွေက ဘာပြောမည်နည်း။

www.burmeseclassic.com

အခန်း(၃၈)

ဒေါ်တင်လူလူဘွားစကားဆုံးသည်နှင့် ခိုင်ဘွားက သက်ပြင်းချကာ...

“သားတို့အတွက်တော့ မပူပါနဲ့မေမေ၊ ဆေးခန်းမှာ သားတို့ ဝိုင်းထိုင်ပေးနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဆေးခန်းမှာ ဝင်ငွေတိုးဖို့ အတွက် လုံးပန်းတာထက်စာရင် မေမေဆေးရုံပြန်ဝင်တာ သားတို့ သဘောကျပါတယ် အန်ကယ်ပေးတဲ့အကြံဉာဏ် အတိုင်းပဲ ကောင်းမယ်ထင်တယ် နော်ညီ”

“ဟာ... ကောင်းတာပေါ့၊ ရင်းနှီးပြီးသားဖြစ်နေတဲ့ သူ

တွေပဲ အခြားသူစိမ်း သက်သက်တွေထက်စာရင် အန်ကယ်ဆို တော့ ကောင်းတာပေါ့”

“အတတ်ပဲ ဒယ်ဒီဆီက မီးလည်း တစ်ခန်းတောင်းထားရမယ်”

ကလေးတွေ၏ အပြစ်ကင်းစင်မှုကို ဒေါ်တင်လူလူဘွားတွေ့မြင်လိုက်ရသဖြင့် စိတ်ထဲမလုံမလဲဖြစ်သွားသည်။ မိမိတို့၏ ခန်းသားမှုကို မသိရှိကြသေးပေ။ သိရှိသွားပါက... . .

“တစ်ခန်းယူထားပြီး နှင်က ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ဟ... နှစ်ချုပ်နဲ့ ငှားစားမှာပေါ့၊ ငါ့အတွက် မုန့်ဘိုးတိုးထားပေါ့ လှိုင်ညီရ”

မေကဆုန်နှင့် သားများ၏ ရင်းနှီးမှုကို ဒေါ်တင်လူလူဘွား ကျေနပ်သွားသည်။

ဒေါ်ပုံကလေးတွေကအစ ပြောင်းလဲနေသည်။

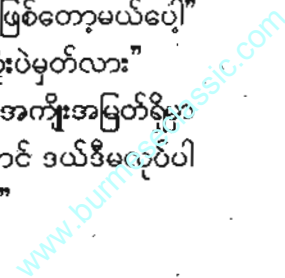
သားကြီးခိုင်ဘွားကို “ခိုင်ကို” သားငယ်လှိုင်ဘွားကို “လှိုင်ညီ” တဲ့ အခြားသူငယ်ချင်းများ ဒေါ်သံမကြားရဘဲ မေကဆုန်အစ်ဦးတည်း၏ မှုပိုင်အသုံးအနှုန်း ထင်ပါသည်။

“ကဲကဲ... ဆရာမလာခင် တပည့်တွေက စာသင်ခန်းထဲ ချောက်နေရမယ် ဝင်ကြတော့”

“ဒါဖြင့် မေမေ အန်ကယ်နဲ့ပဲ အလုပ်ဖြစ်တော့မယ်ပေါ့”

“အင်းလေ ဒီလမ်းက အကောင်းဆုံးပဲမှတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် အန်တီ၊ ဒယ်ဒီလည်း အကျိုးအမြတ်ရှိမှာပေါ့ မနှုံးပါဘူး၊ အန်တီတို့ကိုလည်း နစ်နာအောင် ဒယ်ဒီမလုပ်ပါဘူး၊ ခိုင်ကိုတို့ လှိုင်ညီတို့ ဖျက်နှာရှိနေတာပဲ”

“ငါတို့မျက်နှာ တော်တော်ကြီးတယ်ပေါ့၊ ဟုတ်တော့ တုတ်ပါမလား”

သူတို့ စာသင်ခန်းထဲသို့ ဝင်သွားကြရင်း ပြောလိုက်သောကြောင့် ဒေါ်တင်လူလူဘွား ခေါင်းနားပန်းကြီးသွားရလေသည်။

“နင့်ဒယ်ဒီကို သေသေချာချာ မေးကြည့်လိုက်စမ်း ငါတို့ မျက်နှာကြောင့်လား မေမေမျက်နှာကြောင့်လားလို့”

မေကဆုန်က ရယ်ကျဲကျဲလုပ်ကာ...

“ငါ့ဘက်က နာစရာလုံးဝမရှိဘူးနော် ယောက်ျားလေး ရှင်ဖြစ်နေတယ် သဘောပေါက်”

လှိုင်ဘွားက မျက်နှာနီသွားပြီ...

“ညီကလည်း ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ တော်ကြာ လူကြီးတွေ မျက်နှာချင်းမဆိုင်ရဲဘဲ ဖြစ်ကုန်ဦးမယ်”

လှိုင်ဘွားနှင့်မေကဆုန် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ကာ ပခုံးတွန်လိုက်ကြသည်။

“ရှား... ဟိုကောင်တွေလာပြီး လူကြီးတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး လုံးဝအသံမထွက်ကြနဲ့တော့”

ခိုင်ဘွားအနေဖြင့် မိခင်၏ဂုဏ်သိက္ခာ ထိပါးစေနိုင်သော အပြောအဆိုများကို အခြားသူများပြောဆိုခြင်းကို လုံးဝခွင့်မပြုနိုင်ပါ။ ရင်ထဲဝယ် မိခင်အတွက် ပူလောင်နေသည်။ အကယ်၍ များ ဦးတိုင်းဇော်က မိမိ၏မိခင်ကို နှစ်သက်နေပြီဆိုပါက မိမိ၏ဘာဆက်လုပ်သင့်သနည်း။ ခိုင်ဘွားသက်ပြင်းချလိုက်သည်။

အခန်း(၃၉)

လှိုင်ဘွားပြန်သွားသည်နှင့် ဦးတိုင်းဇော်သည် အိမ်ထဲ ဝင်ခဲ့သည်။

“ဒယ်”

“ဘာလဲ ဘေဘီ”

“လှိုင်ဘွား ဒယ်ကို ဘာပြောသလဲ”

“ဪ... ဒယ်ရဲ့အကူအညီကို သူတို့မေမေကလက်ခံ လိုက်ပြီတဲ့”

“ဒယ် ဘာဖြစ်လို့ သူတို့ကိုကူညီရတာလဲ”

ဦးတိုင်းဇော်က မေကဆုန်ကို စူးစမ်းသောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့မေးတာလဲ ဘေဘီ”

“မီးသိချင်လို့ပါ မီးကိုချစ်လို့ မီးနဲ့ပတ်သက်တဲ့သူတွေကို ကူညီတာလား”

“ဟုတ်တယ် . မှန်တယ်။ ဒါကလည်း တစ်ချက်ပါတယ် နောက်တစ်ချက်က ဒယ်ဒီရဲ့စီးပွားရေးလေ ဘေဘီ။ ဒီကိစ္စမှာ ဒယ်ဒီအလွန်ဆုံးရှုံးရင်းရ သိန်းနှစ်ထောင်ပဲ နောက်တစ်နှစ်ဆောက် လုပ်ရေးလုပ်ငန်းပြီးရင် ဒယ်ဒီအနည်းဆုံး ဘယ်လောက်မြတ်မယ် ထင်သလဲ”

“မသိဘူးလေ”

“မသိရင်မှတ်ထား အနည်းဆုံးသိန်းနှစ်ထောင် . . အဲ အထက်မှာရဖို့က ပိုသေချာတယ်။ ဒယ်ဒီဘယ်လုပ်ငန်းမဆို အ ကျိုးအမြတ်မရှိဘဲ မလုပ်ဘူး”

မေကဆုန်က ဖခင်ဖြစ်သူကို အံ့အားသင့်သွားသည်။

“ဒါဖြင့် သူတို့ကို အကူအညီပေးတာ အမြတ်ကြောင့်ပေါ့ နော်”

“ဒါလည်း အဓိကပဲလေ၊ နောက်စောစောကပြောသလို သမီးနဲ့ပတ်သက်ပြီး အမြွှာညီအစ်ကိုကိုလည်း ခင်တွယ်မိတော့ သူတို့အခက်အခဲကိုလည်း အကူအညီပေးရာရောက်တယ်။ သူတို့ အတွက်လည်း လုံးဝအနှုံးမရှိဘူး၊ မြေပိုင်ဆိုင်ခွင့်လည်း မဆုံးရှုံး ပြီး တိုက်ခန်းလေးခန်း ပိုင်ဆိုင်မှုကျန်ပြီး လစဉ်ဝင်ငွေရှိတဲ့ကိစ္စဖြစ်

လို့ ဒယ်ဒီလုပ်ဆောင်ပေးလိုက်တာ”

“မသိပါဘူး မီးကဒယ်ဒီများ အန်တီကို သဘောကျနေ သလားလို့”

“ဟာ . . ဘေဘီ ဒီကလေးဘာတွေ လျှောက်ပြောနေ တာလဲ၊ ဒယ်ဒီ ဘေဘီကို ဘယ်တော့မှ မိထွေးလက်မအပ်ဘူး”

“တကယ်လား ဒယ်ဒီ”

မေကဆုန်ဝမ်းသာသွားသည် သူမအနေဖြင့် ဒေါ်တင် လူလူဘွားကို ချစ်ခင်ပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ မိမိ၏မိခင်ပဲ ဖြစ် လိုက်ပါတော့ဟု တမ်းတဖူးပါသည်။

သို့သော် တကယ်တမ်း မိမိ၏ဖခင်ကို ပေးအပ်ရမည် ဆိုပါက ဖခင်ထံမှ ရရှိနေသော အမေမေတ္တာပါ ဆုံးရှုံးသွားမှာ ကြောက်ရွံ့သည်။

ဦးတိုင်းဇော် ရင်ထဲမွန်းကြပ်သွားသည်။

“တကယ်ပါဘေဘီ ဒါပေမယ့်”

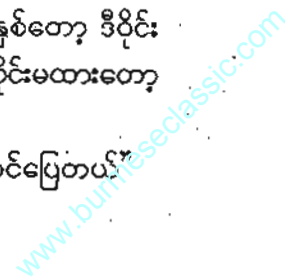
“ဟင် ဒယ်ဒီကလည်း ဒါပေမယ့်ကြီးက ပါသေးတယ်”

“ဒါပေမယ့်ဆိုတာ ဒယ်ဒီသမီး ဒယ်ဒီကို ခွဲခွါသွားတဲ့အခါ ရောက်ရင်တော့”

“စိတ်ချ ဒယ်ဒီ မီးအပျိုကြီးလုပ်ပြီး ဒယ်ဒီကို တသက် နှုံးပြုစုသွားမှာ”

“အပြောမကြီးပါနဲ့ ဘေဘီ၊ ကိုင်း . . ဒီနှစ်တော့ ဒီဝိုင်း နောက်နှစ်ခါ ဆယ်တန်းရောက်ရင် ဘေဘီကို ဒီဝိုင်းမထားတော့ ညည်း”

“ဟင် . . ဘာဖြစ်လို့လဲ အဲဒီမှာပဲ အဆင်ပြေတယ်”

“ဪ အမြွှာညီနောင်အမေကလည်း မုဆိုးမ၊ ပြီးတော့ သိပ်လှတယ်၊ ဒယ်ဒီကလည်း မုဆိုးဖို၊ ဒယ်ဒီကို ခုတောင် သူငယ်ချင်းအချို့ကမေးကုန်ပြီ”

“ဟင်. . ဘာမေးလို့လဲ”

“ခင်ဗျား နောက်အိမ်ထောင်ပြုတော့မလို့ဆို ဆရာဝန်မဆိုလားပဲတဲ့၊ ဒယ်ဒီ ရုတ်တရက်တော့ ဘယ်သူ့ကိုပြောမှန်း မသိဘူး၊ ဒယ်ဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဒယ်ဒီလုပ်ငန်းသဘောအရ တွဲသွားတွဲလာတွေ အများကြီးရှိတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် နောက်မှ မုဆိုးမပဲဆိုတော့မှ အမြွှာတို့အမေကို သွားသတိရတယ်၊ ဒီနေ့ပဲ လောလောလတ်လတ်အစွပ်စွဲခံလိုက်ရပြီ၊ ဒယ်ဒီဘက်က ယောက်ျားဆိုတော့ ကိစ္စမရှိဘူး၊ နစ်နာစရာရှိရင် သူတို့ဘက် သိပ်နစ်နာသွားမယ်၊ ဒါကြောင့်. . မနက်ဖြန် ငွေချေရင်း သမီးကိုကျောင်းကြိုပြီး ဒယ်ဒီနဲ့သမီးအတူတူသွားမယ်”

“အန်တိုကို မီးချစ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်. . ဟာ. . မပြောတတ်တော့ဘူး မိထွေးနေရာရောက်သွားရင် မီးအပေါ် ကောင်းနိုင်ပါ့မလား ဒါကိုမီးကြောက်တယ်”

“သူလည်း သားသည်အမေပဲ စာနာမှုတော့ ရှိမှာပါကိုင်. . ဒယ်ဒီရေချိုးမယ်ကွာ ထမင်းပြင်”

ဦးတိုင်းဇော်က အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့လေသည်။

မိမိစကားကြောင့် မေကဆုန်သည် သံသယဝင်ချင်ဝင်သွားနိုင်သည်။

“ဟုတ်”

ဟူသောအသံလေး မိမိနောက်သို့ လိုက်ပါမလာဘဲ ငြိမ်

သတ်စွာကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

ဘာတွေများစဉ်းစားနေသနည်း။ သူမထံမှ သဘောတူညီတ်လျော့မှုကို လိုချင်မိသည်။

မိမိအတ္တဆန်နေပြီလား။

ဒေါ်အယ်နီနှင့် မေမေမြင့်၏ ကျေးဇူးတရားက မိမိတစ်သက်ဆပ်၍ ကုန်နိုင်မည်မထင်။ မိမိဘဝ ဤကဲ့သို့ရောက်ရှိခဲ့ခြင်းမှာ အဓိကအားဖြင့် သူမတို့၏ စီးပွားဥစ္စာပေါ်၌ အခြေခံကာ မိမိ၏ကြိုးစားမှုဖြင့် တိုးပွားလာခြင်းဖြစ်သည်ဆိုစေကာမူ အခြေခံရာ စီးပွားဥစ္စာလုပ်ငန်းမရှိလျှင် တိုးတက်မှုဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဟု ထင်သည်။

ထို့ကြောင့် သူတို့၏နောက်ဆုံးမျိုးဆက် မေကဆုန်လေး နှင့် စိတ်ချမ်းသာအောင် ထားရမည်။

တစ်ခုကံကောင်းသွားသည်က မေကဆုန်လေးကို မိမိ၏ အမိအရင်းဟူသာ အာလုံးကသိထားသဖြင့် မိမိတို့သားအဖကြား သွားကွဲစရာ ပြဿနာမရှိခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ဦးတိုင်းဇော် ရေချိုးခန်းသို့ ဝင်လိုက်သည်။

ခေါင်းထဲမှ အတွေးစများကို ဖျောက်ဖျက်ပစ်လိုက်လေသည်။

မြို့လင်

အခန်း(၄၀)

“လူလူ... သစ်သစ်ရောက်နေတယ်”

“ဟုတ်လားဇော်၊ တယ်မှာလဲ”

“စမ်းချောင်းက အမျိုးအိမ်မှာတဲ့ ကျောင်းကိစ္စနဲ့တယ်
တယ်ပြောတယ်၊ သူ ဇော်ဆီကို ဖုန်းဆက်တယ်၊ လူလူနဲ့လည်း
တွေ့ချင်တယ်ပြောတယ်”

“လိပ်စာပေးလေ”

“လိပ်စာပေးတော့ဘူး၊ စားသောက်ဆိုင်တစ်နေရာ

နန်းမယ်”

“မင်္ဂလာခွဲဆို သစ်သစ်လာရတာ အခက်အခဲရှိမယ်၊ နှစ်
ဆယ်ကိုးလမ်းကမှာပဲ ချိန်းလိုက်ရအောင် မနက်ဖြန်ဆေးရုံက
ပြီးချင်းလာခဲ့မယ် နေ့လည်တစ်နာရီခွဲလောက်ရောက်မယ်”

“အိုကေ ဒါထက်ကလေးတွေ စာမေးပွဲကြီး ပြီးတော့မယ်
နော်၊ ပြီးသွားတာနဲ့ ကျူရှင်စဦးမှာလား”

“နှစ်ပတ်လောက်တော့ နားမယ်၊ ဆယ်တန်းစာမေးပွဲ
တာနဲ့ပြန်စတာပေါ့၊ သင်္ကြန်တစ်ခါနားနဲ့ ဆယ်တန်းကအရေး
ပြီးတယ်မှတ်လား၊ ပြေးပြေးမှန်မှန်နဲ့ သူတို့ကစားချိန်တွေကို
ဆည်း ပုံမှန်လုပ်ပေးရမယ်”

သားသမီးအကြောင်းပြောရလျှင် ဒေါ်တင်လူလူဘွား
မောတမ်းရှိနေတတ်သည်။

“သမီးကိုကော လက်ခံမှာလား”

“လက်ခံပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သမီးတစ်ယောက်ထဲတော့
ဖြစ်မယ်၊ ယုပန်က ဒီနှစ် သူတစ်ဦးတည်းပဲ သင်တော့မယ်တဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူက ကျန်လူတွေနဲ့မှ ဉာဏ်ရည်မတူတာ၊ အဆင့်က
ဆည်းပြတ်ကျန်ခဲ့တော့ သူ့အမေကို ဒေါ်ဆွေးနွေးပြီး ဒီနှစ်လက်
ခံနိုင်ဘူး ပြောလိုက်တယ်၊ သူ့အမေက ဒေါ်ကန်ဘွားတယ်လေ၊
ထက်နိုင်ပါတယ်... သူ့သမီးတစ်ဦးတည်းပဲ သင်တော့မယ်တဲ့
နောက်သတင်းစကားတစ်ခုထွက်လာတယ်”

“အတင်းပြောတယ်ဆိုတာ ယောက်ျားလုပ်စာ ထိုင်စား
အားနေတဲ့မိန်းမတွေနဲ့ သိမ်ဖျဉ်းတဲ့အလုပ်တစ်ခုပါ၊ ဒီအတွက်

တော့ ခေါင်းထဲမထည့်ပါနဲ့”

“မထည့်ပါဘူးဇော်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဇော်နဲ့ လူလူအတွက် ကာလအပိုင်းအခြားအားဖြင့်တော့ ငါးဆယ်ရာခိုင်နှုန်းကို ထောက်ပြန်ပြန်နော်”

“ဟုတ်တယ် ဇော်လည်း အတူနေချင်လှပြီ၊ ဒါပေမယ့် အရင်ကထက်စာရင် ဇော်အလုပ်လုပ်ရတာလည်း ပျော်တယ်၊ မျှော်လင့်ချက်တွေနဲ့ ဇော် အားအင်တွေပိုတက်လာသလိုပဲ လူငယ်တွေလည်း အရမ်းကိုခံအောင်မြင်လာတယ်”

“ဒါတွေအတွက် လူလူမပျော်နိုင်ဘူး ဇော်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဇော်ကို လူလူချစ်ခဲ့တာ သူညီဘဝနဲ့ တစ်ကောင်ကြွေသမားလေးတိုင်း ဇော်ကိုပါ။ ဇော်ဆောက်လုပ်ရေး ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် ဦးတိုင်းဇော်ကို မဟုတ်ဘူး”

“ဒါပေမယ့် ဒါတွေက ဇော်နဲ့တွဲပါနေပြီလေ”

“အဲဒါတွေ ဖြုတ်ချခဲ့ပါလား ဇော်”

“မရတော့ဘူး လူလူ၊ ဇော်ဆိုတဲ့ခေါင်းတွဲကြီးနောက်မှ မေကဆုန်ဆိုတဲ့ မီးရထားတွဲလေးရယ်၊ ငွေကြေးစည်းစိမ်ဥစ္စာ ဝန်ထောက်တွေကတော့ ပါလာမှာပဲ”

ဒေါ်တင်လူလူဘွား သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

လှည်းတန်းတိုက်ခန်းဆောက်လုပ်မှုကို သားနှစ်ယောက်နှင့်အတူ တစ်ခါတစ်ရံ သွားကြည့်သည်။ ဦးတိုင်းဇော်နှင့် တွေ့ဆုံစကားပြောသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဦးတိုင်းဇော်သည် မိုးချုပ်သည့် အခါ မေကဆုန်ကို သူ့ကိုယ်တိုင် လာကြိုတတ်သည်။

ပတ်ဝန်းကျင်စကားက “ဒေါ်တင်လူလူဘွားတော့ ကြံမူကြံတော့ အချို့ကြီး ပွပေါက်ကိုကြံနေပါလား၊ နိုးမလိုလိုနဲ့ တော်တော်လည်တဲ့မိန်းမပါလား။

ယောက်ျားရှာသွားတဲ့ ငွေမကုန်ခင်တော့ မာနကြီး တစ်ခွဲသားနဲ့ပေါ့၊ ကုန်သွားတော့ မနေနိုင်တော့ဘူးလေ” စသည်ဖြင့် ဒေါ်တင်လူလူဘွား နားနှင့်ဆတ်ဆတ် ကြားနေရသည်။

“ချစ်”

“အင်”

“ဘာစဉ်းစားနေတာလဲ၊ ဇော်ပြောတာကြားရဲလား”

“မကြားလိုက်ဘူး”

“လူလူကလည်းကွာ၊ ကိုယ်တော့ သစ်သစ်ကို အကူအညီ တောင်းမလို့ စဉ်းစားတယ်”

“ဘာအတွက်လဲ”

“သမီးကို စည်းရုံးပေးဖို့ပါ”

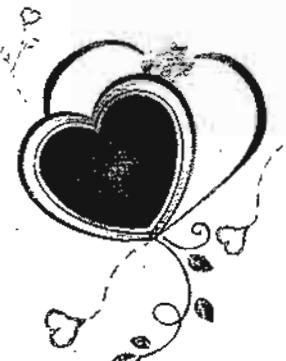
“ဒါတွေမလိုဘူး ထင်ပါတယ်ဇော်၊ ကလေးတွေ ဆယ်တန်းစာမေးပွဲမပြီးမချင်း ရိပ်မိလို့ မေးရင်တောင် ပြောင်ပဲပြင်းထားလိုက်ပါနော်၊ ကျွန်မတို့စေတနာတွေ ဝေဒနာမဖြစ်သွားစေချင်ဘူး”

“ချစ်ရယ်၊ မင်းမှာ မိခင်မေတ္တာစိတ် အပြည့်ရှိတယ်နော်”

“အမေတွေဟာ သူတို့ဆန္ဒကိုသာ ဦးစားပေးတတ်ကြတယ်၊ ဒါကိုသားသမီးတွေကလည်း နားလည်ပေးမယ်ဆိုရင်တော့ မိဘနဲ့သားသမီးကြားမှာ ဘာပြဿနာမှ မရှိနိုင်ဘူး”

“အင်း... ကိုယ်တို့နဲ့ အနစ်နာခံမှုကို သူတို့နားလည်ခွင့်

လွတ်ပြီး ကြည်ဖြူနိုင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးရတော့မှာပဲ”
 “ဒါပေါ့ ဇော်ရယ်၊ ကိုင်းဆယ့်နှစ်နာရီတောင် ထိုးတော့
 မယ် အိပ်တော့မယ်နော်၊ ဆေးရုံကို အစောကြီးသွားရမှာ”
 “အိုကေ ဝတ်နိုက်”
 တစ်ညတာစကားပြောဆိုခြင်းကို အဆုံးသတ်လိုက်ကြ
 သည်။
 သူတို့နှစ်ဦးအတွက် ထွက်ပေါက်ကလေးက ဒါပဲရှိတယ်။
 လူပျိုအပျိုများကို လွတ်လပ်စွာ တွေ့ဆုံဖို့ကလည်း မလွယ်ဘူး။

အခန်း(၄၁)

“ငါကတော့လေ နင်တို့ဒီအတိုင်းမတွေ့ဘဲ နေနေကြ
 အကြောင်းမဟုတ်ဘူး၊ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ပတ်ဝန်းကျင်ကြောင့်
 သူတို့သိသွားခဲ့ရင် အဲဒါမှ ပိုဆိုးလိမ့်မယ်လို့ထင်တယ်”
 “ငါတို့မတွေ့ကြပါဘူး၊ တွေ့ရင်လည်း သားသမီးတွေ
 မှာပဲ လုပ်ငန်းသဘောနဲ့ တွေ့ဆုံကြပါတယ်၊ ငါ့သားတွေက
 ဘာ ယောက်ျားလေးတွေပီပီ စိတ်ဓါတ်ကြံ့ခိုင်မှု ရှိကြတယ်၊
 နှိုးဆော်တာ သမီးကိုပဲ”

www.burmeseclassic.com

“အင်း.. ဟုတ်တယ်၊ ဘေဘီက သူ့အမေလိုပဲ ဖွေးဖွေးတယ်၊ အဖေလို တဖောက်ကန်းနိုင်တယ်”

“ဟင်”

ဦးတိုင်းဇော်က ဒေါ်သစ်သစ်လွင်ကို တုန်လှုပ်စွာ ထုကြည့်လိုက်သည်။

ဒေါ်တင်လူလူဘွားကလည်း.. .

“ဇော်ကို တဖောက်ကန်းနိုင်တယ်လို့ နင်ပြောလိုက်တာလား သစ်သစ်”

“အဟင်း.. ဟင်း.. ဟင်း.. နင်တို့ငါ့ကို လျှို့ဝှက်ဆွဲကြသေးတယ်နော်၊ နင်တို့ကြားမှာ ငါဟာပုဏ္ဏားတိုင်ဖြစ်ခဲ့တာ နင်တို့နဲ့ပတ်သက်ပြီး ငါ့မှာမသိတာ ဘာမှမရှိဘူး”

ဒေါ်တင်လူလူဘွားက ဦးတိုင်းဇော်ကို မသင်္ကာစွာ မျက်ဝန်းဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ဦးတိုင်းဇော်က.. .

“နင်ဘာတွေပြောနေတာလဲ သစ်သစ်၊ ငါ့မှာဘာပုဂ္ဂိုလ်ချက်မှမရှိဘူး”

“နင်မညာပါနဲ့ နင်လူလူကို ဘာမှမပြောဘူးလား”

“ဘာကိုပြောရမှာလဲ”

“ဘေဘီနဲ့ ပတ်သက်ပြီး”

“ဟင်.. နင်.. နင် ငါတို့အကြောင်းကို သိနေတာလား”

“သိပ်သိတာပေါ့၊ မေမေမြင့်မှာ ရည်းစားရှိတယ်၊ နန်းလည်းရည်းစားရှိတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ နင်တို့နှစ်ယောက်ဟာ လမ်း

ထပ်ဘဲ တိုင်းဇော်က မေမေမြင့်ကို အလှိုင်စလိုလက်ထပ်လိုက်ရသလဲ၊ ဒါတွေဟာ ငါ့သံသယတွေပါ။ နောက်ပြီး တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ငါ့သံသယပိုမှန်သွားတာက မေမေမြင့်ရည်းစားက မေမေမြင့်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ငါနဲ့ရင်းနှီးပါတယ်၊ ငါတို့သုံးယောက်တွဲရိုက်ထားတဲ့ခါတ်ပုံထဲက သူ့ရုပ်သွင်ကိုမြင်ရင် နင်တို့ရင်းသွားမှာပါ”

ဒေါ်သစ်သစ်လွင်က ပိုက်ဆံအိတ်အတွင်းမှ ခါတ်ပုံကို ထုတ်ကာ ဒေါ်တင်လူလူဘွားလက်ထဲ ထည့်လိုက်သည်။

“ဟင်”

သစ်သစ်လွင် မေမေမြင့်နှင့် အမျိုးသားတစ်ဦးပုံဖြစ်သည်။ ထိုအမျိုးသား၏ မျက်ခုံး၊ နှာတံ၊ နှုတ်ခမ်းဝိုင်းပုံတို့သည် မေကဆုန်နှင့် တထေရာထဲဖြစ်နေသည်ဖြစ်ရာ ဒေါ်တင်လူလူဘွားက ဒေါ်သစ်သစ်လွင်အား ခါတ်ပုံပြန်ပေးပြီး ချစ်သူ၏ မျက်ဝန်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ဦးတိုင်းဇော်မျက်စိမျက်နှာပျက်ကာ ခါတ်ပုံကို ဆွဲယူကြည့်ပြီး ချက်ချင်းပြန်ပေးလိုက်သည်။ ပြီးတော့.. .

“သစ်သစ် နင်ဒီအကြောင်းတွေကို ဘယ်သူ့ကို လျှောက်ပြောသေးလဲ၊ ခါတ်ပုံကိုကော ဘယ်သူ့ကိုပြသေးသလဲ”

“တိုင်းဇော်ရယ် ငါဒီလောက်ညှိပါမလား၊ မေကဆုန်အပေါ် နင်ဘယ်လောက်ထိ ချစ်တယ်ဆိုတာ ငါသိနေတာပဲ နင်တို့သားအဖကြားမှာ ငါဘယ်တော့မှသွေးမခွဲပါဘူး စိတ်ချ”

“ဒါဖြင့်”

“ကလေးတွေကို ဖွင့်ပြောစေချင်တာက ဒီအကြောင်းမဟုတ်ဘူး၊ နင်တို့နှစ်ယောက် ပြင်ဦးလွင်မှာနေတုန်းက ချစ်ဦးသူ

တွေဖြစ်ခဲ့ကြတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းတော့ သိမထားသင့်ဘူးလား။

“သိထားရင် သူတို့ထက် ပိုချစ်တယ်ဆိုပြီး ဝန်တိုကုန်ကြမှာစိုးတယ်လေ သစ်သစ်၊ ဒါကြောင့်ပါ”

“ချစ်ချင်းမေတ္တာ ကိန်းဂဏန်း အရေအတွက်ချင်းမှ မတူညီကြပဲ”

“မတူကြလို့ကို ဝန်တိုမှာပေါ့”

“ငါက ဘာအကူအညီပေးရမလဲ”

“မေကဆုန်ရဲ့ သဘောထားကို နင်တီးခေါက်ပေးဖို့ပါ”

ပဲ”

“ငါ့သဘောကတော့ ဖွင့်ပြောစရာရှိရင် စောစောစီးစီး ဖွင့်ပြောထားစေချင်တယ်။ သူတို့သိသွားပြီးမှ ဖွင့်ပြောရတာမျိုး ဆိုရင် သူတို့ဟာ နင်တို့ရဲ့ စေတနာမေတ္တာကိုနားမလည်ဘဲ လှည့်ဖြားပြီး ပုံသွင်းနေကြတယ်လို့ ထင်သွားရင်မကောင်းဘူး”

ဒေါ်သစ်သစ်လွင် စကားကြောင့် နှစ်ဦးစလုံးတွေစေ သွားရသည်။

“တစ်နှစ်ဆိုတဲ့ကာလကို ငါတို့ကျော်ဖြတ်နိုင်ခဲ့ကြပါပြီ နောက်ထပ်တစ်နှစ်ရဲ့ကို ဒီထက်ပိုပြီး ဂရုတစိုက်ဖြတ်ကျော်ခဲ့ရင် ကော... ”

“အင်း... နင်တို့က အချစ်အကြောင်းကို ငါ့ထက်ပိုပြီး နားလည်ကြမှာတော့ သေချာတယ်။ ဒါပေမယ့် ကလေးတွေနဲ့ စိတ်သဘောထားနဲ့ သဘာဝကိုတော့ ငါကနင်တို့ထက်ပိုသိတယ် ပိုနားလည်တယ်။ သူတို့က နင်တို့ကိုကျေနပ်ပြီး အောင်သွယ်ချင် အောင်သွယ်မယ် ဆက်ချင်ပေးမယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒါသူတို့ထက်

ပိုချစ်၊ သူတို့ရဲ့ဖခင်၊ မိခင်တို့ထက် ပိုချစ်တဲ့သူကို မဟုတ်ဘူး ငါ ပြောတာနားလည်ရဲ့လား ဥပမာ-မေကဆုန်က သူ့အဖေအတွက် သူ့ကိုချစ်တဲ့အန်တီဆိုတဲ့နင့်ကို သူ့အဖေနဲ့ သဘောတူချင်တူမယ်၊ သူ့အဖေရဲ့ငယ်ရည်းစား သူ့အမေထက် သူ့ထက်ပိုချစ်တဲ့နင့်ကို သူ့အဖေနဲ့ သဘောတူမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါကလည်း ကလေးတွေရဲ့ သဘာဝပဲ၊ ကလေးသဘာဝက အတ္တကြီးတယ်၊ ငါ့အဖေ၊ ငါ့အမေ၊ ငါ့ပစ္စည်း၊ ငါ့ကိုပဲပိုချစ်ရမယ်ဆိုတဲ့ အစွဲအလန်းတွေ ရှိတတ်စမြဲပဲ၊ ဒါကြောင့် အသက်ကြီးပြီးမရင့်ကျက်ပဲ သဘောထား သေးတဲ့ သူမျိုးကို ကလေးဆန်တယ်လို့ပြောတာပေါ့။ ကလေးဆို တာကတော့ စိတ်ထားနဲ့ကြသေးတော့ပဲလေ၊ ဒါသဘာဝပါ။ . . ”

“ဒီအတိုင်းသာဆိုရင် ငါတို့နှစ်ဦး ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“နင်တို့စီမံကိန်းအတိုင်းပဲ ဆက်လုပ်ကြပေါ့၊ ဒီကြားထဲ တော့ ငါမပါရစေနဲ့၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ငါ့အပေါ်မှာ မေက ဆုန် အယုံအကြည်မဲ့သွားရင် နင်တို့ကြားထဲ စစ်ကူပေးမယ့်သူ မရှိလဲ ဖြစ်သွားမယ်၊ ဒါကြောင့် နင့်အိမ်ကို ငါမလာသေးတာပေါ့ ဇော်၊ နင် စာရေးလို့ ငါနင်တို့နှစ်ယောက် ပြန်ဆုံဆည်းတာကို သိရပြီး သတင်းကောင်းကို ငါစောင့်မျှော်နေတာ”

ဒေါ်တင်လူလူဘွားက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ဘဝတစ်ခုမှာ အချစ်တစ်ခုထဲရှိခဲ့တဲ့ ငါ့အတွက်ကတော့ အဆင်မပြေခြင်းတွေဟာ ငါ့အသက်ထက်ဝက်ကိုတောင် ကျော် ဖြတ်လာပြီးမှတော့ ခံနိုင်ရည်ရှိနေပါပြီ”

“လူလူ ဒီလိုမပြောပါနဲ့၊ ဇော်ဘက်ကတော့”

“ကိုင်း... အချစ်ချင်းပြိုင် စကားနိုင်လုမနေကြနဲ့တော့၊

ဒီနှစ်နွေ နင်တို့ခရီးထွက်ရင် ငါတို့ဆီလာခဲ့ကြပါလား”

“အင်း.. ခြေမချတော့ဘူးလို့ စိတ်ကူးထားခဲ့တာ”

ဦးတိုင်းဇော်က ခပ်ဆွေးဆွေးပင်ပြောလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“တစ်ကောင်ကြွက် အနှိမ်ခံဘဝနဲ့နေခဲ့ပြီး ပထမဦးဆုံး အကြိမ်အသည်းကွဲခဲ့ရတဲ့ မြို့တော်ဖြစ်နေလို့လေ၊ ဒါကြောင့်အ တိတ်ကခြေရာတွေလည်း ပြန်မကောက်ချင်တော့ပါဘူး၊ ငါတော့ ဒီလိုစဉ်းစားထားတယ်၊ သမီးကို ငါမအားလို့ဆိုပြီး လူလူတို့သား အမိနဲ့ပဲ ထည့်လိုက်မလားလို့ လူလူနဲ့သမီးလည်း ဒီထက်မထ ရင်းနှီးသွားရအောင်”

“သားတွေနဲ့ ပိုရင်းနှီးသွားရင်ကော ဇော်မစိုးရိမ်ဘူး လား”

“အခုခေတ်လူငယ်အချို့က သိပ်ကိုတော်ကြတယ်၊ ချစ် ခြင်းမေတ္တာတရားကို သူ့နေရာနဲ့ သူ့ခွဲခြားတတ်တယ်၊ ပညာရေး ကို ရှေ့တန်းတင်ရမယ့်အချိန်မှာ အချစ်ကိုမစားကောင်းတဲ့အသီး တစ်သီးလို သူတို့ယောင်လို့တောင် လှည့်မကြည့်တက်ကြဘူး ကိုယ်တို့သားသမီးတွေက ဒီအတိုင်းပဲ ဖြူစင်သန့်ရှင်းကြတယ် အနေအထိုင် အဆင့်အတန်းရှိကြတယ်၊ ကိုယ်သူတို့ကို သိပ်အား ရတယ်၊ ဒါကြောင့် ကိုယ်တို့ရဲ့ဆန္ဒတွေကိုချိုးနှိမ်ပြီး သည်းခံခဲ့ ကြတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ် သစ်သစ် ဇော်ပြောသလိုပါပဲ၊ သူတို့လေး တွေဘက်က တော်ကြတယ်၊ သန့်စင်ကြတယ်၊ ဇော်နဲ့ငါကလည်း နှစ်ကြိမ်တိတိ အသည်းဟက်တက်ကွဲခဲ့ကြပြီးဆိုတော့ တတိယ

အကြိမ်ဆုံးရုံးရမှာကြောက်လွန်းလို့ ကြံမိကြရာ ကြိုတင်ကာကွယ် တော့ လုပ်မိကြလည်း ငါပဲခံပါမယ်လေ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီကချည်းတော့ လူလူကို လက်လွတ် အဆုံးအရှုံးမခံနိုင်တော့ဘူး”

“အင်း.. လူ့ဘဝဆိုတာ လေးဆယ်မှစတယ်ဆိုရင် နင် နဲ့လူမဖြစ်သေးပါဘူး၊ အချိန်တွေရှိကြသေးတယ်၊ ဒီလိုဆိုရင် လူနဲ့ကလေးတွေ ငါ့ဆီလာခဲ့ကြလေ၊ ငါလည်း နင့်သားတွေကို ခင်ချင်တယ်”

“ဖြစ်ပါမလား နင်နဲ့ငါ သူငယ်ချင်းဖြစ်ကြတယ်၊ ပြီးတော့ နင်နဲ့ဇော်ကလည်း သူငယ်ချင်းဖြစ်ကြတယ်၊ ဒီတော့ ငါနဲ့ဇော်က အာဆိုတဲ့ ဆက်စပ်မှုမျိုး သူတို့ တွေးမလာနိုင်ဘူးလား”

“အင်း.. လူလူရယ် နင်ပြောသလိုလဲ ဟုတ်တာပါပဲ ပါပေမယ့်ပြဿနာတစ်ခုကို ရေရှည်ဆွဲထားတာထက် ငါကတော့ နင်ဆိုင်ဖြေရှင်းလိုက်ချင်တယ်”

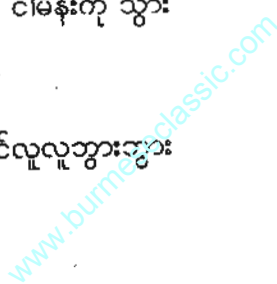
“နှစ်တိုစီမံကိန်းပါဟယ်”

ဦးတိုင်းဇော်ကတော့ ဒေါ်တင်လူလူဘွား စိတ်ချမ်းသာ သူငယ်ပြီးတာပါပဲ ဟူသောဆန္ဒဖြင့် သူ့ဆန္ဒများကို ထိန်းချုပ်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

“ကိုင်း.. နင်တို့နေချင်နေခဲ့ကြဦးလေ၊ ငါမိန်းကို သွား ရာရှိလို့ပြန်တော့မယ်”

“ငါလိုက်ပို့ပေးမယ်”

ထိုစကားကို ဦးတိုင်းဇော်နှင့် ဒေါ်တင်လူလူဘွားဘွား တို့မှ ပြိုင်တူလိုထွက်သွားသည်။

“ငါ့ပဲပို့လိုက်ပါမယ်ဇော်၊ လမ်းကြိုတာပဲ”

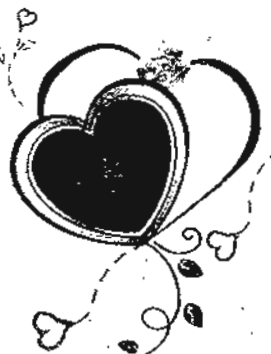
“ကောင်းပြီလေ၊ ညရောက်ရင် ထုံးစံအတိုင်းနော်”

“ဇော်ကလဲလေ လူလူသိပါတယ်”

“အင်း.. အသံကလေးကြားရရုံနဲ့တင် ကျေနပ်နေကြ
နဲ့ ပြီးကြမလား၊ ငါတော့နှင်တို့အစား ရင်မောပါတယ်၊ သားသား
ဆိုတာမိဘ်အတွက် ဧည့်သည်ပဲ၊ နင်တို့ငဲ့ညွှာတတ်မယ်ဆို
တော့လည်း ဘာမှပြောစရာမလိုတော့ဘူးပေါ့၊ ကဲကဲ.. သွား
မယ်”

သုံးယောက်သား ထွက်ခဲ့ကြလေသည်။

ခွဲခွဲခြင်းကို အလိုမရှိကြသော်လည်း သူတို့ယာယီခွဲ
ရပေဦးမည်။

အခန်း(၄၂)

“ဘာပြောတယ်ကပ်စီး၊ ဒယ်ဒီနဲ့အန်တီ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ငါ့ကိုတော့မမြင်ဘူး ငါက အောက်ထပ်မှာ
သူတို့သုံးယောက် ဆင်းလာကြတယ်၊ နောက်တစ်ယောက်ကို
မမြင်ဘူး ငါ့မြင်ဖူးတယ်၊ ဘယ်မှာမြင်ဖူးမှန်းတော့ မသိဘူး”

“ဟုတ်မှလည်းပြောပါ ကပ်စီးရယ်၊ နင်က နင့်အမေတွေ
အန်တီအပေါ် မနာလိုဖြစ်တိုင်း တမင်သက်သက် ငါ့ကိုပြော

www.burmeseclassic.com

နေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“ဒီမှာကဆုန် ငါ့စကား နှင်မယုံချင်လဲနော်၊ နှင့်အန်တီကို ငါ့အမေကမနာလိုဖြစ်ရအောင် ငါ့အမေက မိဆိုးမဘဝနဲ့ မပြည့်မစုံ ဖြစ်နေလို့လား၊ ဘယ်ယောက်ျားကိုမှလည်း ချူစားစရာ မလိုဘူး၊ ငါ့အဖေကငုတ်တုတ်နဲ့ လိုလေသေးမရှိ ရှာပေးနေတာပဲ၊ နှင့်ဘာသာနှင့် ယုံချင်နေ မယုံချင်နေ ငါကတော့ သူငယ်ချင်း ဝတ္တရားအရ ငါမြင်တွေ့တာကို နှင့်ကိုပြောပြတာ”

မေကဆုန်မှာ တုန်လှုပ်အံ့ဩကာအသားများပင် ထဆတ်ဆတ်တုန်လှုပ်လာပြီး . . .

“ဟုတ်တယ် နှင် မယုံရင် နှင့်ဒယ်ဒီလာရင် နေ့လည် တစ်နာရီက ဒယ်ဒီဘယ်သွားနေသလဲလို့ မေးကြည့်လိုက်လေ ငါက နှင့်ကိုသနားလို့ပါ။ ဒေါ်တင်လူလူဘွားက သိပ်လည်တာ နှင့်ကို အပျော့စွဲလေးနဲ့သူ့ဘက်ပါအောင် စည်းရုံးပြီးမှ နှင့်အဖေကိုပါ ရအောင်ယူမှာ၊ သူတို့မှာက ဘာရှိလို့လဲ၊ အစိုးရဝန်ထမ်း ပင်စင်စားတွေမဟုတ်လား၊ အမြောတို့အဖေကိုလည်း ဖမ်းယူထားတာ၊ ဟိုကသိသွားတော့ အိမ်ထောင်ရေး မသာယာခဲ့ဘူး အမြောတို့အဖေလည်း သူစိတ်နဲ့ အရက်နာကျပြီး သေတာတဲ့၊ နောက်ပိုင်းလည်း ဒီလိုပဲ သားတွေမသိအောင် ချူစားပြီး ဟန်မပျက်နေခဲ့တာ . . . ခု”

“တော်ပါတော့ဟယ် နှင့်စကားလုံးတွေက ရင်သီးလွန်းပါတယ်၊ နှင် အမြောတို့ကိုကော ဖုန်းဆက်ပြီးပြီလား။”

“ဆက်ပြီးပြီ”

“ဟာ . . နှင်ကလဲဟာ”

“ဘာလဲ နှင်ကနာနေရသေးလား၊ ဘာထူးသေးလဲ . . သူတို့လဲအမေလိုပဲပေါ့၊ နှင့်အဖေဆီက အန်ကယ် အန်ကယ်နဲ့ အမေကိုဗန်းပြပြီး ချူစားနေတဲ့ ယောက်ျားပိုင်းလုံးတွေပဲဟာ”

“တော်ကွာ . . တော် မိုက်ရိုင်းစုတ်ပြတ်တဲ့ စကားတွေနဲ့ ငါ့ကိုလာမပြောနဲ့၊ ငါတို့ကိစ္စ ငါတို့ဘာသာရှင်းမယ်၊ နှင် ခုလို သတင်းပေးတဲ့အတွက် ငါကျေးဇူးတင်တယ် ဒါပဲနော်”

မေကဆုန် တယ်လီဖုန်းကိုချလိုက်သည်။

မေကဆုန် အိမ်ရှေ့ဆိုဖာဆက်တီပေါ်လှဲလိုက်၊ လမ်းလျှောက်လိုက်နှင့် စဉ်းစားခန်းဝင်နေသည်။

ရင်ထဲ၌ ကြိတ်မနိုင်ခဲမရဖြစ်နေသည်။

ဒယ်ဒီနဲ့ အန်တီ နောက်အမျိုးသမီးတစ်ဦး၊ ဒါဟာ လူမမြင်ကွယ်ရာတော့မဟုတ်။ အလုပ်ကိစ္စရှိ၍ လား။

တယ်လီဖုန်းမြည်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဟဲလို”

“ကဆုန်လား”

“လှိုင်ညီလား”

“အင်း နှင့်ဆီကိုကပ်စီးဖုန်းဆက်သလား”

“ဆက်တယ်၊ စောစောကပဲ”

“သူပြောတာတွေကို နှင်ယုံကြည်သလား”

“ယုံရအခက် မယုံရအခက်ပဲ”

“သူ နှင့်ဆီကို အပြင်းအထန်ဆုံးသော စွပ်စွဲချက်တွေနဲ့ပြောလိမ့်မယ်၊ ငါတစ်ခုပဲပြောမယ် ကဆုန် ငါတို့ကတော့ ငါ့အမေရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိပါးမယ့်ကိစ္စမျိုးဆိုရင်တော့ ခွင့်မပြုနိုင်

ဘူး၊ ဒီတော့ နင့်ဘက်ကနှင့်ဒယ်ဒီရဲ့ အရိပ်အခြေအနေကို နင့်နည်းနှင့်ဟန်နဲ့စုံစမ်း၊ ငါတို့ဘက်ကလည်း စုံစမ်းမယ်၊ ဟုတ်လာရင်တော့ ပြတ်ပြတ်သားသားပဲ ဆုံးဖြတ်ကြတာပေါ့”

“ကောင်းပြီလေ ဒါပေမယ့်”

“ဒါပေမယ့်တွေ ဘာတွေလုပ်မနေနဲ့ မေကဆုန်၊ နစ်နာစရာရှိရင် ငါ့အမေပဲနစ်နာရမှာ ငါတို့ကတော့ အမေအတွက် အစွမ်းကုန်ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရမှာပဲ ဒါပဲ”

လှိုင်ဘွားက ပြတ်သားစွားပြောပြီး ဖုန်းချသွားလေသည်။ မေကဆုန်မှာ ဧတာကတစ်ချက်ခေါက်လိုက်သည်။

ဘယ်သူ့ကို မကျေမနပ်ဖြစ်ရမည်နည်း။

ဖခင်ကိုလား ဒေါ်လူလူဘွားကိုလား . . .

ဖခင်အလာကို စောင့်နေလိုက်သည်။

မေကဆုန်သည် ဟန်ဆောင်မှုကိုမလုပ်တတ်၊ စိတ်တွင် ထိခိုက်နေမှုကို ဟန်ဆောင်ပြီး မဖုံးဖိနိုင်၊ ဦးတိုင်းဇော်က ခြောက်နာရီထိုးခါနီး ရောက်လာပြီး . . .။

“ဒီနေ့ ဒယ်ဒီနောက်ကျသွားတယ်၊ မောင်လှိုင်ဘွားတော့ ရောက်ပြီလား”

“မရောက်သေးဘူး ဒယ်ဒီ နောက်လဲ သူ့ဘယ်တော့လာမှာမဟုတ်တော့ဘူး”

“ဟင် ဘာဖြစ်လို့လဲ ဘေဘီ”

ဦးတိုင်းဇော်က မေကဆုန်၏ ကျွတ်ဆတ်ဆတ်အသံကြောင့် မျက်နှာတိုလှမ်းကြည့်လိုက်ရာ မျက်နှာပျက်နေသေးသမီးကြောင့် မေးခွန်းထုတ်လိုက်သည်။

သို့သော် သူမေးခွန်းကို မေကဆုန်ကမဖြေပဲ ပြန်လည်မေးခွန်းထုတ်လိုက်သည်။

“နေ့လည် တစ်နာရီကျော်ကျော်က . . ဒယ်ဒီဘယ်မှာ ဘယ်သူနဲ့အတူ ရှိနေသလဲဆိုတာ မီးသိချင်တယ်၊ ဒယ်ဒီမှန်မှန်ဖြေပါ။”

ဦးတိုင်းဇော် ရုတ်တရက်တုန်လှုပ်သွားသည်။ မိမိတို့ကို သူတွေ့သွားပြီလား။

“ဒယ်ဒီ အလုပ်ကိစ္စ ကမ်းနားဆင်းနေတယ်လေ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဘေဘီ ဒယ်ဒီရုံးခန်းကိုဘေဘီ ဖုန်းဆက်လို့လား”

“ဒယ်ဒီ မညာနဲ့”

“ဒယ်ဒီ ဘာကိစ္စညာရမှာလဲ”

မေကဆုန်က ဖခင်၏မျက်နှာရိပ်မျက်နှာကဲကိုကြည့်ပြီး အင်လိမ်ညာနေကြောင်း အလိုလိုသိရှိလာသည်။

“ဒယ်ဒီ တကယ်ပဲ၊ အန်တီနဲ့နစ်ဆယ်ကိုးလမ်းကဆိုင်မှာ နေ့လည်စာ စားသောက်ခဲ့ဘူးလား”

ယောက်ျားရင့်မာကြီးတစ်ယောက် ပြောင်ညာသော အသွယ်ကိုလုပ်ရမှာ သူ့ရွံ့မှန်းသည်။ လည်းစီးကိုဖြေလိုက်ပြီး လည်ပင်းကြယ်သီးကိုဖြုတ်ကာ ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်ပြီး . .

“ဟုတ်တယ် ဒယ်ဒီနဲ့ဒေါက်တာပြီးတော့ သူငယ်ချင်းနဲ့အတူ နေ့လည်စာ စားသောက်ခဲ့တယ်”

“ဒါ . . ဒါဖြင့် ကပ်စီးပြောတာအမှန်ပဲပေါ့၊ ဒါဖြင့် ဒယ်ဒီနဲ့ အန်တီက . . .”

မေကဆုန်မှာ တုန်တုန်ရိရိဖြင့် ဖခင်ဘေးတွင် ဝင်ထိုင်

လေသည်။ ဦးတိုင်းဇော်က မထူးတော့ပြီဖြစ်၍ . . .

“ဒယ်ဒီဒေါက်တာကို စိတ်ဝင်စားတယ် လက်ထပ်ချင်တယ်။ ဒါပေမယ့်သူက ဒယ်ဒီကို လက်ထပ်ဖို့ စဉ်းစားနေဆဲပဲ” လိမ်ညာရာလည်း မရောက်သောစကားလုံးများကို နှေးချယ်၍ ပြောလိုက်သည်။

“ဘေဘီက သဘောမတူဘူးလား”

မေကဆုန်က အောက်နှုတ်ခမ်းကိုကိုက်ပြီး ခေါင်းရမ်းလိုက်သည်။

ဦးတိုင်းဇော်၏ရင်ထဲ ဟာခနဲဖြစ်သွားပြီ . . .

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဘေဘီ”

မီးမသိဘူး၊ မီးသိတာအန်တီကို ဒယ်ဒီမယူရဘူး မယူရဘူး၊ အန်တီထက်စာရင် လေးလေးသစ်ကို ယူတာကမှ တော်သေးတယ်”

မေကဆုန်က ပြောပြောဆိုဆို ထိုင်ရာမှထကာ . . .

“မီးလည်း သူတို့ဆီမသွားတော့ဘူး၊ သူတို့နဲ့လည်း လုံးဝကျရှောင်မယူတော့ဘူး၊ သူတို့လည်းမလာရဘူး၊ ဒယ်ဒီလည်း သွားရဘူး”

“ဒေါ်တင်လူလူဘွားကို ဘာဖြစ်လို့ သမီးက မုန်းတီးနေတာလဲဒါကို ဒယ်ဒီသိချင်တယ်”

“မုန်းတာမဟုတ်ဘူး၊ ကြောက်တာဒယ်ဒီ ကြောက်တာဒယ်ဒီလိုလူမျိုးကို တစ်ယောက်ကိုတောင် ညွတ်သွားအောင် ချစ်အောင်နိုင်တယ်၊ ပြီးတော့ မီးမှာ . . . မီးမှာ သူ့ကိုသနားလိုက်ရတာ ဒါတွေဟာ မာယာတွေမဟုတ်ဘူးလား ဒယ်ဒီ”

“မဟုတ်ဘူးသမီး”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒီမှာဘေဘီ၊ ဘေဘီဟာကလေးဖြစ်လို့ ဒယ်ဒီ ဒီအကြောင်းတွေကို မဆွေးနွေးချင်ဘူး၊ အေး . . . ဘေဘီ တစ်ခုပဲ နားလည်ထားပါ။ ဘေဘီသဘောမတူရင် ဒယ်ဒီသူ့ကို မယူသေးဘူး၊ ဘေဘီသဘောတူလာမယ့် အချိန်ကိုစောင့်နေမယ်၊ အခြားဘယ်မိန်းမကိုမှလည်း ယူဖို့စိတ်မကူးဘူး ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူဟာ ဒယ်ဒီရဲ့ချစ်ဦးသူ ဖြစ်နေလို့ပဲ”

ဦးတိုင်းဇော်က မထူးတော့ဘူးဖြစ်သဖြင့် နှလုံးသားမှ ဤရှည်စွာ ကိန်းအောင်းနေခဲ့ရသည်တို့ကို ဖွင့်ဟလိုက်မိလေသည်။

“ရှင်”

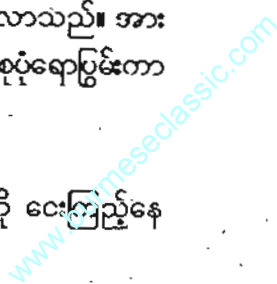
မေကဆုန်မှာ အံ့အားသင့်လွန်းသဖြင့် မျက်လုံးဖြူးကာ ရင်ဝတွင် သောကလုံးဆို့နစ်သကဲ့သို့ ခံစားလိုက်ရလေသည်။

“သေချာအောင် ဒယ်ဒီထပ်ပြောမယ် ဘေဘီ၊ ဤကမ္ဘာလောကကြီးမှာ ဒယ်ဒီဘဝထဲ ဒယ်ဒီနှလုံးသားထဲကို နက်နှိုင်းစွာ ချစ်ဝင်နေရာယူနိုင်တဲ့သူက နှစ်ယောက်ထဲရှိတယ်အဲဒါ ဘယ်သူထဲသိလား”

မေကဆုန်မျက်ရည်များသွင်သွင်စီးကျလာသည်။ အားထပ်စိတ်များ၊ ဒေါသစိတ်များ၊ နာကျည်းစိတ်များစုပုံရောပြွမ်းကာ စိတ်နှလုံးနေရလေသည်။

“ဒေါ်တင်လူလူဘွားနဲ့ မေကဆုန်ပဲ”

မေကဆုန်မှာ မျက်ရည်ကြားကဖခင်ကို ငေးကြည့်နေ

မိသည်။

ငယ်ချစ်ဦးတဲ့လား၊ ညာတာပါ သူတို့ညာကြတာ ဖြစ်မှာ မေမေမြင့်ဆိုတဲ့ မိမိအမေကို မချစ်ဘဲဘာကြောင့် လက်ထပ်ခဲ့သလဲ။

“ဘေဘီ”

ဦးတိုင်းဇော်က မေကဆုန်၏ မျက်ရည်များကို သုတ်ဖေးရန် အနားတိုးကပ်ပြီး လက်လှမ်းလိုက်သည်။

မေကဆုန်က ဦးတိုင်းဇော်၏လက်ကိုတွန်းဖယ်ပြီး ငိုရွိုက်ကာ အပေါ်ထပ်သို့ပြေးတက်သွားလေသည်။

တံခါးကို ဆောင့်တွန်းပိတ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။

“သွားပြီး”

ဟု သူနှင့်သမီး တံခါးတစ်ချက်ခြားသွားခြင်းသည် ကမ္ဘာတစ်ခုစီခြားသွားခြင်းနယ် ခံစားလိုက်ရလေသည်။

အခန်း(၄၃)

ထုံးစံအတိုင်း မိသားစုထမင်းခင်းတွင် ပျော်ရွှင်စရာ စကားများကို ပြောတတ်ကြပြီး အချို့ပွဲစားစဉ်တွင် စိတ်ညစ်စရာ စကားများကို စတတ်ကြသည်။

ခိုင်ဘွားနှင့်လှိုင်ဘွား ထမင်းတစ်လုပ်ပြီးတစ်လုပ်ကို မနည်းအားယူ မြို့ချနေရသည်။

ရင်တွင်းသောကလုံးက တစ်ဆို့နေသည်။

မိခင်ကို သနားစိတ်များနှင့်ပတ်ဝန်းကျင်ကို မကျေနပ်

စိတ်များက ရောထွေးနေသည်။

“သားကိုနဲ့ သားညီနောင်က ဘာတွေစားထားကြသလဲ ထမင်းကောင်းကောင်းမစားကြပါလား”

သားသမီးများသည် မိဘ၏ ကြေးမုံတစ်ချပ်ဖြစ်သည် ဆိုသည့်စကား တယ်မှန်ပါလားဟု ခိုင်ဘွားက တွေးတောလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်မေမေ နေပြင်းလို့ထင်ပါရဲ့”

“ဒါထက် ဒီနေ့ သားညီဘွား မကစားဘူးနော်”

လှိုင်ဘွားက ခိုင်ဘွားကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ခိုင်ဘွားက မိခင်ထမင်းပန်းကန်ကို လှည်းကြည့်လိုက်ပြီး ဇွန်းခရင်းကို အထူးလိုက်ပြီးဖြစ်သောကြောင့် “ညီပြောချင်ပြောတော့” ဟူသော သဘောဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“သား အန်ကယ်ဦးတိုင်းဇော်နဲ့ သွားမကစားတော့ဘူး မေမေ”

ဒေါ်တင်လူလူဘွားရင်ထဲ လှုပ်ရှားသွားသည် “ဇော်နှင့် သားညီဘာများဖြစ်ကြသလဲ၊ နေ့လည်က ဇော်လည်း ဘာမှမပြောပါဘူး” ဟူသောအတွေးဖြင့် . . .

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သားညီ”

“သားတို့ အန်ကယ်နဲ့ တရင်းတနီးနေလေလေ မေမေရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိခိုက်လေလေဖြစ်မှာစိုးလို့ပါ”

ခိုင်ဘွားက ထမင်းကို လက်စသည်လိုက်ပြီး ညီဖြစ်သူအား စိတ်အတွင်းမှ ကြိတ်၍ ချီးကျူးလိုက်သည်။ စကားလုံးရွေးချယ်မှု တော်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။

“ဘာဆိုလို့လဲ သားညီ”

“ဆိုင်ပါတယ် မေမေသားတို့လူငယ်ချင်း ရင်းနှီးကြတာ သညာရေးနဲ့ အားကစားနဲ့ပတ်သက်ပြီး မေမေတို့က နားလည်သဘောပေါက်စွာနဲ့ ပံ့ပိုးပေးကြရင်း မေမေနဲ့အန်ကယ်ပါ ရင်းနှီးလာတယ်၊ ဒါကိုပတ်ဝန်းကျင်က မလိုတမာ သွားပုပ်လေလွင့်စကားတွေ ပြောကြတယ်၊ ဒီအတွက် ထိခိုက်နစ်နာစရာရှိရင် မေမေပဲ ထိခိုက်နစ်နာမယ်၊ ဒါကြောင့် သားတို့ အနေအထိုင် အသွားအသာ ပြောင်းလွှဲပစ်လိုက်တော့မလို့ပါ”

ဒေါ်တင်လူလူဘွား သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ မျက်စိမျက်နှာလည်း ပျက်သွားသည်ဟု ခိုင်ဘွားက အကဲခတ်လိုက်မိသည်။

“သားတို့ ဒီလိုပြောင်းလဲနေထိုင်လိုက်ရင် ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ ကဲ့ရဲ့ခြင်းဟာ ရောပါးသွားနိုင်သလား”

“သွားနိုင်ပါတယ်”

“သားတို့သဘောပဲလေ မေမေအနေနဲ့က သားတို့နဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့မှတဆင့် သူတို့သားအဖနဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်ခဲ့ရတာ ဆိုတော့ သားတို့မပတ်သက်တော့ရင်လည်း ပြီးတာပါပဲ၊ တိုက်ခန်းဆောက်ပြီးသွားလို့ အခန်းသော့အပံ့ပြီးသွားရင် ဦးတိုင်းဇော်နဲ့ မေမေဆက်သွယ်စရာ ကိစ္စမရှိတော့ပါဘူး”

မိခင်၏စကားကြောင့် ခိုင်ဘွား သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ နီခင်ဟန်ဆောင်နေခြင်းဖြစ်မည်ဟု အတတ်သိသည်။ သူမေးခွန်းတစ်ခုမေးလိုက်ချင်သည်။ သို့သော် . . . ထိုမေးခွန်းကြောင့် မိခင်စိတ်ထိခိုက်သွားမှာ စိုးရိမ်သည်။

သို့သော် သူမမေးမြတ်သောမေးခွန်းကို လှိုင်ဘွားက မေးချလိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် မေမေနဲ့ အန်ကယ် ဒီနေ့နေ့လည်တစ်နာရီတော့ ကျော်လောက်က နှစ်ဆယ့်ကိုးလမ်းကဆိုင်မှာ တွေ့ဆုံကြတာလည်း အလုပ်ကိစ္စပဲလားမေမေ”

ဒေါ်တင်လူလူဘွား အံ့အားသင့်သွားရသည်။ သို့သော် မျက်နှာကို ဟန်မပျက်ထိန်းသိမ်းရင်း...

“ဟုတ်တယ် သားတို့က ဘယ်လိုထင်လို့လဲ”

“အလုပ်ကိစ္စသွားလာတဲ့အခါတိုင်း မေမေနဲ့အတူ သားတို့ပါတယ်ဆိုတော့ ခုကိစ္စဟာ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စများလားလို့ပါ”

ဒေါ်တင်လူလူဘွား...

အလုပ်ကိစ္စဆိုတာကလည်း မိသားစုရဲ့ စီးပွားရေးကိစ္စအတွက် အလုပ်လုပ်တာဆိုတော့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စပဲလေ မေမေတစ်ယောက်ထဲ မဟုတ်ပါဘူး၊ မေမေ့သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်လည်း ပါပါတယ်”

“မေမေ ဆေးရုံက ခွင့်ယူလို့ရသလား”

မိခင်၏တုန့်လှုပ်မှုကို ခိုင်ဘွားမကြည့်ရက်သဖြင့် စကားစကို လွှဲပြောင်းလိုက်သည်။

“ရပါတယ်”

“ဒါဖြင့် သားတို့နဲ့ မေမေ ခရီးထွက်ကြရအောင်လေ”

“မေမေ့မှာ အစီအစဉ် ရှိပြီးသားပါ၊ ကဆုန်လေးကို ခေါ်ခဲ့ဖို့ပါပဲ ဒါပေမယ့်...”

“သူလည်း လိုက်မယ်မထင်တော့ပါဘူး”

“မေမေလည်း မခေါ်တော့ဘူး”

မိခင်က ဘာဖြစ်၍ ဝန်မခံသလဲ၊ ဦးတိုင်းဇော်ကတော့ မေကဆုန်ကို ဝန်ခံပြီးပြီ၊ မေကဆုန်က ငိုသံပါကြီးနှင့် မိမိအား ခွန်းဆက်လေသည်။

သူ့အဖေလည်း ချူနှင့်ကတောက်ကဆဖြစ်ပြီး အိမ်ပြင်သို့ ပြန်ထွက်သွားသည်တဲ့...

အံ့ဩစရာကောင်းသော ဝန်ခံချက်တစ်ခုက မေမေနှင့် အန်ကယ်လ်သည် ငယ်ရည်းစားတဲ့...

မေမေရယ် သားတို့ကို မဖုန်းကွယ်ပါနဲ့၊ အမှန်အတိုင်း သာပြောလိုက်ပါတော့။ ခုတော့...

ဒေါ်တင်လူလူဘွားသည် ဘာမပြောညာမပြောနှင့် ထခင်းစားပွဲမှ ထသွားသည်။ မိခင်ဘယ်ကိုသွားသလဲ။

သောကကြောင့် ညှိုးနွမ်းသွားသော မိခင်ကို သနားမိသဖြင့် သူတို့ဆက်မေးရန်ရှိနေသော မေးခွန်းများကို မမေးဖြစ်တော့ချေ။

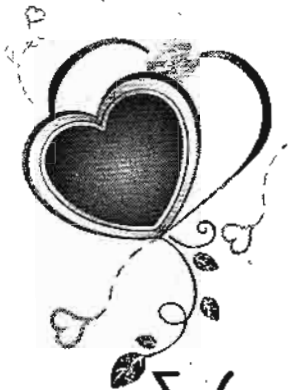
မေကဆုန်နှင့် မိမိတို့ညီအစ်ကိုက ဘဝတူပင်။

မိမိတို့ညီအစ်ကိုကမှ တိုင်ပင်ဖော်၊ တိုင်ပင်ဖက်ရှိသေးသည်။ မေကဆုန်မှာတစ်ယောက်တည်း။

ခိုင်ဘွားစိတ်ပူသွားသည်။

www.burmeseclassic.com

အခန်း(၄၄)

“ဟဲ့လို့... ချစ် ဘယ်လိုလဲ ဇာတ်ဆရာမကြီးရဲ့”
“ဇော်”

အာလေးလျှာလေးနှင့် ဖြစ်နေသော ဦးတိုင်းဇော်ထံ
ဒေါ်တင်လူလူဘွား စိတ်ပူသွားသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ဇော်ပါ။ ချစ်ကံဆိုးသမားကြီး ဇော်ပါ”
“ဇော်မူးနေသလား၊ မူးနေရင် အိပ်လိုက်တော့ ဇော်”
“နိုးနိုး... ဇော် မမူးဘူး၊ အိပ်လို့လဲ မရသေးဘူး၊ ဇော်”

လမ်းပေါ်မှာလေ”

“ဟင်... ဇော် ကားမောင်းနေသလား”
“အင်း”

“ဒါဖြင့် အိမ်ကိုရောက်အောင်ပြန်လိုက်ပါ။ ပြီးမှလူလူတို့
စကားပြောကြမယ် တစ်ညလုံးပြောကြမယ်နော်ဇော်”

“စကားလေးတွေနဲ့ပဲ ဇော်ဘဝကနေရတော့မှာလား
ချစ်ရယ်”

“ဇော်... ဇော်ကို လူလူမခွဲချင်ဘူးလို့ ပြောပြီးပြီပဲ။ အိမ်
ရောက်မှ စကားပြောမယ်နော် ဒါပဲ အိမ်ရောက်မှပြန်ဆက်”

ဒေါ်တင်လူလူဘွားက ကလေးဆိုးကြီးသဖွယ် ဖြစ်နေ
သော ဦးတိုင်းဇော်ကို ချော့မော့ပြီး ဖုန်းခလုတ်ကို ပိတ်ထားလိုက်
လေသည်။

စိတ်ညစ်ညစ်ဖြင့် သားများနှင့်အတူ မနေတော့ဘဲ အိပ်
ခန်းတွင်း အောင်းနေလိုက်သည်။ နာရီကြည့်လိုက်တော့ ဆယ့်
တစ်နာရီခွဲနေလေပြီ။ ယခုထက်ထိ လမ်းပေါ်၌ ကားတစ်စီးနှင့်
နို့နေသေးသော ဦးတိုင်းဇော်ကို သူစိုးရိမ်နေမိသည်။

သူဘာလုပ်ရမလဲ...
သူတို့နှစ်ဦး ဇွတ်လက်ထပ်လိုက်လျှင် ဆံထုံးနောက်

ယောင်ပါရမည်ဖြစ်၍ သူလိုက်နေရမည်။
ထိုအခါ မေကဆုန်နှင့်ရင်ဆိုင်ရမည်။

ဦးတိုင်းဇော် အရက်သောက်ကာ ပြောသောစကားကို
ထောက်ရှုလျှင် မေကဆုန်က မိမိတို့နှစ်ဦးကို သဘောမတူညီ
ကြောင်း သဘောတူဟန်မရှိပေ။

မိမိတို့ ဘာလုပ်ရမည်နည်း။
တယ်လီဖုန်းခေါ်သံ ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။
“ဇော်”

“ကိုယ်အိပ်ခန်းထဲရောက်ပြီ ချစ်၊ ကိုင်းကိုယ်ဘာဆက်
လုပ်ရမလဲဆိုတာ အမိန့်ရှိပါဦး၊ ဒီမှာတော့ အသည်းဟက်တယ်
ကွဲကုန်ပြီဆိုတာ မင်းသိရဲ့လား ဒေါ်တင်လူလူဘွား”

“သည်းခံပါဇော် ဒီတစ်နှစ်ပဲလေ...။ သူတို့ဆယ်တန်း
အောင်ပြီးသွားရင် သူတို့သွားချင်တဲ့လိုင်းကို သူတို့နင်းပြီး သူတို့
လမ်းသူတို့လျှောက်သွားရင်း ရင်ကျက်တဲ့အချိန်နဲ့ အချစ်ကို နား
လည်ခံစားလာတတ်တဲ့အချိန်နဲ့ ကြုံတွေ့ပြီး မိဘကို နားလည်
ခွင့်လွှတ်ပေးကြမှာပါ ဇော်”

“ချစ်ရဲ့သားတွေက ဟုတ်တာပေါ့၊ သူတို့ကအရွယ်နဲ့
မလိုက်အောင် အသိတရားရှိကြပါတယ်၊ ခက်တာက ဇော်သမီး
ဘေဘီဟာ ကလေးဆိုးလိုပဲကွာ သူလိုချင်တာပဲ သူသိတယ် ဇော်
ကိုမငဲ့ဘူး”

“ဒါ ငယ်သေးလို့ပါ၊ သူတို့စိတ်ဆင်းရဲမခံနဲ့ဇော် အရင်
ကထက် ပိုအလိုလိုက်ပါ၊ ပြစ်မထားပါနဲ့ ခါတိုင်းလိုပဲ အချိန်ခွဲပြန်
ပါ”

“ဇော်မှာ ကစားဖော်မရှိတော့ဘူးလေ”

“သူ ဇော်ကစားဖော် လုပ်ပေးပါလိမ့်မယ်၊ စည်းရုံးကြည့်
ပါ ဇော်၊ လူလူပြောတာ နားလည်ပါတယ်နော် မေကဆုန် ဆံသံ
တန်းမအောင်သေးဘူး၊ အိုးရွဲ့ကို စလောင်းရွဲ့နဲ့ ဖုံးလို့မရဘူး
ကလေးတွေရဲ့စိတ်ထားက သိပ်နုနယ်သေးတယ်၊ ဒီနှစ်ဟာ သူ
အတွက် သိပ်အရေးကြီးတဲ့နှစ်ဖြစ်တယ်၊ ဒါကြောင့် ဇော်အစွမ်း

တုန် လိုက်လျောပေးပါ”

“အင်း... ကိုယ်တို့က သူ့ဆန္ဒကို လိုက်လျောပြီးနေခဲ့ပေ
မယ့် သူက ကိုယ်တို့ကို ဆန့်ကျင်မယ် ဆိုရင်ကော”

“သူတို့ဆယ်တန်းအောင်သွားရင် ဘယ်သူတွေတားတား
ခရတော့ဘူး၊ လူလူ ဇော်ကို လက်ထပ်မယ်၊ ဇော် စိတ်ချမ်းသာဖို့
တိုပဲ လိုက်လျောပါမယ် ကျေနပ်ပြီးလားဇော်”

“ဒီကြားထဲ ကိုယ်တို့တွေခွင့်ကကော”

“ဇော်ရယ် ဆေးရုံလစ်တွေ့လို့လဲရတာပဲ နောက်ပြီး ဒီလို
မပြောနေရသားပဲမှတ်လား၊ ကွဲကွာခြင်းကို နှစ်ရှည်လများ...
စာသသ ခံစားလာရပြီးတော့မှများ အခုကာလအပိုင်းအခြားလေး
တို့ နောက်ဆုံးအနေနဲ့ ဆက်လက်ကျော်လွှားလိုက်ပါဇော်၊ ကျွန်မ
တို့ချစ်ရင် သည်းခံနိုင်ရမှာပေါ့ ဇော်ရယ်”

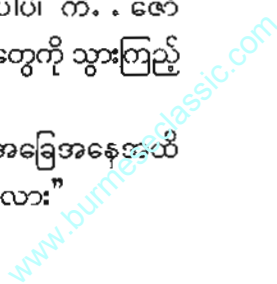
“ပြောပါဗျာ ပြောပါ၊ ဒီအပြောလေးတွေနဲ့ပဲ ကျုပ်ဘဝ
နှစ်ရှည်လများ အထီးကျန်နေခဲ့ရတာ”

“ကျွန်မဇော်ကို တစ်နေ့မှ မေ့မရခဲ့ဘူးဆိုတာ ယုံကြည်လို့
ရင် ကျွန်မဖြတ်သန်းခဲ့ရတဲ့ ခရီးလမ်းကိုလည်း ဇော်နားလည်မှာ
ပါ”

“ဒါကြောင့် မင်းကို ကိုယ့်ရင်ခွင်မှာ နားခိုစေချင်တာပေါ့”

“ဇော်ကိုလည်း ကျွန်မဘက်ကဒီလိုပါပဲ၊ ကဲ... ဇော်
သမီးကိုသွားကြည့်လိုက်ပါဦး၊ လူလူလည်း သားတွေကို သွားကြည့်
လိုက်ဦးမယ်”

“နေဦး... လူလူ၊ သမီးနဲ့ ကိုယ်ဘယ်အခြေအနေအထိ
ပြောဆိုခဲ့ကြတယ်ဆိုတာကို လူလူမသိချင်ဘူးလား”

“ပြောပါဦး”

“သမီးက ကြားစကားတွေနဲ့ လူလူကို ရစရာမရှိအောင် စွပ်စွဲလာတော့ ဇော်လည်း မခံချင်စိတ်နဲ့ လူလူနဲ့ဇော်ဟာ ငယ်ရည်းစားဦးလို့ ပြောချလိုက်မိတဲ့အထိ ဖြစ်သွားတယ်”

“ဘုရားရေ ဇော်ရယ်”

ဒေါ်တင်လူလူဘွား စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားသည်။ ချစ်သူအပေါ် နှစ်သိမ့်ပေးချင်ပါတယ်။ စိတ်သွားတိုင်းလူက မပါနိုင်။

“ဇော်ကို အပြစ်မတင်နဲ့နော် လူလူ”

“ပြောပြီးမှတော့ ဘာတတ်နိုင်တော့မလဲ သားတို့ ထင်မေးလာရင်လည်း လူလူလည်း အမှန်အတိုင်းပဲ ရှင်းပြလိုက်တော့မယ်”

“ကိုယ်စိတ်မကောင်းတာက သူတို့တွေဇော်ကို လာတွေ့ကြတော့တာ၊ ဇော်နဲ့အတူမတစားတော့တာ၊ သမီးလည်း သူငယ်ချင်းတွေပိုင်းကနေဖွဲ့ခွာလာပြီး တစ်ယောက်ထဲ စာကုတ်မယ်ဆိုရင်၊ ဇော်စိတ်ညစ်လာပြီ လူလူ”

“စိတ်ညစ်တယ်ဆိုပြီး အရက်တွေဖိမသောက်ရဘူးနော်ဇော်၊ ဇော်စိတ်ညစ်ရင် ညတိုင်း လူလူကိုပြော တစ်ခါတစ်ရံ ဆေးရုံကိုလိုက်လာခဲ့ အဲဒီမှာ အမ်စီတုန်းက ဇော်နဲ့လူလူအကြောင်း သိကြတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေလည်းရှိတယ် ဇော်နဲ့လူလူတို့ရဲ့ ဆည်းမှုကို သူတို့က အားပေးကြတဲ့သူတွေဆိုတော့ ဇော် ရဲရဲတတ်တင်းသာ ဝင်ထွက်ပါ”

“အား.. တော်ပါသေးရဲ့၊ ချစ်ရဲ့သိတတ်မှုလေးတွေထက် ကိုယ်ကမြတ်နိုးနေရတာ”

“ကဲ.. အရက်ထပ်မသောက်နဲ့ သမီးကို သွားကြည့်ပြီးမှ အိပ်တော့နော်.. . ဝတ်နိုက် ဇော်”

“ဝတ်နိုက်.. ပြတ်”

ဦးတိုင်းဇော်က ထုံးစံအတိုင်း သူပြုနေကျ နှုတ်ခမ်းနှစ်ခု ပြောပြီးမှ ထွက်လာသောလေသံ အနမ်းကလေးပြုမှုကာ.. . ဖုန်းခလုတ်ကို ပိတ်လိုက်သည်။

သူ့ရင်ထဲမှ မီးတောက်မီးလျှံသည် တဒင်တော့ ငြိမ်းအေးသွားလေပြီ။

ချစ်သူမှာသည့်အတိုင်း သမီးအိပ်ခန်းဘက်သို့ လျှောက်သွားသည်။ သမီးက အိပ်ခန်းတံခါး ပိတ်ထားသည်။ မီးမှိတ်ထားသဖြင့် အိပ်နေပြီးဟုယူဆကာ သူ့အိပ်ခန်းဘက်သို့ ပြန်လာလေသည်။

မြတ်ဗုဒ္ဓ

အခန်း(၄၅)

“ဟဲလို”

“ခိုင်ကိုလား၊ လှိုင်ညီလား”

မေကဆုန်၏ အသံသည် သဲကန္တာရတစ်ခု၏ ‘ပူလော’ ခြောက်သွေ့မှုဒဏ်ကြောင့် ရေအလွန်ငန်နေသော ဒုက္ခိတနယ် ငတ်မွတ်ခြင်းအပြည့်ရှိနေသည်ဟု ခိုင်ဘွားထင်လိုက်မိသည်။

“နင် ဘယ်သူ့ကိုတွေ့ချင်တာလဲ”

“အရေးထဲဟယ် နှစ်ယောက်စလုံးကိုပဲ”

“နှစ်ယောက်စလုံး မဖြစ်သင့်ဘူး၊ တစ်ယောက်ယောက် ခွဲ နှင်တွေ့သင့်တယ်”

“လှိုင်ညီရယ် ငါစိတ်ညစ်ရတဲ့အထဲ ဟယ်”

“ငါ ခိုင်ဘွားပါ”

“နင်က ခိုင်ကို ဟုတ်ကဲ့လား၊ လှိုင်ညီတစ်ယောက်ထဲ အရစ်ရှည်တယ်ထင်တာ နင်တာပါ အရစ်ရှည်ပြန်ပြီ”

“ကဲပါ ကဆုန်၊ နင့်မှာဘာစိတ်ညစ်စရာရှိသလဲ”

“ရှိတာပေါ့၊ ငါတစ်ယောက်ထဲ စာသင်ရတာမပျော်ဘူး၊ တစ်မဝင်စားဘူး၊ နင်တို့ဝိုင်းကိုပဲ သတိရတယ်၊ နင်တို့ရဲ့ အပြိုင် အဆိုင်စားကြိုးစားကြရတဲ့ အနေအထားမျိုးပဲ ငါသဘောကျတယ်”

“စာသင်တာပဲဟာ ပျင်းတယ်ပျော်တယ်လုပ်မနေနဲ့ တစ်ယောက်ထဲမသင်ချင်ရင် အခြားဝိုင်းတွေလိုက်တက် မတတ်ချင်ရင် နင့်အိမ်မှာဝိုင်းပေါ့”

“ငါတစ်ခုတောင်းဆိုချင်တယ် နင်လိုက်လျောမှာလား နင်ကို”

“ဘာကိုတောင်းဆိုမှန်းမသိဘဲ ငါကလိုက်လျောရမှာလား”

ခိုင်ဘွား၏ စိတ်ဓါတ်ကို သိပြီးဖြစ်နေသဖြင့် မေကဆုန်

“နင်တို့ငါနဲ့ပဲ အတူတူလာဝိုင်းပါလားဟင်”

“ဆောရီးပဲ ကဆုန်၊ နင်လာချင်ရင် အချိန်မရွေးလာတက်နိုင်ပါတယ်၊ ငါတို့အမေက ငါတို့သူငယ်ချင်းတွေ အတွက်

တံခါးအမြဲဖွင့်ထားပါတယ်။ ငါတို့ကတော့ ငါတို့အတွက်နဲ့တော့ မေမေ ဂုဏ်သိက္ခာကို ကျဆင်းစေမယ့်အလုပ်မျိုး ဘယ်တော့မှ မလုပ်တော့ဘူး”

“နင့်ကို ငါတစ်ခုမေးချင်တယ် ခိုင်ကို”

“မေးလေ ကဆုန်”

“ငါမပျော်ဘူးဟာ ဒယ်ဒီကလည်း ငါ့ကိုတင်းနစ်ရိုက်သင်ပေးနေတယ်။ ငါ့မှ ဝါသနာမပါတာ၊ ဒါကြောင့် ဒယ်ဒီက ငါ့အတွက် ရေကူးကန်ကို လိုက်ပေးတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒယ်ဒီမျက်နှာ၌ ချစ်ဖူးမရှိဘူး။ ဒယ်ဒီမပျော်တော့ ငါလည်း ဘယ်ပျော်နိုင်မလဲ အန်တီကော”

ခိုင်ဘွားက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“မေမေကတော့ ဒီအတိုင်းပါပဲ ဘာမှထူးခြားမှုမရှိပါဘူး”

“ဒီအတိုင်းဆိုရင် . . ဒယ်ဒီက အန်တီကို ပိုချစ်တယ်ထင်တယ်”

တယ်”

“ကဆုန်”

“လူကြီးတွေကိစ္စ မပြောဘဲ ငါ့ကိုတစ်ခုမေးချင်တယ်။ တဲ့စကားကိုပဲ ငါစောင့်နေတာ”

“ငါမေးလိုက်ရင် နင်စိတ်ဆိုးသွားမှာစိုးလို့ မမေးတော့ဘူး”

“မေးပါ။ ငါ့ဒေါသစိတ်ကို နိုင်နင်းပါတယ်”

မေမေဆုန်ထံမှ အသံတိတ်သွားသည်။

အတန်ကြာမှ

“ဒယ်ဒီနဲ့အန်တီ ငယ်ရည်းစားဆိုတာ နင်ယုံသလား”

“နင်က ဘယ်လိုထင်လို့လဲ”

“ဒယ်ဒီတို့နဲ့ ပရိယာယ်လို့ထင်တာပဲ”

“ဒီလိုလုပ်ပါလား နင်တို့အဒေါ်သစ်သစ်လွှဲနဲ့ နင့်အဖေ

က သူငယ်ချင်းတွေဆို သူ့ကိုမေးကြည့်ရင် . . နင်အားလုံးသိ နိုင်တယ်”

“အို . . ဟုတ်သားပဲ။ ငါ့ခေါင်းထဲ ဒီလောက်ကောင်းတဲ့

အကြံ ဘာဖြစ်လို့ မဝင်လာရတာပါလိမ့်”

မေမေဆုန်ထံမှ ကျေနပ်အားရသံလေး ထွက်သွားသည်။

ပြီးတော့မှ . . .

“ခိုင်ကိုရယ် နင်တို့က ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ဆိုတော့

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်တိုင်ပင်ဖော်၊ စကားပြောဖော် ရှိသေးတယ်။ ငါက တစ်ယောက်ထဲသိပ်ပျင်းတာပဲ ငါ့ဆီကို အရင်ကလိုပဲ ဖုန်းမကြာ

ခဏဆက်ပါတယ်”

“ငါတို့နဲ့နင်ဟာ သူငယ်ချင်းပဲ ငါဆက်ချင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့်

အန်ကယ်လ်နဲ့တိုးမှာစိုးလို့”

“ဒယ်ဒီနဲ့တိုးတော့ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မျက်နှာပူတယ်ကွာ”

မေမေဆုန်ရင်ထဲက တစ်မျိုးဖြစ်သွားသည်။ အမြှာညီ

နောင်က မိဘများကိစ္စကို သိပ်အလေးအနက်ထားဟန် မတူပေ။

“ငါဆက်လို့ အန်တီနဲ့တိုးရင်ကော”

“နင့်ကို ငါတစ်ခုမေးမယ်။ နင်ငါ့အဖေကို မုန်းသွားသလား”

တား”

မေမေဆုန်ရင်ထဲ တစ်ခါမှမမေးဖြစ်သောမေးခွန်းကို

ရုတ်တရက်အမေးခံလိုက်ရသောအခါ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြူ သွားသည်။ ထို့ကြောင့် ရုတ်တရက်မဖြေနိုင် ဒါကိုခိုင်ဘွားက တလွဲထင်သွားကာ...

“ငါနားလည်ပြီး မေကဆုန် နှင်ငါ့ကို အားနာပြီး အခက်ခက်ရင်လည်း မဖြေပါနဲ့တော့”

“မဟုတ်ဘူး ခိုင်ကို... မဟုတ်ဘူး၊ ငါမပြောတတ်ဘူး”

“နင့်ကို ငါတစ်ခုတော့ပြောမယ်၊ ငါတို့သိတတ်တဲ့အခါက စပြီးမေမေက ဘယ်ယောက်ျားနဲ့မှာ နာမည်မထွက်ခဲ့ဘူး၊ ပြောအဆို မခံခဲ့ရဘူး၊ ခုမှဆိုတော့ ငါတို့ရုတ်တရက် ရှက်သွားတယ် စိတ်မကောင်းဖြစ်ခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခဲစိခဲတွေးကြည့်တော့ တပင်လဲလို့ တပင်ထူတာ ပြဿနာတစ်ခုမဟုတ်ဘူး၊ ငါထင်တယ်၊ ငါတို့ညီအစ်ကိုကတော့ လူကြီးတွေရဲ့ကိစ္စမှာ ဘာမှဝင်မပါတော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်”

မေကဆုန်တွေးရပြီ။ မိမိလည်း အမြှာညီနောင်တို့နဲ့ အဆက်အသွယ်ဖြတ်ပြီးနေခဲ့ရသည့် ဆယ်ရက်လောက်ကို ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ လောကကြီးကို မကျေနပ်ချင်သလိုလို ဟိုလူဒီထုကိုပဲ ဒေါသထွက်ကာ အလိုမကျချင်သလိုလို...

“ဒါပေမယ့် ငါတို့က ကိုယ့်ရည်မှန်းချက်ပန်းတိုင်ကို ကိုယ်ဆက်လျှောက်မယ်၊ မေမေတို့လည်း သူတို့လမ်း သူတို့ဆင်လျှောက်ပါစေ၊ ငါတို့ဘာမှ ကန့်ကွက်စရာမလိုဘူးလို့ ယူဆတယ်”

မေကဆုန်စိတ်ထဲ ငါတို့ရဲ့ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုကြောင့်လား ဒါလည်းမဖြစ်နိုင် သူတို့နေထိုင်ရာအိမ်ကိုကပဲ သိန်းထောင်နှင့် ချီတန်နေပြီ။ တိုက်ခန်းတွေရောင်းကာ ဘဏ်တိုးနှံပဲ စား

တစ်လကို သိန်းနှစ်ဆယ်သုံးဆယ် ဝင်ငွေရှိနေနိုင်သည်။

“ငါလည်း စဉ်းစားပါဦးမယ်”

“ဪ... ဒီနှစ် နှင်ခရီးမထွက်ဘူးလား”

“အင်း... ဒယ်ဒီကို ပြောကြည့်ဦးမယ်နင်တို့ကော”

“တစ်နေ့ကပဲ တောင်ကြီးကပြန်လာတာ... တစ်ပတ်ပဲ

မေမေကခွင့်မရဘူးလေ”

“ပျော်လား”

“သိပ်တော့မပျော်ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မေမေက ဟန်ဆောင်ပြီးနေလို့ပေါ့ကွာ”

“ဒယ်ဒီလည်း ဒီအတိုင်းပဲ၊ ငါလည်း စိတ်ညစ်တယ်ဟာ”

“မညစ်နဲ့ ပျော်အောင်နေ ဒါထက် နင့်ကျူရှင်က ဘယ်နှစ်ဘာသာရပြီလဲ”

“လောလောဆယ် နှစ်ဘာသာပဲ ရသေးတယ်၊ ငါ တစ်ယောက်ထဲသင်ရတာ ပျင်းတယ်ဟာ”

“စာသင်တာ ပျင်းစရာမဟုတ်ပါဘူး၊ နှင်ရွေးချယ်တဲ့လမ်းကို နှင်ပဲလျှောက်လှမ်းနိုင်အောင် ကြိုးစားပေါ့၊ ဒါပဲနော် ငါ့ကိုရွှေတောင်ခေါက်ဆွဲစားဖို့ ခေါ်နေပြီး နှင်လာစားပါလား”

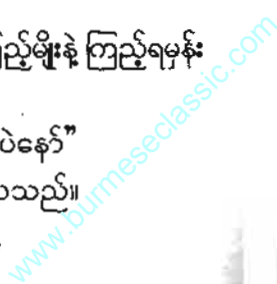
“ငါလာတော့ လာချင်တယ်၊ မလာရဲပါဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ငါအန်တီမျက်နှာကို ဘယ်လိုအကြည့်မိုးနဲ့ ကြည့်ရမှန်း မသိလို့”

“အေး... ဒါဖြင့်လည်း ပြီးရော၊ ဒါပဲနော်”

ခိုင်ဘွားက တယ်လီဖုန်းချသွားလေသည်။

မေကဆုန်တစ်ယောက်တည်း တွေဝေပြီးကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

သူတို့အမေအပေါ်၌ မကျေမနပ်ဖြစ်နေသလား၊ မိမိအပေါ် မုန်းတီးသွားမှာလား၊ ဒါကိုတော့ မေကဆုန် လက်မခံနိုင်ပါ။

လှိုင်ဘွားကိုဆိုလျှင် သူ၏အချစ်ဆုံး အခင်ဆုံး သူငယ်ချင်းဖြစ်သည်။ ခိုင်ကိုကတော့ အနေအေးသည်။ လိုအပ်သော ကိစ္စရှိလျှင် ပြပေးတတ်သည်။ ဒီနေ့ စကားအပြောဆုံး ဖြစ်သည်။

မေကဆုန်စိတ်ညစ်သွားသည်။

သူတို့မိသားစုနှင့်နေရတာ မေကဆုန်ပျော်သည်။ များသောအားဖြင့် သူတို့အိမ်၌သာ စားအိမ်သောက်အိမ်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် အားနာလွန်းသဖြင့် ဖခင်ကို အအေးပုလင်းများ အသီးအနှံများ၊ မုန့်ဘူးများမှာခိုင်းကာ သူတို့ရေခဲသေတ္တာထဲသို့ အန်တီမသိအောင် ထည့်ထားရသည်။

အန်တီကလည်း လှစ်ခနဲနေအောင်ပါးသည်။ သူ့ရေခဲသေတ္တာတွင် ဘာပစ္စည်း တိုးပွားသည်ကို အတတ်သိသည်။

“သမီးရယ် ဘာတွေဝယ်လာပြန်ပြီလဲ”

“မဝယ်ပါဘူး အလကားရတာ၊ လက်ဆောင်တွေ အိမ်မှာစားမယ့်လူဆိုလို့ မီးပဲရှိတာ၊ ဒယ်ဒီကလည်း အိမ်ကအစားအစာ ဟုတ်တိပတ်တိ စားတာမဟုတ်တော့ ဒီကအိမ်သားတွေရော ဆရာ/ဆရာမတွေပါ စားရအောင် ယူလာတာပါအန်တီ”

“စားချင်တာရှိရင်မှာလေ အန်တီဝယ်ထားမှာပေါ့”

“ဆံထုံးလည်းထုံးရ ဆီလည်းစိုက်ရဖြစ်နေပါပြီ အန်တီ၊

မီး အန်တီတို့ဆီမှာ ရဲရဲတင်းတင်း စားသောက်တာမြင်ချင်ရင် မီး ယူလာတာတွေကို အန်တီ မကန့်ကွက်ရဘူးနော်”

“မိတတ်ကလေး၊ သဘောပဲ အန်တီအရှုံးပေးပါတယ် စားချင်တာရှိ ထည့်ထားပါ။ ဒါပေမယ့် အပိုအလျှံတော့ မလုပ်နဲ့နော်”

“စိတ်ချပါအန်တီရဲ့ မီးကအသုံးနဲ့အဖြုန်းကိုနားလည်ပါတယ်”

အန်တီ၏ချစ်စရာကောင်းသော အပြုံးနှင့် အပြောလေးများကို သတိရမိသည်။

ဒါအပေါ်ယံ သကာလူးထားသော နှုတ်ခမ်းများပေလား။ မေကဆုန်သည် ရစ်ဝဲလာသော မျက်ရည်များကို သူတိုလိုက်သည်။ ကယျာကသီ အိမ်ပြင်သို့ ပြေးထွက်ခဲ့သည်။

“ဒယ်ဒီပြန်လာပြီ”

ပြင်ဦးလွင်သွားလည်ရင်း ဒယ်ဒီတို့အကြောင်း စုံစမ်းရမည်။

ဒယ်ဒီလိုက်လျောပါစေ။

အချိန်(၄၆)

မေကဆုန်သည် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းသော ဒဏ္ဍာရီ တစ်ပုဒ်ကို နားထောင်နေရသည့်အလား အသက်ရှုခြင်းကိုပင် မေ့လျော့နေသည်။

“အမှန်တော့လည်း သူတို့ရဲ့မပြယ်တဲ့ မေတ္တာနဲ့ သစ္စာ ကြောင့်လည်း အခုထက်ထိ နောက်အိမ်ထောင်မပြုဘဲ နေနိုင်ကြ တာပေါ့”

ဒေါ်သစ်သစ်လွင်က သာသာထိုးထိုးလေး သူငယ်ချင်း

နေပြည်တစ်နေ့

များဘက်ကို ယိမ်းလိုက်ပြီး နိဂုံးချုပ်လိုက်သည်။

“ဒီလိုဆိုရင် ဒယ်ဒီကဘာဖြစ်လို့မေမေ့ကို အလောသုံး ဆယ်ယူရတာလဲ၊ အန်တီက အမြွှာတို့အဖေကို လက်ထပ်ပြလိုက် လို့ သူကတမင်အရှံ့တိုက်ယူပြတာလား”

ဒေါ်သစ်သစ်လွင် တစ်ကွက်မှားသွားပြီ။ သူတို့နှစ်ဦး ဒုတိယအကြိမ် ကွဲကွာမှုတွင် မေမေမြင့် ရုတ်တရက်နေမကောင်း သဖြင့် ဆေးရုံသို့လိုက်ပို့ရသည်။ ချိန်းထာသောအချိန်တွင်ရောက် မလာသဖြင့် စိတ်နာပြီး မောင်မောင်ဇင်နှင့် ရုတ်တရက်လက်ထပ် လိုက်သည်။ ဒေါ်တင်လူလူဘွား လက်ထပ်သည်နှင့် မရှေးမ နှောင်းမှာ ဦးတိုင်းဇော်က ဒေါ်မေမေမြင့်နှင့် လက်ထပ်လိုက်သည့် အကြောင်း ပြောပြသည်။

ဒါကို မေကဆုန် မကျေနပ်... .

“ဖြေလေ လေးလေးသစ်၊ မီးမေးနေတာဖြေလေ”

“ဘာကိုလဲ သမီး၊ ဒါကတော့ တိုင်းဇော်အသိဆုံး ဖြစ် မယ်၊ ယောက်ျားတွေရဲ့ စိတ်သဘောကို လေးလေးနားမလည်ဘူး၊ မိန်းမတွေရဲ့သဘောကို နားလည်တဲ့အတွက် လူလူဘာကြောင့် မောင်မောင်ဇင်ကို အမြန်ဆုံး လက်ထပ်လိုက်တယ်ဆိုတာကို ပြောလို့ရတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အချစ်ကြီးလို့ အမျက်ကြီးတဲ့စိတ်၊ မာနစိတ်တွေနဲ့က မျက်စိတဆုံးမကြည့်ဘဲ၊ မျက်တောင်တစ်ဖျားပဲ ကြည့်ပြီးလက် ထပ်လိုက်တာ”

“အင်း ဒါကိုတော့ မီးလက်ခံပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒယ်ဒီ

မေမေ့ကို ရုတ်တရက်ကြီး လက်ထပ်လိုက်တာတော့ မီးလက်မခံနိုင်ဘူး”

“လေးလေးသစ်လည်း မပြောတတ်ဘူးသမီး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ လေးလေးက မန္တလေးတက္ကသိုလ်မှာတက်တာ၊ တိုင်းဇော်နဲ့လူလူက ရန်ကုန်မှာ၊ လူလူနဲ့လေးလေး စာအဆက်အသွယ်တော့ ရှိပါတယ်၊ အဲဒီတော့ စာအရပဲ သူတို့ပြန်ဆုံတယ် ပြန်တွဲတယ်၊ အဲ... နောက်ဆုံး ပြန်ကွဲတယ်ဆိုတာလောက်ပဲ သိတယ်၊ လူလူနဲ့ လူလူဆုံတဲ့အခါတော့လည်း သူ့ဘက်က ရင်ဖွင့်ချက်ကို သိရတယ်၊ တိုင်းဇော်ဘက်ကလည်း တိုင်းဇော်အမြင်ပေါ့၊ ရှင်းရှင်းပြောရရင် တိုင်းဇော်ဘက်က အမှားအယွင်းလုံးဝမရှိခဲ့ဘူး၊ လူလူဘက်ကသာ မခံချင်စိတ်၊ မစူးစမ်းမဆင်ခြင်ပဲ မာနနဲ့ မောင်မောင်ဇင်ကို အမြန်ဆုံး လက်ထပ်လိုက်တာကိုက အမှားပဲ၊ ဒီအမှားအတွက် သူလည်းအိမ်ထောင်ရေးရဲ့သူခကို လုံးဝမခံစားလိုက်ရဘဲ ဒုက္ခကိုပဲ လေးငါးခြောက်နှစ် ခံစားလိုက်ရတယ်၊ ယောက်ျားဆုံးပြန်တော့လည်း သားတွေအတွက် သူပဲအဖေ၊ သူပဲအမေအနေနဲ့ ရုန်းကန်ခဲ့ရရှာတယ်၊ ရှင်းရှင်းပြောရရင် လူလူအနေနဲ့ နောက်အိမ်ထောင်ပြုဖို့ဆိုတဲ့စိတ်ကူး လုံးဝမရှိခဲ့ဘူး၊ ဒါပေမယ့် အချစ်ဟောင်းနဲ့ ပြန်တွေ့ပြီး အပြစ်ကလည်း မရှိဆိုတော့ တိုင်းဇော်ရဲ့ဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းပေးချင်တာ လူလူအမှားမဟုတ်ဘူး ဘေဘီ၊ လူလူလည်း သူ့ဂုဏ်၊ သူ့ဒြပ်၊ သူ့ရုပ်ရည်နဲ့ တိုင်းဇော်လို လူမျိုး၊ အဲ... တိုင်းဇော်ထက်သာတဲ့လူမျိုး၊ အထူးသဖြင့် လူပိုးတွေကိုတောင် ယူနိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူကလည်း တိုင်းဇော်မှတိုင်းဇော်ကိုး... ”

“လေးလေးသစ်ကပါ သဘောတူတယ်ပေါ့”
“တူတယ်၊ တူတာမှ သူတို့လိုက်ပြေးကြတုန်းကလည်း လေးလေးပဲ အကူအညီပေးခဲ့တာ”

“ဒါတွေဟာ အသေအချာပဲနော်”
“အသေအချာပဲ”
“ငယ်ချစ်ဆိုတော့ မီးမကန့်ကွက်ချင်တော့ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် မီးအရမ်းသိချင်နေတာ တစ်ခုရှိတယ်”

“ဘာဘဲ”
“လေးလေးသစ် ပြောနိုင်မယ်လို့ မီးယုံကြည်တယ်”
ဒေါ်သစ်သစ်လွင်ရင်ထဲ လှုပ်ရှားသွားသည်။ မေကဆုန်တို့အရွယ်များ၏ စူးစမ်းလေ့လာတတ်မှု၊ တွေးခေါ်တတ်မှုတို့ကို အထင်သေး၍မရ။

ယခုခေတ်ကလေးများသည် တစ်နှစ်တစ်နှစ်ပို၍ အတွေးအခေါ် မြင့်မားလာကြသည်။ ထက်မြတ်လာကြသည်။ မိဘများ၏ ပံ့ပိုးပေးနိုင်မှုနှင့်အတူ မိမိကိုယ်မိမိ ယုံကြည်လေးစားအားထားတတ်သော ကလေးများသည် ပို၍အတွေးအခေါ်ထက်မြတ်ကြသည်။

မေကဆုန်ကို အထင်သေး၍မရပေ။ ဦးတိုင်းဇော်က သူ့သမီးကို လိုလေသေးမရှိ ပံ့ပိုးထားသည်။ ငွေကြေးကအစ လိုဆလောက်သုံး အစစ်အဆေးမရှိ ပံ့ပိုးထားသည်။ အသွားအလာ၊ အပေါင်းအသင်းကအစ ကန့်ကွက်မှုမရှိ၊ ထိုအခါ မေကဆုန်သည် အဆိုးအကောင်းကို သူမကိုယ်တိုင် ခွဲခြားစိတ်ဖြာသောအခါ အမြာညီနောင်လို လူကြီးလူကောင်းပေါက်စလေးများကိုသာ

စွဲစွဲမြဲမြဲ ပေါင်းသင်းတတ်လေသည်။

မေကဆုန် အပေါင်းအသင်းများကြားဝယ် ဆေးသမား လူဆိုးလူမိုက်၊ ဂျစ်ကန်ကန်များ မတွေ့ရချေ။

“လေးလေးသစ်”

“အင်”

“ဘာစဉ်းစားနေတာလဲ၊ မီးမေးတာဖြေလေ”

“မီး ဘာမေးလိုက်တာလဲ”

“ဒယ်ဒီဟာ ဒေါက်တာဒေါ်တင်လူလူဘွား လက်ထပ် သွားတာနဲ့ပဲ မေမေ့ကို ဘာဖြစ်လို့ အဆောတလျှင် လက်ထပ် လိုက်ရတာလဲ ဆိုတာကိုပါပဲ”

“ဒါကိုပဲ ထပ်ခါတလဲလဲမေးနေရတာလဲ၊ လေးလေး လည်းမသိဘူးဆိုမှကွယ်၊ ဒီကိစ္စဟာ ကာယကံရှင်တိုင်း ဇော် အသိ ဆုံးပဲနေမှာပဲ တိုင်းဇော်ကို မေးမကြည့်ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

မေကဆုန် မျက်ရည်များ ရစ်ဝဲလာသည်။ သို့သော် ထို မျက်ရည်စများကို ကျဆင်းခွင့်မပေးဘဲ လူကြီးတစ်ဦးသဖွယ် ခေါင်းကိုမော့ကာ မျက်တောင်ယှက်ကြီးများကို တဖျတ်ဖျတ် ခတ်ကာ သိမ်းဆည်းလိုက်သည်။

“ဒယ်ဒီနဲ့မီး အဲဒီအကြောင်းကို လုံးဝအစမဖော်ဖြစ်ကြ တော့ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မီးရဲ့အပြောအဆိုတွေ၊ အတွေး အခေါ်တွေမှာ သွားမှာ စိုးရိမ်တယ်”

“မှန်လိုက်လေ ဘေဘီရယ်၊ ငါ့သမီးမှာ မြင့်မြတ်တဲ့စိတ်

ထား၊ သဘောထားကြီးတဲ့စိတ်ထား ရှိနေလိမ့်မယ်လို့ လေးလေး ယုံကြည်တယ်”

မေကဆုန်က နားမလည်ဟန်လေးဖြင့် ဒေါ်သစ်သစ် လွင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဒေါ်သစ်သစ်လွင်က မေကဆုန် ခေါင်းကလေးကို အသာပွတ်လိုက်ရင်း...

“သမီး ဒယ်ဒီစိတ်ဆင်းရဲနေတယ်လို့ ထင်သလား”

မေကဆုန်ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီ တိုးတိတ်သောအသံ တလေးဖြင့်..

“ဒါပေမယ့် ဒယ်ဒီအပြုံးက အပေါ်ယံ အရေပြားတစ် ထောက်ကအပြုံး၊ လှိုက်လှဲတဲ့အပြုံး၊ နှလုံးသားကလာတဲ့ အပြုံး မဟုတ်ဘူးဆိုတာ မီးသိတယ်”

“ဒါဖြင့် သမီးကကော နှလုံးသားကလာတဲ့ အပြုံးနဲ့ သမီး ဒယ်ဒီကို ပြုံးပြနိုင်သလား”

“မပြုံးပြနိုင်ပါဘူး”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ရော်.. လေးလေးသစ်ကလဲ၊ ဒယ်ဒီမှ စိတ်မချမ်းသာ တာ မီးကကော ဘယ်လိုလုပ် စိတ်ချမ်းသာနိုင်မှာလဲ”

“ဒါကြောင့်သမီးမှာ မြင့်မြတ်တဲ့စိတ်ထားရှိတယ်လို့ ဆိုလိုတာ၊ တဖက်သားမှာ ကိုယ်ကြောင့် စိတ်ဆင်းရဲတာကို လျစ် လျူမရှုမထားနိုင်တာက အတ္တမဆန်ဘူး၊ ကိုယ်ကျိုးကိုမကြည့်ဘူး”

“မီးက အမှန်အတိုင်းသိချင်တာ၊ ဒယ်ဒီနဲ့အန်တီက ငယ် ချစ်ဖြစ်တယ်ဆိုတာ သေချာရင် အန်တီအပေါ် မီးကြည့်ရှုနိုင် ပါတယ်၊ မီးက ဒယ်ဒီအတွက်စိုးရိမ်တာ၊ ဒယ်ဒီကို မိန်းမလည်

သိန်းကြွယ်လက်မျိုးထဲ ရောက်သွားမှာစိုးရိမ်တာ”

“လူလူဟာ ငယ်ငယ်တုန်းက စိတ်မြန်ကိုယ်မြန်နဲ့ တစ္ဆေထိုးတလောက်ကန်း လုပ်တတ်ခဲ့တာကလွဲရင် အဲဒီလိုစိတ်ထားမျိုးလုံးဝမရှိဘူး။ အဲဒီလုပ်ရပ်မျိုးကော ပေါက်နေလို့လား။”

“ဟင့်အင်း သိပ်ကိုကျက်သရေရှိပြီး လှတုန်းပတုန်း... ချစ်ချင်စရာ ကောင်းတုန်းပါပဲ။ မီးလည်းအန်တီကို သိပ်သဘောကျခဲ့ပါတယ်”

“ဘယ်လို သဘောကျပုံမျိုးလဲ”

“ငါ့မှာ အန်တီလိုအမေမျိုးရှိနေသေးရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲလို့ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မီးအမေက ဓါတ်ပုံထဲမှာ ချောမချောတာ၊ ချစ်စရာကောင်းတာလွဲရင် အန်တီလိုပြည့်စုံတဲ့ အလှမျိုးမှ ရှာလို့မရတာ”

ဒေါ်သစ်သစ်လွင်က သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး...

“မေမေမြင့်က သိပ်ကိုချစ်စရာတောင်းပြီး၊ အပြစ်ကင်းစင်တဲ့မိန်းကလေးပါ။ ဒါကြောင့် တိုင်းဇော်က သံယောဇဉ်ရှိတာပေါ့”

“ဒီလိုဆို အန်တီနဲ့ဒုတိယအကြိမ် ပြန်မတွေ့ခင်မှာ ဒယ်ဒီနဲ့မေမေက ရည်းစားဖြစ်နေနှင့်ပြီလား။”

ဒေါ်သစ်သစ်လွင်သည် အစစအရာရာ သတိထားနေသဖြင့် တော်သေးသည်။

“မေကဆုန်တို့ကတော့ လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ” ဟု ဆင်ခြင်ကာ၊ သူမ၏ ချောင်ပိတ်သောမေးခွန်းကို ရှောင်လွှဲလိုက်သည်။

“ရော် ဘေဘီကတော့ ခက်နေပြီ၊ လှည့်ပတ်ပြီး မေးနေ

တာကို၊ အဲဒီအချိန်မှာ လေးလေးသစ်က သူတို့နှစ်ဦးကို လက်သွမ်းဘယ်မှီပါ့မလဲ၊ ငါတို့ပြန်တွေ့ကြပြီဆိုတဲ့စာရယ် ရှေ့ဆင်နောက်ဆင့် ရောက်လာတဲ့ ဧည့်ခံပွဲဖိတ်စာတွေကြောင့် လူလူတို့မိလားဧည့်ခံပွဲကို မသွားနိုင်ပေမယ့် တိုင်းဇော်တို့ မိလားပွဲကတော့ မသွားမဖြစ်သွားခဲ့ရတယ်။ ဒါပေမယ့် လူမလစ်တာကြောင့် သူတို့အတွင်းရေးမှူးကို မမေးခဲ့ရဘူး။ မေမေမြင့်ဆုံးတော့မှ တိုင်းဇော်ကို မေးဖြစ်တယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့သောကနဲ့ သူဖြစ်လို့ လူလူက ချောလိုက်ဖို့ ချိန်းဆိုထားတဲ့နေရာကို သွားဖို့ပျက်ကွက်သွားတဲ့ အတွက် လူလူက အချစ်ကြီးအမျက်ကြီးချက်ချင်းပဲ လက်ထပ်ထိုက်တယ်ဆိုတာလောက်ပဲ သိရတယ်”

“အိုးရွဲ့ကိုစလောင်းရွဲ့နဲ့ဖုံးလိုက်မယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ဓါတ်မျိုး ဒယ်ဒီမှာမရှိဘူး လေးလေးသစ်”

“မထူးတော့ဘူးဆိုပြီး ဒေါ်အယ်နီသဘောကျ မေမေမြင့်ကို လက်ထပ်လိုက်တာ ဖြစ်မှာပေါ့”

“ကောင်းပြီလေ၊ လေးလေးသစ်ကပါ ဆင့်ဝှေ့ရန်ရှောင်တားနဲ့ မီးအပေါ်မှာ တစ်ခုခုဖုံးကွယ်ဖို့ကြိုးစားနေတယ်ဆိုတာ ဒီသဘောပေါက်ပါပြီ၊ ဒါပေမယ့် မီးကလေး အကြောင်းအရာတစ်ခုကို သံသယဖြစ်မိပြီဆိုရင် အဲဒီသံသယကို ကြေပျက်အောင် ကြိုးစားပြီးမှ မှန်ကန်တဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ချမယ်”

“အမလေးလေး... မလွယ်လိုက်တဲ့ မေကဆုန်ပါလား” ဟုဒေါ်သစ်သစ်လွင်ရင်ထဲ မြည်တမ်းလိုက်ရင်း...

“မီးရွဲ့ သံသယက ဘာလဲ”

“ဒယ်ဒီနဲ့ မေမေရွဲ့အကြောင်း”

“ဟင်း. . တိုင်းဇော်ရေ မင်းကိစ္စ မင်းကြည့်ရှင်းတော့ဟုပင် ဖွင့်ဟလိုက်မိလေတော့သည်။

“စိတ်ချပါ လေးလေးသစ်၊ မီးကအမှန်တရားကိုပဲ လိုချင်တာပါ။ ဒါပေမယ့် မီးရဲ့အမှန်တရား ရယူလို့မရအတွက်တော့ ဘာလုပ်လို့မှမထိခိုက်စေရပါဘူး။ ခု မီးကျေနပ်ပါတယ် ဒယ်ဒီနဲ့အန်တီဟာ သိပ်ချစ်ခဲ့ကြတဲ့ချစ်သူတွေမှန်း သိခဲ့ရတဲ့အတွက် မီးက ကွက်စရာမရှိပါဘူး။ မီးဟာ ဒယ်ဒီရဲ့ လိုအပ်ချက်တွေမှန်သမျှတစ်သက်လုံးဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်တာမှ မဟုတ်တာ။ မီးလမ်းကိစ္စလျှောက်ရမှာပဲ။ မီးတစ်ယောက်ထဲကိုပဲ ဒယ်ဒီက ချစ်ရမယ်ဆိုတဲ့ လူသားအဖြစ် မီးမခံယူနိုင်ဘူး။ မေတ္တာဆိုတာ ကုန်ခမ်းတတ်တဲ့ အရာမှ မဟုတ်တာ။ အားလုံးအပေါ် တကမ္ဘာလုံးရှိ သတ္တဝါမှန် သမျှအပေါ် ဖြန့်ကျက်နိုင်တဲ့အရာပဲ။ မီးနားလည်ပါတယ်. . မီး ဒယ်ဒီကို စိတ်ချမ်းသာအောင် ဒီကပြန်တာနဲ့ ပြောလိုက်တော့မယ်”

“ဘာပြောမှာလဲ”

“အန်တီနဲ့ ဒယ်ဒီကို သဘောတူပါတယ်လို့”

ဒေါ်သစ်သစ်လွင် မျက်နှာပြုံးရွှင်သွားသည်။ မေကဆုန်အား ဝမ်းသာအားရပင် ဖက်ကာ. . .

“တကယ်လားသမီး၊ သမီးတကယ် ပြောတာလား”

“တကယ်ပါ လေးလေး၊ မီးလေးဒယ်ဒီကို စိတ်ချမ်းသာစေချင်တယ်။ ဒယ်ဒီစိတ်ချမ်းသာရင် မီးလည်း စိတ်ချမ်းသာမှာပါ။ ကိုယ့်ကြောင့်ဘယ်သူ့ကိုမှ စိတ်မဆင်းရဲစေရဘူး”

“ဟုတ်တယ် သမီး၊ သမီးမှာ အဲဒီလိုစိတ်ထားရှိရင် သမီး

ပည်းစိတ်ချမ်းသာရမှာပါ။ မေတ္တာဆိုတာ အလျားအနံ အတိုင်း မေတ္တာမရှိပေမယ့် အပြန်အလှန် အကျိုးသက်ရောက်မှုကတော့ ပါတယ်။ သမီးဟော်ရွှင်ရမှာပါ။ သမီးအပေါ် အားလုံးက မေတ္တာထားကြပါတယ်”

ဒေါ်သစ်သစ်လွင်က မေကဆုန်ကို လေးစားစွာကြည့်လိုက်သည်။ အချို့ကလေးများသည် အသက်ငယ်သေးသော်လည်း အချို့လူကြီးများထက် အတွေးအခေါ် ရင့်ကျက်ကာ မှန်ကန်သော စိတ်ဓါတ်များရှိကြသည်မှာ ချီးကျူးဖွယ်၊ လေးစားဖွယ်ပင်။

“တီ. . တီ. . တီ”

ထိုစဉ် ကားဟွန်းသံ ကြားလိုက်သည်။

မေကဆုန်က ဆက်ခနဲ ထလိုက်ပြီး. . .

“ဒယ်ဒီလာပြီ မီးကို ဒီဓါတ်ပုံလေးပေးနော်”

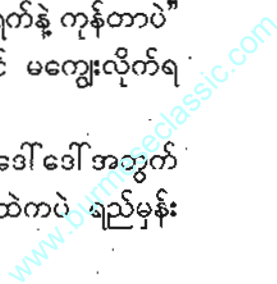
တိုင်းဇော်နှင့် တင်လူလူဘွား ဆယ်တန်းအောင်စာရင်းထွက်ပြီး လျှောက်လည်ကြစဉ်က ပွဲကောက်ရေတံခွန်တွင် ရိုက်ထားသော စုံတွဲပုံကလေးကို မေကဆုန်က တောင်းယူကာ သူမ၏ ကျောပိုးအိတ်ကလေးထဲ ထည့်လိုက်သည်။

“သမီးတို့ ဘယ်နေပြန်မှာလဲ”

“မနက်ဖြန်ပဲ။ ဒီကလည်စရာက တစ်ရက်နဲ့ ကုန်တာပဲ”

“ဟင်. . လေးလေးက ထမင်းတောင် မကျွေးလိုက်ရဘူး”

“ဒုက္ခမရှာပါနဲ့ သစ်သစ်၊ ဒီမှာ ဦးဦးနဲ့ဒေါ်ဒေါ် အတွက် ချီရဲ့ကန်တော့လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေ၊ စိတ်ထဲကပဲ ချည်မှန်း

ကန်တော့သွားတဲ့အကြောင်း ပြောလိုက်ပါ”

ဦးတိုင်းဇော်က ဟောလစ်၊ အိုဗာတင်း၊ သကြား၊ နို့ဆီ၊ မုန့်ဘူးနှင့် ငွေစက္ကူထည့်ထားသော စာအိတ်ကလေးကို စာပေါ်စုပြုတင်လိုက်သည်။

“နင်ကလည်းဟာ”

“နင်ကလည်းမဟာမနေနဲ့ သစ်သစ်၊ နင်တို့မိသားစုက ကျေးဇူးတရားကြောင့် ငါဒီဘဝကို ရောက်ရတာ ငါလုံးဝမသိဘူး၊ ဒီပစ္စည်းလေးတွေလောက်နဲ့ ချေဖျက်ခြင်း မဟုတ်ဘူးဆိုလည်း နင်သိထားပါ”

“တော်ပါပြီ တိုင်းဇော်ရယ်၊ နင်တို့သားအဖရဲ့ ဖလေတွေကိုငါအနူးပေးပါတယ်”

“ဘေဘီ သမီး၊ လေးလေးအတွက် ရန်ကုန်ကဝယ်လာတဲ့ပစ္စည်း ကားထဲမှာ သွားယူလိုက်ပါဦး”

‘ဟုတ်’

မေကဆုန်က ကားရှိရာသို့ပြေးဆင်းသွားသည်။

ထိုအချိန်ကာလအတိုင်း ဦးတိုင်းဇော်က

သစ်သစ် နင်တို့အကြောင်း ဖွင့်ပြောလိုက်ပြီလား..

“ဟင့်အင်း၊ နင်တို့ငယ်ချစ်ကိစ္စပဲ ပြောလိုက်တယ်၊ နင်က သမီးကမလွယ်ဘူးနော်၊ ဒါပေမယ့် နင်နဲ့လူလူကိစ္စကိုတော့ သဘောတူသွားပြီ”

“ဟင်”

ဦးတိုင်းဇော်ရင်ထဲ အတိုင်းမသိသော ဝမ်းသာကြည်ညိုမှုက ရုတ်တရက်ဝင်ရောက်လာသည်။ သို့သော်ဝမ်းထွင်းစိတ်ထဲ

မျက်နှာပြင်၌ မပေါ်လွင်စေရန် ထိန်းချုပ်ထားလိုက်သည်။

မေကဆုန်တက်လာသည်။ ယုဇနစူပါမားကတ်အိတ်တွင်း၌ အင်းဒိုနီးရှားပါတိတ်နှင့် ကီမိုနိုအကျီစများ ပါလေသည်။

သွန်သင်စရာလိုပါပဲ မေကဆုန်က ပစ္စည်းများကို သူ၏ အခေါ်ပေါင်ပေါ်သို့တင်ပြီး ကြမ်းပြင်ထက်၌ ကျုံ့ကျုံ့ကလေး ထိုင်ကာ...

“လေးလေးသစ်အပေါ်မှာ မီးကာယကံ၊ ဝစီကံ၊ မနောကံ ကံသုံးပါးနဲ့ကျူးလွန်မိတာများရှိခဲ့ရင် ခွင့်လွှတ်ပါလို့ တောင်းပန်ရင်းကန်တော့ပါတယ် လေးလေးသစ်”

မေကဆုန်ကပြောပြီး.. ထိခြင်းငါးပါးဖြင့် ကန်တော့လိုက်လေသည်။

ဒေါ်သစ်သစ်လွင်၏ ရင်တွင်း၌ နာကျင်သော ဝေဒနာတစ်ရပ်ကြီးစိုးကာ မျက်ရည်များ ရစ်ဝဲလာပြီး၊ နှုတ်ခမ်းလှုပ်ရုံသာ ဆုပေးခြင်းမေတ္တာပို့ခြင်းကို ပြုလုပ်နိုင်လေသည်။

ထို့နောက် မေကဆုန်က ဒေါ်သစ်သစ်လွင်အားဖက်ကာနမ်းရှုပ်ပြီး အိမ်ပေါ်မှပြေးဆင်းသွားလေသည်။

ဦးတိုင်းဇော်ရင်ထဲ နင်ခန့်ဖြစ်သွားသည်။

“သစ်သစ် ငါသွားမယ်၊ အစစအရာရာအတွက် ငါ့ကိုခွင့်လွှတ်ပါ”

“နင့်မှာမှ အမှားမရှိဘဲ”

“ရှိပါတယ် လူတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝ အမှန်တစ်ခုကို သူ့အကျိုးအတွက်ဖြစ်စေ၊ ကိုယ့်အကျိုးအတွက်ဖြစ်စေ၊ လိမ်ညာဖုံးကွယ်ထားခြင်းဟာ အမှားတစ်ခုပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ငါသတ္တိ

နည်းစွာနဲ့ပဲ ဖုံးကွယ်ပါရစေဦးနော်”

“တိုင်းဇော်ရယ် မေကဆုန်က နင့်သမီးပါ။ နင်ကြိုက်သလို ဖန်တီးဆုံးဖြတ်ပိုင်ခွင့် ရှိပါတယ်။ နင့်ကိုငါ နားလည်းပါတယ်ကဲ. . သွားသွား. . မေကဆုန်တစ်မျိုးထင်နေဦးမယ်”

ဦးတိုင်းဇော် ကားရှိရာသို့ ဆင်းလာခဲ့လေသည်။

ဒေါ်သစ်သစ်လွင်က နောက်ပါးမှတဖြည်းဖြည်းလိုက်ကာ ကားနားအထိ လိုက်ပို့လေသည်။

“လေးလေးသစ်. . တာတာ”

ဒေါ်သစ်သစ်လွင်သည် မေကဆုန်အားလက်ပြရင်း. . ကားပျောက်ကွယ်သွားသည်အထိ ငေးကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

မေတ္တာတရား၏ ဆန်းကြယ်နက်နဲမှုကို ဒေါ်သစ်သစ်လွင် နားလည်ခံစားရသောအခါ ရင်တွင်းစူးနစ်နာကျင်နေခဲ့သည့် ဝေဒနာရပ်သည် သက်သာကာ အေးငြိမ်းသွားတတ်သည်။

သို့သော် ကြေကွဲမှုအရိပ်ကလေးကတော့ ပုလဲမျက်ရည်စက်များဖြစ်နောက်ပါးမှ ကျန်ရစ်ခဲ့သေးသည်။

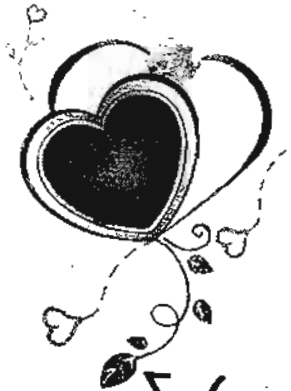
မေတ္တာ၏ အနက်အဓိပ္ပါယ်များထဲတွင်. . .

စွန့်လွှတ်အနစ်နာခံခြင်းဖြင့် ကျေနပ်နေသည်လည်း ရှိတတ်ပါပေသည်ဟု. . .

အပိုင်း (၇)

အခန်း(၄၇)

“ဟင်.. နင်လာတယ်”

လှိုင်ဘွားက အံ့အားသင့်စွာဖြင့် မေကဆုန်အား ပြူးတူး
မြတ်နှင့် ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ပြင်ဦးလွင်က ပြန်လာလို့ လက်ဆောင်တွေ
လာပို့တာ၊ ကူဆွဲဦးလေး.. ဒီမှာ လက်နာနေပြီ”

“ပေး.. ပေး..”

လှိုင်ဘွားက မေကဆုန်၏ လက်နှစ်ဖက်မှ ကျွတ်ကျွတ်

အိတ်များကို လှမ်းယူလိုက်သည်။

“နင့်နေတာပဲ၊ ဘာတွေလဲ”

“ပဲပုတ်၊ လက်ဖက်ခြောက်၊ ခေါ်ပြင်၊ ကြက်သွန်ဖြူ။ စ
တော်ဗယ်ရီ၊ ကျန်တာတွေကတော့ မသိတော့ဘူး၊ သိချင်ရင်
နင့်ဟာနင် ဖြည့်ကြည့်တော့၊ ခိုင်ကိုနဲ့အန်တီကော”

“အပြင်သွားတယ်”

“ဟုတ်လား၊ ဘယ်ကိုလဲ”

“ဆေးခန်းအတွက် လိုအပ်တဲ့ဆေး သွားဝယ်တာ”

“ဆေးခန်း ဘယ်ဆေးခန်းလဲ”

“လာကွာ.. ပစ္စည်းတွေသွားထားရင်းနဲ့ လက်သုတ်စုံ
စားရအောင်”

“လက်သုတ်စုံ၊ အတော်ပဲ ငါ့မှာ နင်တို့အိမ်နဲ့ အဆက်အ
သွယ် ပြတ်နေတဲ့ကာလမှာ မြန်မာအစားအစာတွေနဲ့ အဆက်
အသွယ်ပြတ်ပဲ”

“ဝယ်ခိုင်းပြီးစားပေါ့၊ ဆိုင်တွေပေါ့မှပေါ့”

လှိုင်ဘွားက ထမင်းစားစားပွဲအနီး ဘီဒိုကလေးပေါ်သို့
ကျွတ်ကျွတ်အိတ်နှစ်လုံးကို တင်လိုက်ပြီး..

“ဒေါ် ဒေါ် အုန်းရေ ကြာရိုးဟင်းခါးလေး နွေးပေးပါဦး”

စားပွဲပေါ်မှ ထမင်းအုပ်ဆောင်းကြီးကို ဖွင့်လိုက်သည်
နှင့် ထမင်းဆုပ်နီနီ၊ ခေါက်ဆွဲ၊ ကြာဇံ၊ ကျောက်ခတ်၊ ပဲပင်ပေါက်
ပြုတ်၊ အာလူးပြုတ်၊ ပဲပြားကျော် စသည်ဖြင့် မြန်မာရိုးရာ လက်
သုတ်စုံသုတ်ရန် ပစ္စည်းများအစုံအလင်ကို စားချင်ဖွယ်ဖြစ်အောင်
ပြင်ဆင်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

“ကိုင်း.. နင်သုတ်မှာလား၊ ငါသုတ်ပေးရမလား”
လှိုင်ဘွားသည် ထိုသို့ချစ်စရာကောင်းသည့် အလေ့လေး
များရှိသည်။ တဘက်သူမကြောင်အောင် ဧည့်ခံတတ်သည်။
လိုက်လျောညီထွေနေတတ်သည်။

“ငါမှမသုတ်တတ်တာ”

“စားတတ်ရင် သုတ်တတ်ရမှာပေါ့၊ နင်သက်သက် အ
ချောင်ခိုချင်ရင် ခိုချင်တယ်ပြောပါ”

“အံ့မယ်.. မလုပ်ပေးချင်ရင် မလုပ်ပေးချင်ဘူးပြောပါ၊
စေတနာမှပါဘဲ”

“ပါတာမှ သိပ်ပါပေါ့၊ ကိုင်း.. အိမ်ရှင်မကြီး ကျွန်တော်
မျိုးမပဲ သုတ်ပေးပါမယ်၊ မိန့်မိန့်ကြီးထိုင်နေတော်မူပါ”

လှိုင်ဘွားက အငေါ့အထူပြောလိုက်ပြီး မေကဆုန်ထိုင်
နိုင်စေရန် ခုံဆွဲပေးလိုက်သည်။

ပြီးသည်နှင့် မယ်လမီးလှုပ်နန်းကန်ယူကာ အသုတ်အ
တွက် ဟိုနည်းနည်း ဒီနည်းနည်းယူထည့်လေသည်။

မေကဆုန်ကလည်း ရယ်မောကာ သူ့ကဲ့သို့ပင် လိုက်
ထည့်လေသည်။

“အရူးဘာလုပ်မလို့လဲ”

လှိုင်ဘွားက ရယ်ချင်စိတ်ကို မြို့သိပ်လျက်မေးလိုက်
သည်။

“အရူး၊ ငါနှင့်ကို သုတ်ပေးမလို့၊ နင်ကငါ့ကို သုတ်ပေး
ပေါ့”

“ကောင်းကွာ၊ နင့်လက်ကြီးနဲ့ နယ်ဖတ်တာ ငါစားရဦး

မယ်”

“ဟဲ့.. အဲဒါ ကုသိုလ်ထူးလို့မှတ် အရူးဗျဲ ငါ့လတ်တာ
ဘယ်သူ့ကိုမှ သုတ်ပေးတာမဟုတ်၊ ဒယ်ဒီကိုလည်း သုတ်မပေး
ရဘူး၊ ငါယူမယ့် ယောက်ျားကိုလည်း သုတ်မပေးရသေးဘူး”

“အဟတ် ရှေ့စကားကိုတော့ ငါလက်ခံမယ်၊ နောက်
စကားကို တော့လက်မခံဘူး”

“နင်ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“နင်ယူမယ့်ယောက်ျားက ငါမဟုတ်ဘူးလို့ နင်ပြောနိုင်
မလား”

မေကဆုန်က မျက်စောင်းထိုးကာ အာလူးဖတ်နှင့် လှမ်း
ပေါက်လိုက်သည်။ နှုတ်မှလည်း..

“ကြည့်စမ်း အရူး၊ နင်လို့အရူးကို ငါကကြိုက်မယ်၊ စောင့်
ကြည့်နေ”

“စောင့်ကြည့်ရမှာ ငါ့အလုပ်လေ၊ ဒါပေမယ့်အခုပဲနင်
သုတ်ပေးထားတာ ငါစားရတော့မယ်”

“တော်ပြီ ငါ့ဟာငါပဲ သုတ်စားတော့မယ်၊ လှိုင်ညီနော်
မညစ်နဲ့သန့်သန့်လေးပဲ”

“ဘာညစ်လို့လဲ၊ အမှန်ကိုပြောတာပဲ၊ နင့်ကိုရွေးချယ်ခွင့်
ပေးမယ်”

“ဘာစကားတွေလည်း”

“နင့်အိုင်ကူဖြစ်ပါတယ်၊ ငါပြောတာ သဘောပေါက်မှာ
ပါ၊ နင်သုတ်ပေးတဲ့အသုတ်ကို ငါအရင်စားလိုက်ရလို့လည်း ကိုကို
က မနာလိုမဖြစ်ဘူး၊ အဲ.. ကိုကိုတစ်သက်လုံး စားရလို့လဲ ငါက

မနာလိုမဖြစ်ဘူး သဘောပေါက်နေော်၊ အဲ... အခြားဘယ်သူကို
မှ နှင်လက်နဲ့ သုတ်ပေးတဲ့အသုတ်မျိုး မစားစေရဘူး၊ ဒါက ငါတို့
အခြားရဲ့ သဘောထားအတည်ပဲ နှင်အတည်ပြု မှတ်ယူထားပါ”

“အရှူးနော် ပေါက်ကရတွေပြောမနေနဲ့၊ ငါ့အန်တီလာ
ရင် တိုင်ပြောလိုက်မှာ”

“တိုင်လေ၊ တိုင်တော့ နားဖောက်ပြီးသား ဖြစ်တာပေါ့”

“သွား... အရှူး၊ တော်ပြီထပ်မပြောနဲ့တော့”

“စကားကို ကုန်အောင်မပြောနဲ့ အစားကိုကုန်အောင်
စားတဲ့ ရော့မြည်းကြည့်”

လှိုင်ဘွားက မေကဆုန်အနီးသွပ်ပန်းကန်ကိုလှမ်းဝေး
လိုက်သည်။

မေကဆုန်က ယူစားကြည့်လိုက်သည်။

“အတော်ပဲလှိုင်ညီက သုတ်တတ်သားပဲ၊ ငါ့အသုတ်
ကော မြည်းကြည့်ပါဦး”

လှိုင်ဘွားက လှမ်းယူစားကြည့်သည်။

“အိုကေ... ဝတ်သားပဲ၊ မဆိုးဘူး၊ အတုခိုးတော်တယ်”

အသုတ်များကို ပန်းကန်ပြားသန့်သန့်လေးများတွင် လှိုင်
ဘွားက တစ်ဝက်စီ ရောထည့်ပေးလိုက်သည်။

“လက်ရာနှစ်မျိုးစားရအောင်”

“ကောင်းတယ်”

“လက်သွားဆေး၊ ဇွန်းနဲ့စား”

“ဟုတ်ကို အဖေ”

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် အတိုင်အဖောက်ညီစွာဖြင့်

တက်ညီလက်ညီ ရှိကြသည်။

ဒေါ်အုန်းက ကြာရိုးဟင်းခါးပူပူလေး လာချပေးသည်။

အသုတ်တစ်ဇွန်းနှစ်ဇွန်းသောက်ပြီး ဟင်းချိုသောက်ရာ
သက်စုံနေသဖြင့်...

“ဧည့်သည်လာဦးမယ်ဟေ့”

“အင်း... ဟုတ်တယ်”

“ဘယ်သူလဲ”

“လာတော့ကြည့်ပေါ့”

မေကဆုန်ကမဖြေ၊ လှိုင်ဘွားက ဟင်းချိုသောက်ရန်
ကြော့ဇွန်းတစ်ချောင်း ထယူလေသည်။

လှိုင်ဘွားရင်ထဲ မြို့သိပ်ထားရသော အကြောင်းရင်းကို
မေကဆုန်အား ယခုမှ မေးဖြစ်လေသည်။

“နင် ဒီလိုလာတာ နင့်အဖေသိသလား”

“သိတယ်”

“နင် သဘောထားပြောင်းလွဲသွားပြီလား”

“အင်း”

“သွားပါပြီ၊ ပူလိုက်တာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ အသုတ်က မပူပါဘူး”

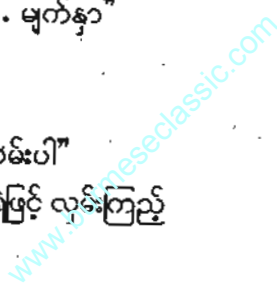
“အသုတ်ပူတာ မဟုတ်ဘူး၊ မျက်နှာ... မျက်နှာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ငါတို့ကသမီးရှင်လေ”

“ပေါက်ကရ မိန်းကလေးရှင်လို့ ပြောစမ်းပါ”

မေကဆုန်အား လှိုင်ဘွားက မျက်နှာရဲရဲဖြင့် လှမ်းကြည့်

လေသည်။

မေကဆုန်က မျက်နှာရဲတွက်နေသော လှိုင်းဘွားကြည့်ပြီး ရယ်လေသည်။

ထိုစဉ်ကားသံကြားရသဖြင့် သူတို့နှစ်ဦး မျက်နှာပိုးသက်လိုက်လေသည်။

“ရှုဖို့တိုးတိုး.. နင်ထမသွားနဲ့၊ အံ့ဩသွားအောင်”

ခိုင်ဘွားသည် ဖိနပ်ချွတ်မှ မိန်းမစီး ဖိနပ်မြင့်မြင့်ကထော့ကိုတွေ့လိုက်ရသည်နှင့် မေကဆုန်ရောက်နေပြီဟု အတတ်သက်လိုက်လေသည်။ မိခင်ကိုလှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ဒေါ်တင်လူလူဘွားက မြင်ပုံမရပဲ၊ အိမ်ထဲသို့ တောင်လျှောက်ဝင်သွားလေသည်။

ခိုင်ဘွားမိခင်နောက်မှ တပ်ကြပ်မကွာ လိုက်သွားရာ..

ထမင်းစားခန်းသို့ ရောက်သည်နှင့် ဒေါ်တင်လူလူဘွားခြေလှမ်းတုန်ခနဲ ရပ်ဆိုင်းသွားသည်။

“ဟင် သမီး”

“အန်တီ”

မေကဆုန်က ဒေါ်တင်လူလူဘွားကို ပြေးဖက်လေသည်။ ဒေါ်တင်လူလူဘွားက အလိုက်သင့်ဖက်လိုက်သည်။ ကြိုတင်သိထားပြီး ဖြစ်ပါလျက်..

ဝမ်းသာဝမ်းနည်း မျက်ရည်များက ရစ်သိုင်းဖွဲ့ဝင်လာသည်။

“အန်တီနဲ့ ဒယ်ဒီလက်ထပ်ဖို့ မီးသဘောတူလိုက်ပြီ”

မေကဆုန် ငိုရွိုက်ရင် ပြောလိုက်သည်။

“အန်တီ ဝမ်းသာပါတယ်သမီး၊ ဒါပေမယ့် သမီးတို့စိတ်

ချမ်းသာရမှ လိုလားကြမှ လက်ထပ်ကြမှာပါ။ ဒီအတွက်ဘာမှ

အနှောင့်အယှက်မဖြစ်နဲ့၊ ကဲ.. တိတ်တိတ်သမီးအပေါ်လည်း

အန်တီက မေတ္တာမပျက်ပါဘူး၊ မငိုနဲ့နော်.. သမီးတိတ်တော့”

မေကဆုန်၏ မျက်ရည်များကိုပါ သုတ်ပေးလိုက်သည်။

“အန်တီ မီးကိုစိတ်မဆိုးပါဘူးနော်”

“ဘာကိစ္စစိတ်ဆိုးရမှာလဲ ဖြစ်တတ်တဲ့သဘာဝပဲ၊ ဒီသ

ဘာဝကိုနားလည်ပြီး၊ လက်ခံနိုင်ကြတဲ့ သမီးနဲ့သားတို့ကိုသာ အန်

တီတို့ကကျေးဇူးတင်ရမှာပါ”

မေကဆုန်ဘာမှ မပြောတတ်တော့ပါ။

ဒေါ်တင်လူလူဘွား ရင်ခွင်မှခွာကာပြောမိပြောရာ ပြောလိုက်သည်။

“ဒယ်ဒီလာကြိုမှာ”

“ဪ.. အင်း”

ဒေါ်တင်လူလူဘွား မျက်နှာထားရ ခက်သွားသည်။ က

လေးတွေရှေ့မှာ မျက်နှာမည်ကဲ့သို့ ထားရမည်မှန်းမသိသဖြင့်..

“အသုတ်စုံစားလိုကောင်းရဲ့လား သမီး”

“ကောင်းတယ် အန်တီ၊ လှိုင်ညီသုတ်ပေးတာ”

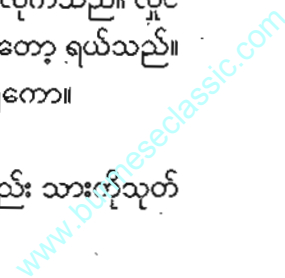
ခိုင်ဘွားက လှိုင်ဘွားအား လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ လှိုင်

ဘွားကရယ်လိုက်လေသည်။ ဩော်လူကြီးရှက်တော့ ရယ်သည်။

လှိုင်ဘွားတောင် ကြီးကောင်စိတ် ဝင်လာပါပြီကော။

“ကောင်းပါ့မလား”

“ကောင်းတယ်နော် ကဆုန်၊ သူကလည်း သားကိုသုတ်

ပေးတယ် ကောင်းပါတယ်”

“မေမေ ထပ်သုတ်ပေးရမလား”

“သုတ်ပေးလေ”

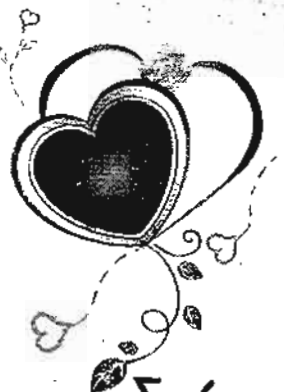
နှစ်ဦးသား သံပြိုင်ထွက်သွားသဖြင့် တစ်ယောက်မျှင် နှာတစ်ယောက်ကြည့်ကာ ရယ်လိုက်လေသည်။

ခိုင်ဘွားကတော့ ဘာမှမပြောဘဲ စားပွဲ၌ ဝင်ထိုင်လိုက် လေသည်။

ဒေါ်တင်လူလူဘွားက ကလေးများကို အကဲခတ်ရင် မသိမသာသက်ပြင်းချလိုက်မိလေသည်။ သူတို့၏ရင်တွင်း၌ ကိုယ် ချင်းစာနာစိတ်များ ရှိတတ်လာပြီးလားဟု တွေးမိတော့ စိုးရိမ် စိတ်ကလေးများကတော့ မိခင်၏ရင်ဝယ် နှင့်ခနဲဝင်ရောက်လာ သည်။

ဒါလည်း သဘာဝတရား တစ်ခုပါပဲဟု ဒေါ်တင်လူလူ ဘွားတွေးကာ ဖြေသိမ့်မှုကို ရယူလိုက်သည်။

မိဘများသည် သားသမီးများကို ဘယ်အရွယ်ဖြစ်ပြီ ကလေးဟုသာ မြင်တတ်ကြပြီး မိမိ၏ရင်ခွင်၌ ထားချင်တာ သဘာဝတစ်ခုပါပဲ။ ဒါပေမယ့် အချိန်တန်လျှင် ယုံသန်းကြည့် ငှက်ကလေးများပမာ နှလုံးသွင်းကာ ဖြေသိမ့်လိုက်သည်။

အသံနန်း(၄၈)

“ကလေးတွေရဲ့ သဘောထားကြီးမှုအပေါ်ကို ကျွန်မတို့ အလိုက်သိရမယ် ဇော်”

ဦးတိုင်းဇော်သည် ဒေါ်တင်လူလူဘွား၏ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်သည်။ သူမ၏နှုတ်မှ ထွက်ပေါ်လာမည့် စကား များသည် သူ့အတွက် စိရင်ချက်ပမာ ဖြစ်နေသည်။

အမြောညီနောင်နှင့် မေကဆုန်က တီဗွီဂိမ်းကစားနေကြ

သည်။ ဧည့်ခန်းကျယ်ကြီး၏ ထောင့်တစ်နေရာ၌ သူတို့လေးတွေက စားနေကြသည်။ ဧည့်ခန်းအလယ် ဆိုဖာဆက်တီများ၌ သူတို့စုံတွဲ မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ကာ စကားပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။

“ဘယ်လိုအလိုက်သိရမှာလဲ”

“သူတို့ရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ပြောင်းလဲမှုမျိုး မဖြစ်စေချင်ဘူး”

“ရှင်းရှင်းပဲပြောပါ၊ လူလူ၊ ကလေးတွေနဲ့ ပတ်သက်လာရင် ကိုယ်ဟာမင်းလောက် နားမလည်တာအမှန်ပဲ၊ ဒါကြောင့် သူတို့ရဲ့ကောင်းကျိုးအတွက် မင်းစီမံရာကို နာခံဖို့အသင့်ပဲ”

ဒေါ်တင်လူလူဘွားက ချစ်သူကို ဂရုဏာသက်သေမျက်ဝန်းဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ . . . နှစ်သိမ့်သော အပြုကလေးဖြင့် ပြုံးပြလိုက်ပြီး . . .

“လူရယ်လို့ဖြစ်လာရင် ပတ်ဝန်းကျင်ဆိုတာ ဒွန်တွဲပြုပါလာစမြဲမှတ်လား၊ ဇော်၊ ဒီတော့ ဇော်နဲ့ ကျွန်မလက်ထပ်လိုက်ပါပြီတဲ့၊ သူငယ်ချင်းအချို့က သားတို့ကို စလိမ့်မယ်၊ မေကဆုနဲ့မင်းတို့နဲ့ ဘာတော်သွားပြီလဲ၊ ယောက်ဖတို့ဘာတို့ပေါ့ . . . ဒါ့ကျွန်မအယဉ်ကျေးဆုံးပေးတဲ့ ဥပမာပါ။ အကောင်းမြင်ဝါဒထက် အဆိုးမြင်ဝါဒကို ရှေးရှုတတ်တဲ့လူစား၊ မျိုးရိုးကပေါက်ဖွားလာသူတွေဆိုရင် ဒီထက်ရင့်သီးတဲ့ နောက်ပြောင်မှုတွေ၊ ရှုပ်ချုပ်တွေရှိလာနိုင်တယ် ဒါကိုကလေးတွေက ခံနိုင်ရည်မရှိပါ့မလားလို့ ကျွန်မစိုးရိမ်တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် လူလူပြောတာကို ကိုယ်သဘောပေါက်ပါတယ် ဒီတော့ လူလူက ဘာဖြစ်ချင်သလဲ”

“ကျောင်းသားတွေအတွက် အရေးကြီးတဲ့နှစ်မှာ ပညာရေးကို အနှောင့်ယှက်ဖြစ်စေမယ့် ဂယက်မျိုးမရှိစေချင်ဘူး၊ သူတို့ဆေးတွေဆယ်တန်းဖြေပြီးမှပဲ၊ ကျွန်မတို့လက်ထပ်ကြရအောင် ဆယ်တန်းအောင်ပြီးသွားရင် သူတို့လမ်းသူတို့ လျှောက်တတ်သွားပြီလို့ ကျွန်မတော့ယူဆတယ်၊ ဘေးကသာ မကောင်းတဲ့လမ်းမရောက်စေဖို့ လမ်းညွှန်ပေးရုံပဲရှိတော့တာ မှတ်လား”

“လူကြီးတွေကြောင့် သားသမီးတွေအတွက် အရေးကြီးတဲ့နှစ်မှ ပညာရေးကို အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စေမယ့် ဂယက်မျိုးမရှိစေချင်ဘူး၊ သူတို့လေးတွေက ဆယ်တန်းအောင်ပြီးသွားရင် သူတို့လမ်းသူတို့ လျှောက်တတ်သွားနိုင်ပြီလို့ ကျွန်မတော့ ယူဆတယ်၊ ဘေးကသာ မကောင်းတဲ့လမ်းမှား မရောက်စေဖို့ လမ်းညွှန်ပေးရုံပဲ ရှိတော့တာမှန်လား၊ လူကြီးမိဘတွေကြောင့် သားသမီးရဲ့ ပညာရေးကို မထိခိုက်စေချင်ဘူးဇော်”

“ကောင်းပြီလေ လူလူစကားကို . . . ကိုယ်လက်ခံပါတယ်၊ ကိုယ်တို့ကြောင့် တည်ငြိမ်နေတဲ့သူတို့ဘဝလေးတွေ ဂယက်မထမချင်ပါဘူး၊ ကိုယ်တို့မနှစ်ကလိုပဲ ဆက်လက်နေထိုင်သွားကြရုံပေါ့၊ ကိုယ်သဘောပေါက်ပါတယ် လူလူ၊ အရိပ်ကိုမတွေ့ရဘဲနဲ့ အောင် နေပူထဲလျှောက်လှမ်းခဲ့ပြီးပြီပဲ အခုအရိပ်ကိုတွေ့နေရပြီ နေပူမှာကို ကိုယ်မကြောက်တော့ပါဘူး”

ဒေါ်တင်လူလူဘွားက ချစ်သူကို လေးစားမြတ်နိုးစွာ ကြည့်ပြီး ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ကျွန်မကိုနားလည်ပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဇော်”

www.burmeseclassic.com

၂၇၈

မြို့လင်ခင်

“ဇော် ကို ကျေးဇူးတင်နဲ့ အမှန်တော့ ကိုယ်တို့ဟာ သားတို့သမီးတို့ကို ပိုတောင်ကျေးဇူးတင်သင့်တယ်။ အရွယ်နဲ့မလိုက်အောင် အသိတရားကြွယ်တဲ့အတွက် ကိုယ်တို့အတွက် ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ ဆုံဆည်းခွင့်ရပြီပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဇော် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မဇော်ကို အားကိုးသွားမှာပါ”

“ဒီလိုဆို မင်းကိုကိုယ်က ကျေးဇူးတင်ရလိမ့်မယ် လူလူ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးတတ်တဲ့ ပညာတတ်မိန်းမတွေပဲ ပါးစပ်က အဲဒီလိုစကားမျိုး ထွက်ခဲလို့ပဲ”

“ဒါကတော့ ဇော်ရယ်၊ ချစ်ခြင်းမေတ္တာမှာ ပညာတွေ မာနတွေ၊ အတ္တတွေဟာ မလိုလားအပ်တဲ့ အရာတွေပါ။ ချစ်ခြင်းမေတ္တာဆိုတာ နားလည်ခွင့်လွှတ်ခြင်း၊ အနစ်နာခံခြင်းတွေနဲ့သာ ကြီးစိုးသင့်တယ်လို့ ကျွန်မဟာ ကိုယ်တွေ့နဲ့ ပြောင်းလဲလာရပါ။ ဒါကြောင့် ဇော်ကို ကျွန်မသိပ်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဦးတိုင်းဇော်သည် ဒေါ်တင်လူလူဘွားအား ပြုံးစိစိနဲ့ ကြည့်နေရာ၊ ဒေါ်တင်လူလူဘွားက ကလေးများဘက် မျက်စိစိဝဲကာ ကြည့်လိုက်ပြီးမှ...

“ဘာလဲ ပြုံးစိစိနဲ့”

“အဲဒီ ကျွန်မကြီးက ဘယ်ကရောက်လာတာလဲလို့ လူလူဘယ်ရောက်သွားပြီလဲလို့”

ဒေါ်တင်လူလူဘွားက ရှက်ပြုံးလေးဖြင့် မျက်စောင့်ထဲ လိုက်ကာ...

“ကလေးတွေကြားသွားဦးမယ် မနဲ့ ပါရစေနဲ့ဦး၊ ကိုင်းအွန်မတို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို သူတို့ကို အသိပေးလိုက်ကြမယ်နော်”

“အခုလား”

“ဟာ... မျက်နှာစုံညီတော့ မပြောချင်ပါဘူး၊ သားတို့ကို အွန်မပြောမယ်၊ သမီးကို ဇော်ပဲပြော”

“တော်သေးတယ် ဦးတိုင်းဇော် မဟုတ်လို့”

“ဇော်ဟာလေ ငယ်ကျင့်ကို မပျောက်ဘူး”

“အကျင့်ပီဇာဆိုတာ ဖျောက်နိုင်ခဲတယ်လေ၊ ကိုင်း... ဇော်တို့ပြန်တော့မယ်”

“ကောင်းပြီလေ၊ ဪ... သမီးကျူရှင်ကို ဒီမှာပဲဝိုင်းခိုင်းတော့နော်၊ မနှစ်ကလိုပဲပေါ့”

“သိပ်အဆင်ပြေတာပေါ့ သားညီကိုလည်း ကိုယ်နဲ့ကစားလို့ လွတ်ပေးပါဦး”

“သူတို့သဘောလေ”

“အိုကေ၊ ဘေဘီရေ ဒယ်ဒီတို့ပြန်ကြရအောင်ဟေ့၊ လှိုင်ဘွားကော တင်းနစ်လိုက်ကစားဦးမလား”

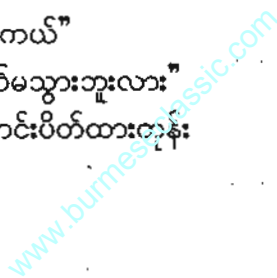
ကလေးများက လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားသည်။ ကစားခြင်းကို ရုပ်နားလိုက်ကာ မိဘများအား ရင်ဆိုင်လိုက်သည်။

လှိုင်ဘွားက...

“မနက်ဖြန်မှ ကစားတော့မယ် အန်ကယ်”

“အိုကေ ခိုင်ဘွားကတော့ ဂေါ်ဖ်ရိုက်မသွားဘူးလား”

“မသွားတော့ပါဘူး အန်ကယ်၊ ကျောင်းပိတ်ထားတုန်း မေမေနဲ့ ဆေးခန်းကူထိုင်ပေးမလို့”

“ဪ ခြောက်ဥက္ကလာ ကျောက်ရေတွင်းနားက ဆေးခန်းလာဖွင့်ဖြစ်သလား”

“ဖွင့်လိုက်တယ်ဇော် သာမန်လူတန်းစားရပ်ကွက်လေးမှာဆိုတော့. . ကုသိုလ်လည်းဖြစ် ပညာလည်းအလဟသမဖြစ်အောင် အမြတ်အစွန်းကို အဓိကထားတော့ဘူး”

“ဟာ. . သိပ်မွန်မြတ်တဲ့အလုပ်ပါ။ လိုအပ်တာပြောလေးကိုယ်ကူညီမယ်”

“ရပါတယ် မလိုသေးပါဘူး၊ လိုတော့လည်း ပြောမယ်”

“ဒါဖြင့်သွားမယ်၊ လာ. . ဘေဘီ”

“အန်တီ မီးပြန်တော့မယ်နော်”

“အေးအေး. . သမီး ဒီမှာပဲ ကျူရှင်လာပြန်တက်နော်”
“ဟုတ်ကဲ့”

သားအဖနှစ်ယောက် ပြန်သွားသည်ကို သားအမိသုံးယောက်က ငေးကြည့်ပြီး ကျွန်ရစ်ကြလေသည်။

“ဒယ်ဒီတို့ဘယ်တော့ လက်ထပ်ကြမှာလဲ”

“ဘေဘီတို့ ဆယ်တန်းဖြေပြီးမှ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဒယ်ဒီ”

“ဪ. . ကျောင်းမှာသမီးနဲ့ အမြွှာညီနောင်ကို စကြမှာဦးလို့တဲ့၊ နောက်ပြီး သမီးတို့ ပညာရေးအတွက် အရေးကြီးဆုံးဆာနှစ်မှာ မိဘတွေကြောင့် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ရတာပျိုးလုံးဝမလိုချင်ဘူးတဲ့လေ”

“အန်တီ ဆုံးဖြတ်ချက်လား”

ဦးတိုင်းဇော်က မေကဆုန်၏ မျက်နှာကိုဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ မေကဆုန်၏မျက်နှာသည် ရှင်းသန့်နေသည်။ မကျေနပ်မှုအရိပ်အယောင်များ လုံးဝမတွေ့ရချေ။

ဦးတိုင်းဇော် သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး . . .

“အင်း နှစ်ဦးသဘောတူလို့လဲ ပြောလို့ရပါတယ်။ သူ့ဒယ်ဒီကို ဒီလိုလုပ်ရင် ဒီလိုဖြစ်သွားနိုင်တယ်ဆိုတဲ့အကျိုး အကြောင်းနဲ့ ပြောပြတယ် ဒယ်ဒီကလက်ခံတယ်”

“အန်တီနဲ့ ဒယ်ဒီဟာ အတိုင်အဖောက်လည်း ညီတယ်။ စိတ်တူသဘောတူလည်း ရှိကြတယ်”

“ရှေ့သွားနောက်လိုက်ကော မညီဘူးလားဘေဘီ”

မေကဆုန်က . . . ဖခင်၏မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ယခင်နေ့များနှင့် တခြားစီပင်၊ လောကကြီး၌ကံကောင်းဆိုးလူဖြစ်သည်ဟု မိမိကိုယ်မိမိယုံကြည်ကာ ကျေနပ်အားရနေသောအပျော်မျက်နှာနှင့် ဖြစ်နေသည်။

“နေနဲ့လ ရွှေနဲ့မြပဲ”

“ဆိုးသင့်ခဲ ဘေဘီ”

မေကဆုန်ရင်ထဲ နင့်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ တစ်စုံတစ်ခုတိုင်းတောင်းဆိုလိုက်လျှင် ဖခင်မျက်နှာမှ ထိုအပျော်များပျောက်ဆုံးသွားနိုင်သလားဟု မေကဆုန်တွေးဆကြည့်သည်။

“ဘေဘီ”

“ရှင် . . . ဒယ်”

“ဘာဖြစ်သွားတာလဲ”

မိမိမျက်နှာပေါ်၌ ငြိုးရိပ်ဖြတ်သန်းသွားခြင်းကို ဖခင်က တတိမြို့မိပါလားဟု တွေးမိတော့ မိမိမေးရမည့် မေးခွန်းများ အတွက် မေကဆုန်စိတ်မကောင်းပိုဖြစ်ရသည်။ သို့သော် မဖြစ်နေမေးရမည်။ သို့မှသာ မိမိရင်ထဲ လိပ်ခဲတင်းတင်ဖြစ်နေသော အစိုင်အခဲ ကျေပျက်သွားနိုင်သည်။

“ဒယ်ဒီကိုဘာမေးချင်သလဲ ဘေဘီ၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း သာမေး”

မေကဆုန်က “ခဏနော် ဒယ်ဒီ၊ မီးယူစရာရှိလို့” ဟုဆိုကာ အပေါ်ထပ်သို့တက်သွားရာ ဦးတိုင်းဇော်ကပါ . . .

“ဒယ်ဒီလည်းလိုက်မယ်၊ အဝတ်လဲချင်ပြီ” ဟုဆိုကာ လိုက်တက်သွားသည်။

မေကဆုန်က သူမ၏အိပ်ခန်းတွင်းသို့ ဝင်သွားပြီး သူမ၏ ဘီဒီအံဆွဲတွင် ထည့်သိမ်းထားသော စာအိတ်ကို ယူလိုက်သည်။ မေကဆုန်သည် စိတ်လှုပ်ရှားမှုကြောင့် လက်ဖျားများခြေဖျားများအေးစက်လာသည်။

သို့သော်ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကိုချပြီးလျှင် ပြင်လေပြင်ထ ရှိတတ်သော မေကဆုန်သည် စာအိတ်ကိုကိုင်ကာ ဖခင်အိပ်ခန်းဘက်သို့ ကူလိုက်သည်။

ဦးတိုင်းဇော်သည် ရှုပ်အင်္ကျီနှင့်စွတ်ကျယ်ကို ချွတ်လိုက်တာတီရှပ်တစ်ထည်လဲလိုက်သည်။ မေကဆုန်က စာအိတ်ကို ဖင်ကုတင်ပေါ် တင်လိုက်ပြီး ဖင်၏အင်္ကျီဟောင်းများကို ယူကာ အဝတ်ဟောင်းချိတ်ရန် သတ်မှတ်ထားသောချိတ်တွင် သွားချိတ်လိုက်သည်။ ဦးတိုင်းဇော်က ဘောင်းဘီနှင့် ပုဆိုးကိုလဲလှယ်

ဝတ်ရင်း မေကဆုန် တင်သွားသော စာအိတ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဘာအိတ်လဲဟု စဉ်းစား၍ မရ။ မေကဆုန်က သူ့ဘောင်းဘီများကိုကောက်ယူကာ တန်းတွင်သွားလွှားသည်။

ဦးတိုင်းဇော်က လိမ္မာသောသမီးဖြစ်သူအား ကျေနပ်စွာပြုံးကြည့်လိုက်ပြီး . . .

“ကိုင်း . . . ဘေဘီပြော၊ ဒါကဘာအိတ်လဲ”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ခုတင်ပေါ်၌ ကျောဆန့်လိုက်သည်။

မေကဆုန်က တစ်တောင်သာသာမြင့်သော ဖခင်၏ ခုတင်ကြီးဘေးကြမ်းပြင်တွင် ထိုင်ချလိုက်ပြီး အိတ်ကိုယူကာ ထောင်ပြလိုက်ရင်း . . .

“ဒီအိတ်ကိုမြင်တာနဲ့ ဘာအိတ်မှန်း ဒယ်ဒီတကယ်မသိဘူးလား”

“မသိဘူး”

ဦးတိုင်းဇော်က ရိုးသားစွာပင် ဖြေလိုက်သည်။ အမှန်တရားကြောင့် မေကဆုန် ဝမ်းနည်းသွားရသည်။

“ဒယ်ဒီဟာ မီးအမေရဲ့အပေါ် အလေးအနက်မထားဘူးဆိုတာ သိပ်သိသာတာပဲ”

ရုတ်တရက်ထထိုင်လိုက်ပြီး . . .

ဦးတိုင်းဇော်အံ့ဩသွားသည်။ စာအိတ်ကိုဆွဲယူကာ စာအိတ်အတွင်းမှ စာချုပ်နှစ်စောင်ကို ထုတ်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဪ . . . ဒယ်ဒီတို့ ရုံးတက်လက်ထပ်ထားလို့ ဒယ်ဒီမမှတ်မိတာ မေ့အပေါ် ဒယ်ဒီအလေးအနက် မထားတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မီး ဒါကိုဘယ်ကရသလဲ”

“မေမေ့ဘိဒိုထဲကရတာ၊ ဒယ်ဒီနဲ့မေမေက တစ်ခန်းစီ ခွဲအိပ်ကြသလား”

ဦးတိုင်းဇော် သတိထားလိုက်သည်။ အမှားအယွင်းမရှိစေသော စကားများကိုသာ သတိထား၍ ရွေးချယ်ဖြေရမည်။

“အင်း ဘေဘီကိုယ်ဝန်ရင့်ချိန်မှာ၊ ဆရာဝန်ရဲ့ ညွှန်ကြားချက်အရ ခွဲအိပ်ကြတာ”

“ဒေါက်တာဒေါ်သက်သက်ဝင်းရဲ့ ညွှန်ကြားချက်လား”

ဦးတိုင်းဇော်ရင်ထဲ ဩချလိုက်သည်။ မေကဆုန်သည် အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် အသိတရားကြွယ်ကာ စေ့စပ်သေချာသူဖြစ်သည်။

“ဟုတ်တယ်”

“မီးကိုဘယ်နှလနဲ့ မွေးတာလဲ”

“နေ့စေ့လစေ့ပဲ မွေးတာတဲ့”

“ဒါဖြင့် စာချုပ်ထဲက ဒယ်ဒီတို့လက်ထပ်ကြတဲ့နေ့စွဲနဲ့ မီးရဲ့မွေးနေ့ဟာခြောက်လနဲ့ နှစ်ဆယ်ရက်ပဲကွာတယ်၊ မီးကိုခုနှစ်လနဲ့မွေးတယ်လို့ ပြောလို့ကောမရဘူးလားဒယ်ဒီ”

ဦးတိုင်းဇော် ဦးနှောက်ကိုအပြေးအလွှားအလုပ်ပေးလိုက်သည်။ မိမိအဖြေမှားသွားလျှင် မိမိတို့ ကြိုးစားထားရသမျှ တို့သည် သဲထဲရေသွန်လိုက်သကဲ့သို့ မိမိ၏မေတ္တာ၊ စေတနာတွေ အဟောတိဖြစ်သွားနိုင်သည်။

ထို့ကြောင့်

“မရဘူး ဘေဘီ၊ ဒယ်ဒီနဲ့တို့ လက်ထပ်တာနောက်ကျသွားတယ်၊ မေနဲ့ဒယ်ဒီ အနေနီးစပ်ပြီး ပျားယွင်းသွားခဲ့တယ်၊

မေကလည်းကလေးဆန်တော့ ကိုယ်ဝန်ရှိနေတာရုတ်တရုတ် မသိလိုက်ခဲ့ဘူး။ သိလိုက်တဲ့နေ့က ဒယ်ဒီနဲ့လူလူခိုးပြေးဖို့ ဒုတိယအကြိမ် စီစဉ်ရတဲ့နေ့ပဲ မေနေကောင်းတာနဲ့ ဒယ်ဒီတို့လက်ထပ်ခဲ့ကြတယ်”

“အသေအချာပဲလား ဒယ်ဒီ”

ဦးတိုင်းဇော်သည် မေကဆုန်ကိုမကြည့်ဘဲ ပြတင်းပေါက်မှာ ကျေခိုင်းရပ်လိုက်သည်။

“သမီးနဲ့အဖေကြားမှာ မပြောအပ်တဲ့စကားတွေကို ဒယ်ဒီပြောပြီးပြီပဲဘေဘီ၊ ဒယ်ဒီတို့ မိသားစုရဲ့အတွင်းရေးကိစ္စကိုအပြင်ရောက်အောင် ဘေဘီဘာဖြစ်လို့ လိုက်စုံစမ်းချင်ရတာလဲ”

“မီး ဘာစုံစမ်းလို့လဲ”

“ဒေါက်တာဒေါ်သက်သက်ဝင်းဆီသွားတယ်ဆိုတာ အကြောင်းမဲ့သက်သက်လား”

“မီးကိုနေ့စေ့လစေ့မွေးတာလား၊ ခုနှစ်လနဲ့မွေးတာလား သိချင်တာတစ်ခုထဲပါ ကျန်တာတော့မမေးပါဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့မေးရတာလဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့၊ အမြွှာညီနောင်က သမီးထက်လေးလငယ်နေလို့ရယ်၊ မေမေမှာ ရည်စားရှိနေခဲ့တယ် ဆိုတာရယ်ကြောင့်ပဲ”

“ဪ... ဖြစ်ရလေ သမီးရယ်၊ မိခင်အပေါ်မှာ ဘာမှသံသယတွေမဝင်နဲ့ အသက်နဲ့လဲပြီး မွေးသွားပေးခဲ့တဲ့ မိခင်ရဲ့ မေတ္တာကို ဘာသံသယနဲ့မှ အရောင်မဆိုးချင်ပါနဲ့တော့ ဘေဘီ”

သမီးဟာ ဒယ်ဒီသမီးအရင်းပါ ဦးတိုင်းဇော်နဲ့ ဒေါ်မေမေမြင့်ရဲ့ သမီးဟာ မေကဆုန်ပဲ၊ ဒါပဲ ဘေဘီခေါင်းထဲထည့်ထားလိုက်ပါ သမီးရယ်”

ဦးတိုင်းဇော်က သမီးဖြစ်သူအား ဆွဲထူလိုက်သည်။

“ဒယ်က မိန်းမနှစ်ယောက်ကို တစ်ပြိုင်နက်ချစ်ခဲ့သလား”

“အဖေကို သမီးမေးရမယ့်စကားလား”

“ဒယ်ဒီကိုမမေးရင် ဘယ်သူ့ကိုမေးရမှာလဲ၊ ဒယ်ဒီပဲအဖေ၊ ဒယ်ဒီပဲအမေဆို”

ဦးတိုင်းဇော်က မေကဆုန်ခေါင်းကိုပုတ်လိုက်ပြီး...

“နောက်ဆိုရင် ဒယ်ဒီကအဖေ၊ ဒါပေမယ့် ဒယ်ဒီက အမေမဟုတ်တော့ဘူး၊ အန်တီက အမေဖြစ်သွားပြီး၊ သိချင်ရင် သူ့သွားမေးပါလား၊ ဒယ်ဒီ ငါးရုံနှစ်ကောင်ကြား ပြာများလို့ အန်တီမှာလည်း ခိုးရာလိုက်ဖို့ ဟိုပြေးဒီပြေးနဲ့ နောက်ဆုံးစိတ်နာပြီး အမြွှာတို့အဖေ ဦးမောင်မောင်ဇင်ကို ချက်ချင်းလက်ထပ်ပြလိုက်တာသာကြည့်တော့”

ဦးတိုင်းဇော်သည် ပြင်ဦးလွင်က ပြန်လာပြီးကတည်းက ညဘက်ဖုန်းဖြင့် ဒေါ်တင်လူလူဘွားထံသို့ အခြေအနေအရပ်ရပ်တို့ ဆွေးနွေးပြီးဖြစ်သည်။

မနေ့က မေကဆုန်ကားဖြင့် ဒေါ်သက်သက်ဝင်းထံသွားသည်ဆိုတော့လည်း ညဘက် ဦးတိုင်းဇော်တိုင်ပင်ရပြန်သည်။ မေကဆုန် မေးနိုင်သည့် မေးခွန်းများကို ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားပြီး ဖြစ်သဖြင့် အထစ်အငေါ့မရှိဖြေနိုင်ခဲ့သည်။

၂၈၈

ပြုလုပ်ခင်

မေကဆုန်အတွက် သွားလေသူနှင့် မိမိ၏ဂုဏ်သိက္ခာကိုသာအကျခံပြီး၊ ဖခင်ရင်နှင့် ကြီးပြင်းခွင့်ရသော ကလေးအဖြစ် သူမ၌ စိတ်အားအင်များသာ တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးစေချင်သော စေတနာကြောင့် အကျိုးမရှိနိုင်တော့ပြီဖြစ်သော အမှန်တရား တစ်ခုကို ဖုံးကွယ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဒီအတွက်သူ၊ လူလူနှင့် သစ်သစ်တို့သည် လိပ်ပြာသန်ကြသည်။

“အင်းအင်း.. ကြုံမှ အန်တီကို တိုးတိုးတိတ်တိတ် ခြေကြည့်ရဦးမယ်၊ ဟိုနှစ်ကောင်တော့ သိလို့ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး ဒယ်ဒီ ဘယ်နှုနာရီထမင်းစားမလဲ”

“ခုနစ်နာရီ”

“အိုကေ.. ဒါဖြင့် မီးသွားဆော့တော့မယ်”

ပြောပြောဆိုဆို မေကဆုန်က စာအိတ်ကလေးကို ယူလိုက်သည်။

ဦးတိုင်းဇော်ကလှမ်းယူကာ.. .

“ပေး.. ဒယ်ဒီ မီးခံသေတ္တာထဲ ထည့်ထားမယ်”

“ဒယ် ဖျောက်ဖျက်ပစ်မှာလား”

“မဟုတ်တာ၊ အမှတ်တရ သိမ်းထားမယ် ဒယ်ဒီသေတဲ့အထိ”

“နောက်ထပ် စာချုပ်တစ်စောင် ထပ်ရောက်ရင်တော့”

“တူတူသိမ်းထားလိုက်မယ်လေ၊ ဘယ်နှုလဲဘေဘီ သဘောတူမှာလား”

“မီးသဘောထား မသေးဘူးဆိုတာ ဒယ်မသိသေးတာ အံ့ဩစရာပဲ”

မေကဆုန်က ပြောပြောဆိုဆိုထွက်ခဲ့လေသည်။ ဦးတိုင်းဇော်က.. .

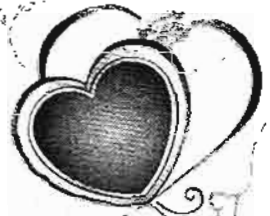
“ဆောရီ၊ ဆောရီ၊ ဒယ်ဒီမှားပါတယ်၊ ပြောမိတာ ဒယ်ဒီအမှားနော်ဘေဘီ”

“ပြဿနာ မဟုတ်ပါဘူး ဒယ်”

မေကဆုန်မျက်နှာကြည်လင်စွာ ကျောခိုင်းသွားသဖြင့် ဦးတိုင်းဇော်မှာ မြဲသိပ်ထားရသော သောကအပူလုံးကြီးကို သက်ပြင်းရှည်ကြီးဖြင့် မှတ်ထုတ်ကာ အသက်ဝဝ ရှူလိုက်ရလေသည်။

ဇာတ်သိမ်းပိုင်း

အခန်း(၅၀)

ရက်ကိုလစား၊ လကိုနှစ်စား၍ ဦးတိုင်းဇော်နှင့် ဒေါ်
တင်လူလူဘွားတို့ စောင့်စားခဲ့ရသောကာလသို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့
သည်။

ဦးတိုင်းဇော်နှင့် ဒေါ်တင်လူလူဘွားလက်ထပ်ပြီး ဦးတိုင်း
ဇော်စိတ်တိုင်းကျ ဆောက်လုပ်ထားသော ဝင်ဒါမီယာ အတွင်းရှိ
အိမ်ကြီးဆီသို့ မိသားစုနှစ်စုပေါင်းစည်းကာ ချစ်ခင်ပျော်ရွှင်စွာ
နေခဲ့ကြသည်။

လူကြီးမိဘများ၏ မေတ္တာနေခြည်ကြောင့် ပန်းကလေးများကလည်းအစွမ်းကုန် ပွင့်လန်းကြသည်။ ဆယ်တန်းအောင်စာရင်း ထွက်သောအခါ၌ အမြာညီနောင်ကော မေကဆုနဲ့ဘာသာစုံဂုဏ်ထူးဖြင့်အောင်မြင်ကြသည်။

မိဘများ၏ စေတနာနှင့် အနစ်နာခံမှုကို နားလည်သဘောပေါက်သော သားသမီးအလိမ္မာများက ကျေးဇူးတုန့်ပြုဖြည့်ဆည်းပေးခြင်းမှာ မိဘများ၏လိုလားချက်ကို အကောင်အထည်ဖော်ပေးခြင်းဖြစ်သည်။

“သားတို့ ဘာလိုချင်ကြသလဲ” ဟု ဦးတိုင်းဇော်က မေးသောအခါ အမြာညီနောင်က တစ်ဦးမျက်နှာတစ်ဦး ကြည့်ကြသည်။

“ပြောကြလေ... ကားလား ဆိုင်ကယ်လား”

ခိုင်ဘွားက ပြုံးကာခေါင်းခါလိုက်သည်။

လှိုင်ဘွားက...

“ဒယ်ဒီမေ့နေသလား”

ဦးတိုင်းဇော် စဉ်းစားလိုက်သည်။ သူတို့ ဘာလိုချင်တယ် ဟုပြောသနည်း။

ခိုင်ဘွားက...

“သားတို့ရည်မှန်းချက်ကို ဒယ်ဒီကို ပြောပြပြီးပါပြီ။ အဲဒါ Form သွားယူချင်ပြီ”

“ဪ ဒါလား၊ ဒီအတွက်ကတော့ ဒယ်ဒီကို သားတို့ တောင်းဆိုစရာမလိုပါဘူး။ မင်းတို့ရည်မှန်းချက်က အနာဂတ်အတွက် ကောင်းမွန်တဲ့အလုပ်ပဲကွယ်၊ ဒယ်ဒီခွင့်ပြုပါတယ်၊ ဒါက

လည်းဒယ်ဒီက ဝမ်းနဲ့မလွယ်လို့ သွေးသားမဟုတ်လို့ ပြောတာလို့ မင်းအမေပြောလည်း ဒယ်ဒီခံယူပါမယ်၊ ဒယ်ဒီ ခွင့်ပြုတယ်သားတို့”

“ဘာလဲ၊ ဘာတွေခွင့်ပြုနေတာလဲ ဇော်”

ဒေါ်တင်လူလူဘွားနှင့် မေကဆုန်က မီးဖိုခန်းဘက်မှ အိမ်ရှေ့ဘက်သို့ လျှောက်လာရင်း ဒေါ်တင်လူလူဘွားက လှမ်းမေးလိုက်သည်။

ဦးတိုင်းဇော်က သူ့ဘေးကနေရာကို ပုတ်ပြရင်း...

“လာထိုင်ပါဦး လူလူ”

“ဇော်ကို သားတို့က ဘာပူဆာနေတာလဲ”

ဦးတိုင်းဇော်က အမြာညီနောင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ အမြာညီနောင်က မျက်လုံးဖြင့်သာ...

“ဒယ်ဒီပဲပြောလိုက်ပါ” ဟု စစ်ကူတောင်းလိုက်သည်။

ဦးတိုင်းဇော်ဘေး၌ မေကဆုန်ကပ်ထိုင်လိုက်သဖြင့် ဒေါ်တင်လူလူဘွားနှင့် ဦးတိုင်းဇော်မှာ ထိကပ်သွားသည်။

“ဘာလဲ ဇော်”

“ဒီလို လူလူ၊ သားကိုက နိုင်ငံခြားဆေးတက္ကသိုလ်ကို လျှောက်ချင်တယ်”

“ဟင်”

“သားညီက... နိုင်ငံခြားအင်ဂျင်နီယာတက္ကသိုလ်ကို လျှောက်ချင်ကြတယ်၊ အဲဒါခွင့်ပြုဖို့တောင်းဆိုနေကြတာ”

ဒေါ်တင်လူလူဘွား ရင်ထဲလစ်ဟာသွားသည်။ မျက်နှာလည်း ရုတ်တရက်ပျက်သွားသည်။ လူတိုင်းမှာ ဝါသနာကိုယ်စီ

ရည်မှန်းချက်ကိုယ်စီရှိကြသည်။ မိမိတို့ရည်မှန်းချက်ပန်းတိုင်ကို လျှောက်လှမ်းခွင့်ရနေလျှင် စိတ်ချမ်းသာခြင်း၊ ကျေနပ်များနှင့် အတူ လူဖြစ်ရကျိုးနပ်သကဲ့သို့ ထင်မြင်ကြပြီး စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာပါ တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးသွားတတ်ကြသည်။ မိမိကသာ မျက်ရည်ခံထိုးလိုက် ပါက...

သို့သော်... သူတို့ရည်မှန်းချက်များကလည်း ကောင်း နေပြန်သည်ဆိုတော့

ခိုင်ဘွားနှင့် လှိုင်ဘွားကမိခင်ကို မကြည့်ရက်သဖြင့် ခေါင်းငုံ့လိုက်ကြသည်။

ဦးတိုင်းဇော်က မျက်စိမျက်နှာပျက်ကာ ငြိမ်သက်နေ သော ဒေါ်တင်လူလူဘွား၏ ပုခုံးပေါ်လက်တင်ကာ အားပေး လိုက်သည်။

မေကဆုန်က ဒေါ်တင်လူလူဘွား၏ ပေါင်ပေါ်၌ တင် ထားသောလက် တဆတ်ဆတ်တုန်ရီလာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက် ရသဖြင့် လှမ်းဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

သားအဖနှစ်ယောက်၏ အားပေးမှုကို သိရှိနားလည် သဖြင့်ဒေါ်တင်လူလူဘွား စိတ်ထိန်းလိုက်သည်။ အသံကို ထိန်း ကာ...

“သားတို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီးပြီလား”

ထိန်းချုပ်ထားသည့်ကြားက အသံသည်မပီပြင်။

မူလအသံထွက်၊ တုန်ခါလျက်ရှိသည်။

“ချပြီးပါပြီ မေမေ”

အမြွာညီနောင်က ပြတ်သားစွာပင် သံပြိုင်အဖြေပေး

လိုက်သည်။

“လျှောက်လွှာတွေခေါ်နေပြီလူလူ၊ အဲဒါသားတို့ သွား ယူချင်နေကြတယ်”

“Form ပေးပြီလား”

“ပေးပြီ”

သားတို့က သံပြိုင်ပင်တက်ကြွစွာ မြေလိုက်ကြပြန်သည်။ မေကဆုန်က သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

ဒေါ်တင်တင်လူလူဘွား ပင့်သက်ကိုခွက်ကာ စိတ်ကို ထပ်မံတင်းရင်း တုန်ခါသဖြင့်...

“ဒါ... ဒါဖြင့် သွားယူကြလေ”

“ဟာ... မေမေ တကယ်”

အမြွာညီနောင်က ဝမ်းသာအားရ ထခုန်ကြသည်။ ကမ္ဘာ ပေါ်တွင် အပျော်ရွှင်ဆုံး လူသားများအလား...

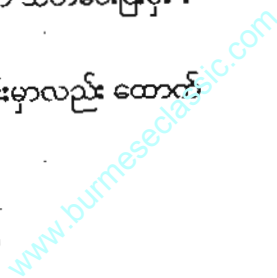
ဒေါ်တင်လူလူဘွားက ပြုံးလျက်ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ သို့သော်သူမ၏ မျက်ရည်စများက ပါးမို့မို့ထက် လိမ့်ဆင်းကျသွား လေသည်။

သားများအတွက် ဂုဏ်ယူပြီးပြုံးနေနိုင်ဖို့အတွက်က မိခင် နှလုံးသားနာကျင်မှုတော့ ရှိမည်ကို ဦးတိုင်းဇော်က နားလည်စွာ ဖြင့် ဒေါ်တင်လူလူဘွား၏ ပုခုံးကို ဖျစ်ညှစ်ကာ သတိပေးပြီးမှ... ထိုင်ရာမှထကာ...

“ကိုယ်လိုက်ပို့ပေးလိုက်မယ်၊ ကျောင်းမှာလည်း ထောက်

ခံစာဝင်ယူရဦးမှာ”

“မီးရှိပါတယ် ဒယ်ဒီ၊ စိတ်ချသွား”

ဗြူးလ်ခင်

အမြာညီနောင်က မိခင်စိတ်ပြောင်းသွားမှာ ခိုးရိပ်သဖြင့် ခွင့်ပြုသည်နှင့် တစ်ချိုးတည်းလစ်သွားကြသည်။ ၎င်းတို့နောက် သို့ ဦးတိုင်းဇော်ကပါ မိအောင်လိုက်သွားရလေသည်။

မေကဆုန်လက်ကို ဒေါ်တင်လူလူဘွားက ပြန်လည် ဆုပ်ကိုင်ပြီး...

“သမီးကကော ခွဲသွားဦးမှာလား”

“မီးက ရိုးရိုးအမ်စိပဲတက်မှာပါ။ အိမ်ကနေ မေမေထည့် ပေးတဲ့ ထမင်းဘူးလေးယူပြီး ကျောင်းတက်ဦးမှာ”

“ဒါမှ မေမေသမီး”

ဒေါ်တင်လူလူဘွားက ကျေနပ်စွာဖြင့် မေကဆုန်ကိုဖက် လိုက်ပြီးမှ မိမိအားကျောခိုင်းသွားသော သားနှစ်ယောက်ကို မျက်ရည်ကြားမှ ငေးကြည့်လျက်...

ဗြူးလ်ခင်

SING windows

Microsoft

www.burmeseclassic.com

UNG MYINT (M F AUSTRALIA)